„McGuire a creat o capodoperă fantasy de mici dimensiuni [...]. O bijuterie de carte care merită să stea pe raft alături de poveștile clasice ale lui Lewis Caroll și C.S. Lewis." – NPR

PE TĂRÂMUL DE RĂDĂCINI ȘI OASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
COPII ÎN DERIVĂ

SEANAN McGUIRE

LEDA EDGE

SEANAN McGUIRE

PE TĂRÂMUL DE RĂDĂCINI ŞI OASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
— COPII ÎN DERIVĂ —

Original: *Down Among the Sticks and Bones*
(2017)

Traducere din limba engleză:
CARMEN ION

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— 2020 —

PENTRU MEG

Acolo unde am fost, regulile erau diferite. Totul se învârtea în jurul ştiinţelor, ştiinţe magice. Nu era vorba de lucruri care *puteau* fi făcute, ci care *trebuiau* făcute. Întrebarea era dacă lucrul acela *trebuia* făcut, şi răspunsul era întotdeauna *da.*

JACK WOLCOTT

— PARTEA I —
JACK ŞI JILL LOCUIESC PE DEAL

1
FARMECUL PERICULOS AL COPIILOR CELORLALŢI

ACEIA CARE ÎI ÎNTÂLNISERĂ pe Chester şi Serena Wolcott în societate ar fi pariat că perechea nu şi-ar fi dorit niciodată să aibă copii. Din niciun punct de vedere nu păreau genul. Atunci când lucra în biroul său de acasă, lui Chester îi plăceau liniştea şi solitudinea; privea până şi cea mai neînsemnată deviere de la rutina sa drept o întrerupere de proporţii enorme şi absolut impardonabilă. Iar copiii ar fi fost, cu certitudine, mai mult decât o deviere neînsemnată. Pentru tipul de persoană căreia îi place rutina, copiii ar echivala cu opţiunea nucleară. Serena, pe de altă parte, adora să grădinărească, să facă parte din comitetele unor organizaţii nonprofit drăguţe şi elegante şi să-i plătească pe alţii să-i ţină casa imaculată. Copiii nu erau pentru ea decât o mare belea. Copiii însemnau petunii călcate în picioare şi mingi de baseball aruncate prin ferestrele mari ale casei lor, şi, ca atare, n-aveau ce căuta în lumea atent rânduită în care trăia familia Wolcott.

Cei care nu şi-i închipuiau pe soţii Wolcott în postura de părinţi nu văzuseră însă cum partenerii lui Chester de la casa de avocatură îşi aduceau fiii la lucru, nişte clone mici şi fercheşe ale taţilor, îmbrăcaţi în haine bărbăteşti adecvate vârstei, viitori regi ai lumii în pantofii lor perfect lustruiţi şi cu vocile lor perfect modulate. Chester îi urmărea cu invidie tot mai mare pe partenerii juniori care fluturau poze cu fiii lor dormind şi erau lăudaţi. Şi pentru ce, mă rog frumos? Pentru că se reproduseseră! Un lucru atât de simplu, pe care orice animal era capabil să-l facă.

Noaptea, el începuse să viseze băieţei bine-crescuţi, cu părul lui, ochii Serenei şi sacouri încheiate în nasturi *exact* aşa cum trebuia, şi pe partenerii săi radiind cu mărinimie la vederea unei

asemenea dovezi a calităţilor sale de familist convins.

Cei care nu şi-i închipuiau pe soţii Wolcott în postura de părinţi nu văzuseră însă cum unele doamne, colege cu Serena în comitetele organizaţiilor nonprofit, îşi aduceau uneori fetele cu ele la întruniri, scuzându-se pentru bonele incompetente ori babysitterele bolnave, dar umflându-se în pene atunci când toată lumea dădea năvală pentru a le admira fetiţele superbe. Fiicele acelea privilegiate, în rochiţele lor din dantelă şi tafta, erau la fel de frumoase ca florile din grădina ei şi-şi petreceau timpul la întruniri şi ceaiuri jucându-se în linişte pe marginea covoarelor, îmbrăţişându-şi jucăriile de pluş ori hrănindu-şi păpuşile cu biscuiţi imaginari. Toată lumea se grăbea să le felicite pe acele femei pentru sacrificiile lor. Şi pentru ce, mă rog frumos? Pentru că făcuseră un copil! Ceva atât de uşor, ceva ce oamenii făceau de la începuturile timpurilor.

Noaptea, ea începuse să viseze fetiţe bine-crescute, cu gura ei şi nasul lui Chester, în rochiţe vaporoase, pline de volănaşe şi zorzoane, şi pe doamnele din comitete dându-se peste cap să fie primele care să o complimenteze pentru fiica ei.

Vedeţi voi, acesta este principalul pericol la copii: sunt adevărate capcane. Cineva care se uită la copilul altcuiva este tentat să vadă numai lucrurile de suprafaţă, pantofii lustruiţi ori buclele perfecte. Nu vede lacrimile, ieşirile nervoase, nopţile nedormite, grijile. Nu vede nici măcar iubirea, nu cu adevărat. Atunci când te uiţi la copii din afară, este uşor să-i vezi ca pe nişte lucruri, ca pe nişte păpuşi concepute şi proiectate de către părinţi pentru a se comporta într-un fel anume, în conformitate cu un anumit set de reguli. De pe culmile înalte ale maturităţii este uşor să uiţi că orice adult a fost cândva copil, cu propriile idei şi ambiţii.

Şi, în final, este uşor să uiţi încă ceva: copiii sunt oameni, şi oamenii fac ce fac fără a se gândi la consecinţe.

Imediat după sărbătorile de Crăciun – după şirul interminabil de petreceri la birou şi de evenimente caritabile –, Chester se întoarse spre Serena şi zise:

— Am ceva de discutat cu tine.

— Vreau un copil, răspunse ea.

Chester rămase mut câteva clipe. Era un bărbat ordonat, cu o soţie ordonată şi o viaţă normală şi ordonată. Nu era obişnuit ca soţia să-şi exprime atât de deschis dorinţele, în fapt, nu era prea conştient că ea ar avea vreo dorinţă. Era ceva nou şi deconcertant… şi un pic excitant, dacă era să fie sincer.

Într-un târziu, zâmbi şi spuse:

— Exact despre asta voiam să discutăm.

Pe lumea asta sunt oameni – oameni buni, cinstiţi, muncitori – care-şi doresc mai mult ca orice să aibă copii, care încearcă ani la rând să conceapă, dar în zadar. Sunt oameni nevoiţi să apeleze la doctori, să meargă în camere mici, sterile şi să asculte prelegeri terifiante despre cât de mult ar costa chiar numai pentru a începe să spere. Sunt oameni care trebuie să plece în căutări, să vâneze vântul nordic şi să ceară lămuriri despre cum pot ajunge la Casa Lunii, acolo unde dorinţele le pot fi îndeplinite, cu condiţia ca momentul ales să fie cel bun, iar nevoia suficient de mare. Sunt oameni care nu fac decât să încerce şi să tot încerce, şi să nu primească în schimbul eforturilor lor decât inimi frânte.

Chester şi Serena urcară la etaj în patul pe care îl împărţeau, Chester nu-şi puse prezervativul, iar Serena nu-i aminti de el, şi asta fu tot. Din dimineaţa următoare, ea nu-şi mai luă pastilele anticoncepţionale. După trei săptămâni, nu îi veni ciclul menstrual, care fusese, de când avea doisprezece ani, la fel de regulat şi de ordonat ca şi restul vieţii ei. La două săptămâni după aceea se afla într-o cămăruţă albă, iar un bărbat amabil, într-un halat lung şi alb, o anunţă că avea să devină mamă.

— Când vom putea avea prima poză cu copilul? întrebă Chester, care se imagina deja arătând-o colegilor de la birou, stând cu bărbia încordată şi

privirea distantă, pierdut parcă în vise despre cum avea să-şi înveţe cât mai repede viitorul fiu să joace baseball.

— Da, chiar aşa, când? întrebă şi Serena.

Colegele ei ţipau întotdeauna în extaz când cineva venea cu o ecografie nouă. Ce grozav că şi ea urma să fie, în sfârşit, în centrul atenţiei!

Doctorul, care avusese parte la viaţa lui de destui părinţi nerăbdători, zâmbi.

— Sunteţi însărcinată în circa cinci săptămâni, spuse el. În circumstanţe normale, nu recomand prima ecografie cu ultrasunete înainte de douăsprezece săptămâni. Cum asta este prima dumneavoastră sarcină, poate că ar fi bine să aşteptaţi înainte de a o anunţa. Deocamdată totul pare să fie în regulă, însă nu e decât începutul şi v-ar fi mai uşor dacă nu veţi fi nevoită să vă retrageţi spusele.

Serena îl asculta uimită. Chester spumega. *Ideea* în sine că soţia lui ar putea da greş cu sarcina – un lucru atât de simplu, încât orice tâmpit ar fi în stare să-l ducă la capăt – era mai jignitoare decât orice auzise vreodată. Totuşi, doctorul Tozer îi fusese recomandat de unul dintre partenerii de la firmă, care îi făcuse cu ochiul cu subînţeles, şi Chester nu vedea, pur şi simplu, nicio cale de a schimba doctorul fără a ofensa o persoană mult prea importantă.

— Bun, atunci rămâne aşa, la douăsprezece săptămâni, enunţă el. Până atunci ce-ar trebui să facem?

Doctorul Tozer le spuse: vitamine, hrănire atentă şi o grămadă de cărţi de citit. Ca şi cum se aştepta ca ei să aibă cel mai dificil copil din istoria lumii. Se conformară însă, ascultători, de parcă ar fi urmat paşii dintr-o vrajă menită să le pună direct în braţe copilul perfect. Nu discutară niciodată ce îşi doreau, băiat sau fată; amândoi ştiau precis ce va fi, aşa încât orice discuţie părea nenecesară. Astfel încât Chester mergea în fiecare seară la culcare visând la fiul său, în timp ce Serena îşi visa fiica, iar pentru o vreme

amândoi crezură cu tărie în perfecţiunea condiţiei parentale.

Desigur că nu urmară sfatul dat de doctorul Tozer de a ţine sarcina secretă. Atunci când ceva atât de bun se petrecea, trebuia împărtăşit. Prietenii, care nu îi văzuseră niciodată în postura de părinţi, fură uimiţi, însă le acordară sprijin moral. Colegii, care nu îi cunoşteau atât de bine încât să înţeleagă cât de proastă era ideea, primiră vestea cu entuziasm. Chester şi Serena clătinau din cap şi comentau cu superioritate faptul că sarcina le oferise ocazia să descopere cine le erau „adevăraţii" prieteni.

Serena mergea la întrunirile comitetelor şi zâmbea mulţumită atunci când celelalte femei îi spuneau că e frumoasă, că radiază şi că sarcina „o prinde".

Chester mergea la birou, unde mai mulţi parteneri îşi luară obiceiul de a apărea la el în birou doar ca „să stea de vorbă" despre iminenta paternitate, oferindu-i tot felul de sfaturi şi camaraderie.

Totul era perfect.

Merseră împreună la prima ecografie şi Serena îl luă de mână pe Chester în timp ce tehniciana o unse pe burtă cu o substanţă vâscoasă albăstrie şi începu să mişte sonda peste ea. Imaginea porni să se afişeze pe monitor. Serena se simţi pentru întâia oară uşor îngrijorată. Dacă ceva era în neregulă cu copilul? Dacă doctorul Tozer avusese dreptate şi sarcina ar fi trebuit păstrată secretă, cel puţin încă o vreme?

— Ei bine? întrebă Chester.

— Vreţi să ştiţi dacă e fată sau băiat? spuse tehniciană.

Chester încuviinţă dând din cap.

— E o fetiţă perfectă.

Serena râse, încântată că presimţirile i se adevereau, însă râsul i se stinse când remarcă dispreţul de pe faţa lui Chester. Dintr-odată, lucrurile pe care nu şi le spuseseră păreau a umple încăperea.

Tehniciana scoase un icnet.

— Se aude un al doilea rând de bătăi ale inimii, spuse ea.

Se răsuciră amândoi spre ea.

— Aveţi gemeni.

— Al doilea copil e băiat sau fată? întrebă Chester.

Tehniciana ezită.

— Primul copil blochează vederea, răspunse ea evaziv. E greu de spus cu certitudine…

— Dar dumneavoastră ce credeţi? insistă Chester.

— Mi-e teamă că n-ar fi etic din partea mea să-mi dau cu presupusul, zise tehniciana. Vă fac o nouă programare, peste două săptămâni. Fetuşii se mişcă mult în uter. Atunci vom putea să vedem mai bine.

Nu văzură mai bine. Primul fetus se încăpăţână să rămână în faţă, iar al doilea în spatele său, aşa încât soţii Wolcott se prezentară în sala de naşteri – desigur, pentru o naştere indusă, programată la o dată aleasă de comun acord şi încercuită de ambii în calendarele lor –, sperând în tăcere că vor deveni mândrii părinţi ai unui fiu şi ai unei fiice, cu care să completeze din prima încercare careul lor perfect. Amândoi se simţeau destul de încrezători şi încrezuţi. Era ca şi cum ar fi rezolvat totul dintr-o lovitură, ca şi cum ar fi găsit soluţia ideală încă din start.

(Gândul că bebeluşii lor aveau să devină copii şi mai apoi *oameni* nu le trecu nicio clipă prin cap. Nu se gândiră niciun moment că biologia nu înseamnă destin şi că este posibil ca nu toate fetiţele să devină prinţese frumoase şi toţi băieţeii, bravi soldaţi. Le-ar fi fost mult mai uşor dacă aceste idei s-ar fi strecurat cândva în minţile lor, nepoftite, dar negreşit demne de toată atenţia. Din nefericire, minţile le fuseseră programate şi în ele nu aveau loc astfel de opţiuni revoluţionare.)

Travaliul dură mai mult decât îşi planificaseră. Serena voia să evite, dacă putea, cezariana, nu voia mizerie şi cicatrici, aşa că împinse atunci când i se spuse să împingă, şi-şi trase sufletul când i se spuse să se odihnească, şi dădu naştere primului copil la cinci minute înaintea miezului nopţii în ziua de cincisprezece septembrie. Doctorul dădu copilul

surorii medicale, anunţând „E o fată”, după care se apleca din nou deasupra pacientei.

Chester, care sperase până în ultima clipă ca bebeluşul băiat să-şi facă loc în faţă pentru a-şi proclama condiţia de prim născut, nu spuse nimic în timp ce îşi ţinea soţia de mână şi o asculta cum se forţează să elimine din corp al doilea copil. Serena avea faţa roşie şi sunetele pe care le scotea erau aproape animalice. Scena era terifiantă. Chester nu-şi imagina nicio circumstanţă în care să o mai poată atinge vreodată. Nu, era exclus; slavă Domnului că cei doi copii se năşteau deodată! În felul acesta, totul avea să se termine definitiv şi irevocabil.

O plesnitură, un ţipăt, şi vocea doctorului anunţă cu multă mândrie:

— O altă fetiţă perfect sănătoasă.

Serena leşină.

Chester o invidie.

MAI TÂRZIU, DUPĂ CE SERENA se învelise bine în patul ei din salonul privat, cu Chester alături, surorile îi întrebară dacă doreau să-şi vadă fetiţele, iar ei răspunseră că da, bineînţeles. Cum ar fi putut răspunde altfel? Acum erau părinţi, şi în această calitate lumea avea aşteptări din partea lor. A fi părinte presupunea anumite *reguli.* Dacă nu răspundeau acestor aşteptări, toţi cunoscuţii aveau să îi eticheteze drept neadecvaţi, şi consecinţele *acestei* etichetări ar fi fost, ei bine…

Incomensurabile.

Surorile se întoarseră cu două chestii cu feţe rozalii şi fără păr pe cap care arătau mai degrabă ca nişte viermi ori drăcuşori, decât ca nişte fiinţe umane.

— Una pentru fiecare! ciripi radioasă una dintre femei, întinzându-i lui Chester un bebeluş strâns înfăşat cu aerul că era cel mai obişnuit lucru de pe lume.

— V-aţi gândit ce nume le veţi pune? întrebă a doua femeie în timp ce îi înmâna Serenei celălalt bebeluş.

— Pe mama o cheamă Jacqueline, rosti cu prudenţă Serena, aruncând o privire spre Chester.

Evident, discutaseră despre nume şi aleseseră unul pentru fată şi unul pentru băiat. Nu se gândiseră la două nume de fată.

— Pe soţia partenerului nostru principal o cheamă Jillian, zise Chester.

Dacă avea să fie cazul, putea pretinde că aşa se numea mama lui. Nu va şti nimeni. Nimeni nu avea să afle.

— Jack şi Jill, spuse zâmbind prima dintre surorile medicale. Foarte drăguţ!

— Jacqueline şi Jillian, o corectă Chester cu răceală. Fiicelor mele nu li se va adresa nimeni niciodată cu nişte porecle aşa de banale şi nedemne.

Zâmbetul se şterse de pe faţa femeii.

— Sigur că nu, replică ea, deşi ceea ce voia de fapt să spună era „ba sigur că da” şi „o să vedeţi voi cât de curând”.

Serena şi Chester Wolcott căzuseră pradă farmecului periculos al copiilor celorlalţi. Peste foarte puţin timp aveau să-şi dea seama de eroarea comisă. Aşa cum se întâmplă întotdeauna cu cei ca ei.

2
PRACTIC PERFECT
ÎN PRACTIC NICIUN FEL

FAMILIA WOLCOTT LOCUIA într-o casă situată pe culmea unui deal, în mijlocul unui cartier la modă format din reşedinţe identice. Asociaţia de proprietari stabilise trei culori în care casele puteau fi zugrăvite la exterior (cu două mai multe decât trebuia, în opinia multora dintre rezidenţi), o diversitate controlată de stiluri de garduri şi garduri vii care puteau înconjura peluza din faţă şi o scurtă listă de rase de câini mici şi relativ nezgomotoşi din care se putea alege. Cei mai mulţi locatari preferaseră să renunţe la câini pentru a evita procesul complicat al completării unui formular de cerere a aprobării.

Toate aceste reguli fuseseră concepute nu pentru a îngrădi, ci pentru a asigura confortul, pentru a oferi celor care locuiau acolo posibilitatea de a se relaxa într-o lume perfect ordonată. Noaptea, totul în jur era liniştit. Protejat. În siguranţă.

În afară, desigur, de casa familiei Wolcott, unde tăcerea era spartă de ţipetele puternice ieşite din două perechi de plămâni în creştere. Serena stătea în sufragerie şi se holba la cele două bebeluşe urlătoare.

— V-am dat biberoanele, le informă ea. Aţi fost schimbate. V-am plimbat prin casă şi v-am legănat în timp ce v-am cântat cântecelul acela îngrozitor despre păianjeni. Atunci, de ce *plângeţi?*

Jacqueline şi Jillian, care plângeau dintr-unul din numeroasele motive pentru care plâng bebeluşii – le e frig, îi doare ceva, se simt ofensaţi de prezenţa gravitaţiei –, continuară să urle. Serena se holbă disperată la ele. Nimeni nu îi spusese că bebeluşii *plâng* tot timpul. Oh, citise în cărţi nişte comentarii pe tema aceasta, însă presupusese că se refereau la părinţi răi care nu reuşeau să-şi ţină în frâu odraslele.

— Nu poţi să le faci să tacă? rosti Chester din spatele ei.

Serena nu trebui să se răsucească spre el, ştia că soţul ei stătea în pragul uşii, îmbrăcat în halat şi aruncând priviri furioase spre toate trei – de parcă era vina *ei* că bebeluşele păreau capabile să plângă fără încetare! Fusese complice în crearea fiicelor lor, însă acum nu voia să aibă practic nimic de-a face cu ele.

— Am încercat! răspunse Serena. Nu ştiu ce vor, şi ele nu-mi pot explica. Nu ştiu… nu ştiu ce să mai fac.

Chester nu mai dormise ca lumea de trei nopţi. Începuse să se teamă de momentul când oboseala avea să-i afecteze munca şi să atragă atenţia partenerilor de la firmă, punându-l pe el şi abilităţile lui de părinte într-o lumină proastă. Decizia pe care o luă era izvorâtă poate din disperare ori poate că traversa unul din acele rare momente de limpezime totală a minţii.

— O sun pe mama, zise el.

Chester Wolcott era mezinul unei familii cu trei copii: când sosise pe lume, greşelile fuseseră deja făcute şi lecţiile învăţate, aşa încât părinţii nu avuseseră probleme cu creşterea sa. Mama lui era o femeie impardonabil de neglijentă şi lipsită de simţ practic, care ştia însă cum să facă un bebeluş să eructeze, şi poate că apelând la ea acum, când Jacqueline şi Jillian erau prea mici pentru a fi influenţate de concepţiile ei despre lume şi viaţă, nu trebuia să o invite şi mai târziu, când ar fi putut să strice educaţia fetelor.

În mod normal, Serena s-ar fi opus ideii ca soacra să-i invadeze căminul şi să întoarcă totul cu fundul în sus. Însă cu bebeluşele care urlau şi casa deja în dezordine, nu putu decât să încuviinţeze.

Chester sună a doua zi dimineaţa la prima oră.

Louise Wolcott sosi opt ore mai târziu cu trenul.

După standardele oricui, în afara celor ale fiului ei, care o judeca fără milă, Louise era o femeie disciplinată şi la locul ei. Îi plăceau lucrurile

raţionale şi regulile. După standardele fiului ei, era o visătoare lipsită de orice speranţă. Ea credea că lumea e bună, că oamenii sunt în esenţă buni şi că nu aşteaptă decât o ocazie pentru a o dovedi.

Louise luă un taxi de la gară, căci, desigur, a o aştepta ar fi însemnat o deviere de la un program deja dat peste cap. Sună la uşă, căci, desigur, n-ar fi avut niciun sens să i se fi dat cheia. Faţa i se lumină când Serena deschise uşa ţinând câte o fetiţă pe fiecare braţ, şi nici nu observă că nora sa era nepieptănată şi că avea pete pe gulerul bluzei. Lucrurile care pentru Serena erau cele mai importante nu valorau nimic pentru Louise. Ea n-avu ochi decât pentru bebeluşe.

— *Ia uită-le!* exclamă ea, ca şi cum gemenele ar fi fost obiectul unei vânători de oameni întinse pe mai mulţi ani. Se strecură prin uşa deschisă fără a aştepta să fie poftită şi îşi trânti valizele pe jos, lângă suportul pentru umbrele (stricând astfel decorul), după care întinse braţele şi spuse: Hai la buni în braţe!

În mod normal, Serena nu ar fi fost de acord cu un asemenea comportament. În mod normal, Serena ar fi insistat să-i ofere o cafea, un ceai, un loc unde să-şi aşeze valizele care să nu fie la vedere. Numai că, asemenea lui Chester, Serena nu dormise o noapte întreagă de când ieşise din spital.

— Bine ai venit la noi! rosti ea, apoi trânti neceremonios bebeluşele în braţele lui Louise, se răsuci pe călcâie şi porni să urce spre etaj.

După o clipă, se auzi cum uşa de la dormitor era trântită.

Louise clipi din ochi. Se uită la bebeluşe. Gemenele se opriseră pentru moment din plâns şi o priveau cu ochi mari şi curioşi. Lumea lor era încă destul de limitată şi tot ce vedeau era o noutate pentru ele. Iar bunica era cel mai nou lucru cu care aveau de-a face. Louise zâmbi.

— Bună, iubitelor! spuse ea. Gata-gata, acum bunica e aici, cu voi.

Şi avea să rămână cinci ani.

CASA FAMILIEI WOLCOTT fusese prea mare atunci când Serena şi Chester locuiseră singuri în ea: zăngăniseră prin ea ca doi dinţi într-un borcan, ciocnindu-se unul de altul numai ocazional. Acum, cu doi copii în creştere şi cu mama lui Chester ca adăugire, casa păru dintr-odată prea mică.

Chester le spuse colegilor de la birou că Louise era o bonă recomandată de o firmă de renume, angajată pentru a o ajuta pe Serena, copleşită de dificultăţile îngrijirii a doi copii. Îşi descrise soţia nu drept o mamă lipsită de experienţă, ci drept un părinte grijuliu care avea nevoie, pur şi simplu, de o pereche de mâini în plus pentru a face faţă nevoilor copiilor. (Ideea că el ar fi putut fi acea pereche de mâini în plus nu îi trecu niciodată prin cap.)

Serena le spuse doamnelor din comitete că Louise era mama invalidă a soţului ei, care se oferise să fie de ajutor în perioada când se recupera după mai multe boli necontagioase. Gemenele erau, desigur, nişte îngeri, nici că-şi putea dori copii mai buni sau mai uşor de stăpânit, însă Louise voia neapărat să aibă *ceva* de făcut, aşa că o lăsaseră să joace pentru scurt timp rolul de bonă. (Ideea de a mărturisi adevărul era de neconceput. Ar fi echivalat cu recunoaşterea eşecului, iar soţii Wolcott nu dădeau greş *niciodată.)*

Louise le spunea fetelor poveşti, le spunea că sunt deştepte şi puternice, că sunt nişte minuni. Le spunea să doarmă bine, le ştergea la ochi când plângeau, iar pe măsură ce creşteau, le spunea să-şi mănânce legumele din farfurie, să ţină ordine în cameră şi le repeta cu fiecare ocazie că le iubeşte. Le spunea că sunt perfecte aşa cum sunt şi că nu trebuiau să se schimbe niciodată de dragul cuiva. Le spunea că ele două aveau să schimbe lumea.

Treptat, Chester şi Serena învăţară să le distingă pe gemene. Jacqueline fusese prima născută şi asta păru să absoarbă din ea tot curajul; era mai delicată decât sora ei şi se ţinea tot timpul în spate, lăsând-o mereu pe Jillian în faţă. Fu prima dintre ele care se

temu de întuneric şi ceru o lumină de veghe. Şi fu ultima care renunţă la biberon şi continuă să-şi sugă degetul mare mult timp după ce Jillian încetă.

Jillian, pe de altă parte, părea să se fi născut cu un deficit de simţ al realităţii. Se arunca cu capul înainte în orice aventură, indiferent de riscuri, inclusiv de pe treptele scării până la şemineu, şi de acolo la uşa de la subsol. Începuse să meargă cu acea determinare şi în acel mod abrupt, lipsit de etape intermediare de atenţionare, cu care se manifestă unii copii, iar Louise petrecuse o după-amiază întreagă fugărind-o prin casă şi îmbrăcând colţurile mobilelor în tampoane de burete, în timp ce Jacqueline stătea întinsă confortabil la soare, total oarbă în faţa pericolelor la care se expunea sora sa.

(Serena şi Chester se înfuriaseră atunci când, sosiţi acasă după distragerile zilnice, descoperiseră că toate piesele lor elegante de mobilier, alese cu atâta grijă, aveau colţuri moi şi spongioase. Louise insistase să-i întrebe de câte perechi de ochi credeau ei că e nevoie pentru a le supraveghea pe fetiţe pentru a-i convinge să lase protecţiile la locurile lor, măcar pentru un timp.)

Din nefericire, odată cu distincţia dintre cele două veni şi respingerea. Gemenii identici erau ceva prea neliniştitor pentru mulţi oameni: dacă atunci când erau foarte mici a-i îmbrăca la fel şi a-i trata ca pe o singură fiinţă interschimbabilă părea o idee atrăgătoare, pe măsură ce creşteau asta începea să deranjeze. Fetele, mai cu seamă, erau văzute, atunci când semănau prea mult, drept fiinţe extraterestre sau cel puţin persoane care aveau ceva în neregulă. O fi fost vina literaturii SF, a lui John Wyndham, Stephen King sau Ira Levin, nu contează, cert e că Serena şi Chester ajunseră la concluzia că trebuiau să le diferenţieze.

Jillian era mai iute, mai sălbatică, mai nonconformistă. Serena o duse la salon şi o aduse acasă cu o tunsoare pixie. Chester o duse la magazinul universal şi o aduse acasă cu blugi de firmă, pantofi sport pentru alergat şi o jachetă

pufoasă care o făcea să arate mai grasă decât era. Jillian, care se apropia de vârsta de patru ani şi îşi idolatriza părinţii adeseori distanţi aşa cum numai un copil o poate face, defilă în hainele ei cele noi prin faţa surorii, care o privea cu ochi mari şi plini de invidie, fără a se gândi nicio clipă ce însemna faptul că acum păreau, în fine, diferite pentru ceilalţi, în afară de buni Lou, care fusese capabilă să le deosebească din prima clipă când le ţinuse în braţe.

Jacqueline era mai înceată, mai blândă, mai prudentă. Chester îi dădu Serenei cardul său de credit şi ea îşi duse fiica la un magazin descins parcă direct dintr-un basm, un loc unde toate rochiţele aveau straturi precum torturile de nuntă, fiind acoperite de cascade de dantelă şi funde şi nasturi sclipitori, un loc unde toţi pantofii erau din piele naturală şi, Doamne, ce tare *străluceau!* Jacqueline, care era suficient de deşteaptă pentru a şti când ceva era greşit, veni acasă împopoţonată ca într-o carte de poveşti şi se aruncă plângând în braţele surorii ei.

— Ce mai băieţoi! exclama toată lumea atunci când o vedea pe Jillian – şi fiindcă Jillian era suficient de mică pentru a fi un băieţoi simpatic, drăgălaş şi scump care nu era judecat, Chester radia de mândrie.

N-avea un fiu, dar existau ligi de fotbal pentru fete. Şi moduri în care Jillian îi putea impresiona pe partenerii lui de la casa de avocatură. Şi, oricum, o fiică dură era de preferat unui fiu slab.

— Ce mai prinţesă! exclama toată lumea atunci când o vedea pe Jacqueline – şi fiindcă asta era tot ce-şi dorise de la o fiică, Serena obiecta cu jumătate de gură şi-şi ascundea zâmbetul în spatele mâinii, gustând din plin laudele.

Jacqueline era perfectă. Avea să crească exact ca fetiţele care o inspiraseră pe Serena să-şi dorească o fiică, numai că avea să fie mai bună, pentru că ea şi Chester nu aveau să comită erorile pe care ceilalţi părinţi, mai puţin pricepuţi decât ei, le făceau.

(Ideea că ea şi Chester nu comiseseră nicio eroare ca părinţi pentru că ei doi nu acţionaseră niciodată ca

părinţi nu îi trecu niciodată prin cap Serenei. Ea era mama fetiţelor. Louise era în cel mai bun caz bona lor şi, în cel mai rău caz, o influenţă proastă. Adevărat, îi fusese greu până la sosirea soacrei, dar asta numai fiindcă abia îşi revenea după naştere. Ar fi învăţat singură toate trucurile şi s-ar fi descurcat perfect dacă Louise n-ar fi venit şi nu şi-ar fi asumat meritele. Cu siguranţă că ar fi reuşit.)

Gemenele fură înscrise la o grădiniţă cu program scurt la vârsta de patru ani şi jumătate. Erau suficient de mari pentru a şti cum să se poarte în public; suficient de mari pentru a-şi face prieteni potriviţi şi a stabili relaţii potrivite. Jillian, care era extrem de curajoasă între pereţii casei şi înspăimântată de tot ce se afla în afara lor, plânse atunci când Louise le pregăti pentru prima zi de grădiniţă. Jacqueline, în schimb, care avea o minte infinit de curioasă şi tânjea să afle mai mult decât îi putea oferi căminul, nu plânse. Stătu tăcută şi stoică în rochiţa ei roz cu volănaşe şi pantofiorii asortaţi, uitându-se la buni Lou care o liniştea pe sora ei.

Ideea geloziei nu îi trecu prin cap. Jillian primea acum mai multă atenţie, însă ştia că mai târziu buni Lou avea să găsească o scuză ca să facă ceva numai împreună cu ea. Buni Lou îşi dădea întotdeauna seama când una din gemene era lăsată pe dinafară şi făcea mereu câte un efort pentru a compensa şi a evita să se caşte prăpăstii.

— Va veni o zi când fiecare va avea ce îşi doreşte, repeta ea atunci când una din gemene se plângea că cealaltă căpătase ceva în plus. Să nu uitaţi asta.

Aşa că fetiţele merseră la grădiniţă şi rămaseră una în preajma celeilalte până ce temerile lui Jillian fură alungate de educatoare, care purta o rochie drăguţă şi avea întipărit pe faţă un zâmbet drăguţ şi mirosea a vanilie. Atunci Jillian lăsă să cadă mâna cu care o ţinea pe Jacqueline şi se repezi să se joace cu o gaşcă de băieţi care găsiseră o minge de cauciuc roşie, în timp ce Jacqueline se îndreptă spre colţul unde se strânseseră câteva fetiţe îmbrăcate în rochiţe drăguţe şi prea strânse pe corp pentru a le permite să

facă altceva decât să stea liniştite şi să se admire reciproc.

Erau toate foarte micuţe. Şi foarte sfioase. Rămaseră în colţul acela precum un stol de păsări strălucitoare şi-şi aruncară una alteia priviri cu coada ochiului în timp ce îi urmăreau pe ceilalţi copii, mai zgomotoşi şi mai liberi, care se rostogoleau şi se tăvăleau pe podea, şi dacă simţeau ghimpii geloziei, niciuna nu lăsă să se vadă.

Însă în noaptea aceea, acasă, Jacqueline îşi îndesă rochia sub pat, unde nu fu găsită decât la multă vreme după ce crescuse prea mult ca să o mai poarte, în timp ce Jillian rămase într-un colţ, cu braţele pline de păpuşi, şi refuză să vorbească, chiar şi cu buni Lou. Lumea lor se schimbase. Şi nu le plăcea.

Nu ştiau cum să facă pentru a pune capăt schimbărilor.

LA ANIVERSAREA DE CINCI ANI, Jacqueline şi Jillian avură un tort cu trei etaje, acoperit cu trandafiri roz şi purpurii şi cu glazură comestibilă. Petrecerea se ţinu în curtea din spate a casei, lângă un castel gonflabil şi o masă plină de cadouri, şi toţi colegii de la grădiniţă fură invitaţi, alături de toţi copiii partenerilor de la firma lui Chester şi de cei ai mamelor care lucrau împreună cu Serena în diverse comitete. Mulţi dintre copii erau mai în vârstă decât gemenele şi formară mici grupuri separate în colţurile curţii sau chiar în casă, pentru a nu fi nevoiţi să audă ţipetele celor mici.

Jillian era încântată să-i aibă pe toţi prietenii ei în curtea proprie, unde cunoştea la perfecţie topografia peluzei şi localizarea tuturor aspersoarelor. Alergă nebuneşte de colo-colo, râzând şi ţipând, cu prietenii venind în urmă, pentru că aşa învăţaseră ei să se joace. Majoritatea erau băieţi, prea mici pentru a fi auzit de păduchi şi de îndemnul „fără fete”. Louise îi urmări de pe verandă, încruntându-se puţin. Ştia cât de cruzi pot fi copiii şi ştia în ce măsură rolul pe care Jillian îl juca îi fusese impus de către părinţi. Peste

un an sau doi lucrurile aveau să se schimbe şi Jillian avea să se trezească abandonată.

Jacqueline stătu deoparte, pe lângă buni, atentă să nu-şi murdărească rochia, aleasă special pentru acel eveniment şi pentru care primise instrucţiuni precise să o păstreze cât mai curată posibil. Nu înţelegea de ce – doar Jillian se păta tot timpul cu noroi pe haine, care erau întotdeauna spălate, atunci de ce rochiile ei nu puteau fi curăţate? –, însă era convinsă că exista un motiv. Întotdeauna exista un motiv, dar unul pe care părinţii nu i-l puteau explica niciodată.

Chester se ocupa de grătar, dovedindu-şi abilităţile de bucătar-şef şi întreţinător al familiei. Câţiva dintre partenerii de la firmă stăteau prin preajmă, cu beri în mâini şi flecărind despre chestiuni de serviciu. Pieptul lui Chester dădea să crape de mândrie. Iată-l, capul familiei, acasă la el, înconjurat de oamenii pentru care lucra şi care nu puteau fi decât impresionaţi. Ar fi trebuit să se decidă mai de mult să aibă copii!

— Fiica ta e o mare figură, nu-i aşa, Wolcott?

— O, da! spuse Chester, răsucind un burger. (Faptul că el îi numea pe cei care îşi câştigau astfel existenţa „basculanţi de burgeri” şi că îi privea cu dispreţ nu avea nicio relevanţă, nu numai pentru el, ci şi pentru ceilalţi.) Când o să mai crească, o să alerge ca vântul. Deja am început să ne interesăm de echipele de fotbal pentru pitici. O să vedeţi, o să ajungă o mare sportivă.

— Nevastă-mea m-ar ucide dacă aş îndrăzni să o vâr pe fiica noastră într-o pereche de nădragi şi i-aş da voie să se joace cu băieţii, spuse un alt partener cu un chicot prefăcut. Eşti un tip norocos. Două dintr-un foc – categoric, asta a fost cea mai bună treabă.

— Absolut, îl aprobă Chester, ca şi cum el şi Serena puseseră totul la cale.

— Cine e femeia aceea mai în vârstă care stă cu cealaltă fiică a ta? întrebă primul partener, dând din cap în direcţia lui Louise. E bona voastră? Pare

cam… Nu crezi că oboseşte alergând toată ziua după două fetiţe în creştere?

— Deocamdată se descurcă, răspunse Chester.

— Hm, dacă aş fi în locul tău, aş sta cu ochii pe ea. Ştii ce se zice despre femeile bătrâne: poţi să ajungi într-o clipită să ai grijă de ele în loc de copii.

Chester întoarse un alt burger şi nu spuse nimic.

De cealaltă parte a curţii, în apropierea tortului elegant acoperit cu glazură, Serena se întreţinea cu un stol de femei de societate care uguiau în jurul ei. Niciodată nu se simţise atât de în largul ei, de parcă abia acum, în fine, îşi ocupa locul meritat în lume. Aceasta era cheia: copiii. Jacqueline şi Jillian descuiaseră ultima poartă care stătuse între ea şi adevăratul succes social – şi mai ales Jacqueline, îşi spuse Serena, Jacqueline care era întruchiparea tinerei domnişoare perfecte, liniştite şi dulci şi din ce în ce mai politicoase pe măsură ce treceau anii. Uneori uita, pur şi simplu, că Jillian era şi ea tot fată, atât de mare era contrastul dintre cele două fiice ale ei!

Unele dintre doamnele cu care lucra nu apreciau modul în care ea îi impunea limite lui Jacqueline – acestea erau de obicei femeile care o strigau pe fiica ei „Jack” şi o încurajau să facă lucruri precum căutatul ouălor prin iarba udă ori mângâiatul câinilor străini, care se repezeau spre ea şi-i murdăreau rochiţele cu labele lor. Serena pufnea pe nas la auzul acelor comentarii şi începu cu calm şi fără grabă să le coboare numele tot mai jos pe listele de invitaţi, până ce le şterse cu totul pe câteva dintre ele. Doamnele rămase pe liste pricepură rapid cerinţele şi se repliară, evitând să-şi mai exprime orice opinii care ar fi putut aduce, chiar şi pe departe, cu o critică. Căci la ce foloseşte să-ţi exprimi o opinie dacă te costă pierderea locului pe care îl ocupi în societate? Nu. Mai bine îţi ţii gura închisă şi opţiunile deschise, aşa repeta mereu Serena.

O căută din priviri pe Jacqueline. Jillian era uşor de reperat; ca de fiecare dată, se afla în centrul celui mai dizgraţios haos. Cu Jacqueline lucrurile erau

mai dificile. Într-un târziu, o descoperi stând în umbra lui Louise, lipită de ea, ca şi cum bunica era singura persoană în care avea încredere s-o protejeze. Serena se încruntă.

După standardele în domeniu, petrecerea se soldă cu un succes total: tortul fusese mâncat, cadourile fuseseră deschise, energiile se dezlănţuiseră, doi genunchi (de la doi copii diferiţi) se juliseră şi una bucată copil supraexaltat nu reuşise să ajungă la baie şi vomitase în hol îngheţata de căpşuni şi prăjitura cu vanilie. Când se lăsă întunericul, Jacqueline şi Jillian merseră la culcare, iar Louise coborî în bucătărie ca să-şi facă un ceai. Auzi paşi în spate. Se opri din treabă, se răsuci şi se încruntă.

— Hai, spuneţi mai iute ce aveţi de spus, zise ea. Ştiţi că Jill se supără dacă nu mă găseşte la mine în dormitor când vine s-o sărut de noapte bună.

— O cheamă Jillian, nu Jill, mamă, obiectă Chester.

— Dacă zici tu…

Chester oftă.

— Te rog, nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile.

— Ce lucruri?

— Uite ce-i, îţi mulţumim pentru că ne-ai ajutat cu copiii, spuse Chester. La început ne-a fost greu. Dar cred că acum avem totul sub control.

Greutăţile nu se termină niciodată, băiete, îşi zise Louise. Însă cu voce tare rosti:

— Chiar aşa?

— Da, răspunse Serena. Îţi mulţumim pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar spune-mi, nu crezi că meriţi să te odihneşti acum?

— Nu e deloc obositor să ai grijă de nişte copii şi să te porţi cu ei ca şi cum ar fi ai tăi, replică Louise, deşi pierduse partida şi o ştia.

Făcuse tot ce îi stătuse în putere. Le încurajase pe amândouă fetele să fie aşa cum erau şi să nu accepte rolurile rigide pe care părinţii le schiţau pentru ele într-un mod din ce în ce mai elaborat. Încercase să le insufle ideea că există o sută, o mie, un milion de feluri diferite de a fi fată, că toate erau la fel de

valabile şi că niciuna dintre fetiţe nu greşea cu nimic. Se străduise.

Dacă reuşise sau nu practic nu mai avea acum importanţă, căci ea trebuia să plece şi să lase cele două copile pe mâna unor oameni care nu făcuseră niciodată nici cel mai mic efort pentru a afla ceva despre ele dincolo de lucrurile cele mai superficiale. N-aveau habar că Jillian era curajoasă fiindcă o ştia pe Jacqueline mereu lângă ea, gata să vină cu un plan de rezervă indiferent de situaţie. N-aveau habar că Jacqueline era timidă fiindcă se amuza să o urmărească pe sora ei descurcându-se de minune în centrul atenţiei, ceea ce se vedea mai bine privind din afară.

(Habar n-aveau nici că Jacqueline devenea pe zi ce trece tot mai terorizată de ideea de a se murdări pe mâini mulţumită lor şi sâcâielilor permanente legate de protejarea rochiţei, un lucru deplasat pentru un copil de vârsta ei. Şi chiar dacă ar fi obiectat, părinţilor nu le-ar fi păsat.)

— Mamă, te rog, zise Chester, şi cu asta totul se termină: Louise pierduse.

Oftă.

— Când vreţi să plec? întrebă ea.

— Ar fi bine să nu te mai găsească aici atunci când se trezesc, răspunse Serena, punând capăt discuţiei.

Louise Wolcott se strecură afară din vieţile nepoatelor sale la fel de discret precum se strecurase înăuntru, devenind cu timpul o rudă îndepărtată care le trimitea felicitări de ziua de naştere şi câte un cadou (confiscat, de obicei, de fiul şi nora ei), fiind totodată dovada supremă şi irefutabilă că niciodată şi în nicio circumstanţă nu trebuia să te bazezi pe adulţi. Iar fetiţele aveau să înveţe şi alte lecţii, mai urâte.

Aceasta însă ar fi putut măcar să le salveze viaţa.

3
CE REPEDE CRESC!

ŞASE FU VÂRSTA GRUPEI PREGĂTITOARE, moment în care Jacqueline află că fetiţele îmbrăcate în rochii cu volănaşe erau nişte linguşitoare nedemne de încredere care nu ieşeau din cuvântul părinţilor, iar Jillian află că fetiţele care purtau pantaloni şi alergau cot la cot cu băieţii erau nişte ciudate încă şi mai rele.

Şapte fu vârsta clasei întâi, moment în care Jillian află că are păduchi şi miroase şi că, oricum, nimeni nu voia să se joace cu ea, iar Jacqueline află că dacă voia ca oamenii să o placă, nu trebuia decât să le zâmbească şi să le admire pantofii.

Opt fu vârsta clasei a doua, moment în care Jacqueline află că nimeni nu se aştepta din partea ei să fie inteligentă atâta timp cât promitea să devină drăguţă, iar Jillian află că tot ce făcea era în neregulă, începând cu hainele pe care le purta şi terminând cu emisiunile la care se uita la televizor.

— Trebuie să fie îngrozitor să ai o soră atât de proastă! îi spuneau colegele lui Jacqueline, care simţea că ar fi trebuit să-i ia apărarea lui Jillian, dar nu ştia cum.

Părinţii nu o învăţaseră ce înseamnă loialitatea, cum să ignori bârfele, cum să te ridici deasupra lor şi nici cum să te cobori (pentru că aşezatul putea să-ţi şifoneze rochia). Aşa încât îşi urî un pic sora pentru că era o ciudată, pentru că făcea ca lucrurile să fie mai dificile decât era cazul, şi nu se gândi nicio clipă că totul se datora de fapt părinţilor, care îşi arogaseră dreptul de a alege în locul lor.

— Trebuie să fie *nemaipomenit* să ai o soră atât de drăguţă! îi spuneau colegii lui Jillian (mă rog, aceia care încă mai vorbeau cu ea; cei care se vaccinaseră contra păduchilor şi începeau să înţeleagă că fetele erau cel puţin decorative).

Pe Jillian o apucau năbădăile atunci când se gândea cum de-şi împărţea înfăţişarea şi camera cu sora ei, în timp ce una din ele era „cea drăguţă”, iar cealaltă doar Jillian, fata nedorită şi ignorată, şi împinsă tot mai tare de la statutul de „băieţoasă” către cel de „neroadă”.

Noaptea, stând întinse în paturile lor înguste alăturate, Jacqueline şi Jillian se urau reciproc cu acea pasiune ce poate exista numai între fraţi, fiecare din ele dorindu-şi ceea ce avea cealaltă. Jacqueline tânjea să alerge, să se joace, să fie liberă. Jillian tânjea să se facă plăcută, să fie drăguţă, să poată să stea pe loc ca să se uite şi să asculte, în loc să fie forţată să se afle mereu în mişcare. Ambele voiau să fie *văzute,* idee la care nimeni altcineva nu se gândise.

(La un etaj mai jos, Chester şi Serena dormeau liniştiţi, deloc tulburaţi de alegerile făcute. Aveau două fiice, două fetiţe pe care le puteau modela după bunul lor plac. Nicio secundă nu le trecu prin minte că le puteau face rău băgându-le cu forţa în cap idei mărginite despre ceea ce înseamnă fii fată – să fii *om.)*

Când ajunseră la vârsta de doisprezece ani, lumea îşi făcea cu uşurinţă păreri greşite despre ele ca oameni. Jacqueline – *niciodată* Jack; Jack era un nume scurt şi tăios ca un cuţit, lipsit de zorzoanele şi înfloriturile potrivite pentru o fată ca ea – avea limba ascuţită şi o fire irascibilă, fiind înconjurată tot timpul la şcoală de sicofanţi care se înghesuiau pe lângă ea pentru a se scălda în gloria ei trecătoare. Cei mai mulţi dintre profesori bănuiau că era mai inteligentă decât părea, însă niciunul nu reuşi să o determine să se manifesteze ca atare. Jacqueline se temea prea tare să se murdărească, se temea să se mânjească de cerneală pe degete şi de praf de cretă pe puloverele din caşmir. Aproape că dădea impresia că mintea îi seamănă cu o rochie ce nu poate fi spălată şi, prin urmare, nu dorea să o păteze cu fapte pe care ar fi putut să le regrete mai târziu.

(Doamnele din comitetele Serenei îi repetau ce norocoasă este, cât de favorizată fusese de soartă, după care se duceau acasă şi le schimbau pe fetiţele lor din rochiile de petrecere în blugi, fără să-şi pună problema că Jacqueline Wolcott nu avusese niciodată dreptul la propria opinie.)

Jillian avea mintea ascuţită şi o fire domoală, mereu dornică de a face pe plac şi suferind în urma respingerilor repetate. Celelalte fete nu voiau să aibă de-a face cu ea, spuneau că e murdară pentru că se juca tot timpul cu băieţii, spuneau că ar fi trebuit să se fi născut băiat şi că de aceea refuza să poarte rochii şi îşi ciopârţea părul. Băieţii, stând pe marginea prăpastiei pubertăţii şi asaltaţi din toate părţile de propriile seturi de aşteptări conflictuale, nu voiau nici ei să aibă de-a face cu Jillian. Iar aceasta nu era suficient de drăguţă pentru a merita să fie sărutată (deşi câţiva dintre ei se întrebară cum ar fi să se sărute cu cineva care arăta exact ca fata cea mai drăguţă din şcoală), dar era totuşi fată, iar părinţii lor le spuseseră să nu se joace cu fetele. Aşa că o părăsiră unul după altul şi o lăsară singură, nedumerită şi înspăimântată de ceea ce o aştepta pe viitor.

(Partenerii de la firma lui Chester îi spuneau întruna ce norocos este, cât de favorizat fusese de soartă, după care se duceau acasă la fiicele lor şi le urmăreau cum aleargă prin curtea din spate, jucându-se în voie, fără să-şi pună problema că Jillian Wolcott nu avusese niciodată dreptul la propria opinie.)

Fetele împărţeau în continuare camera; erau în continuare prietene, însă spaţiul dintre ele devenise un teren minat de resentimente şi resemnare, gata să explodeze în orice moment. Cu fiecare an care trecea, le era tot mai greu să rememoreze că fuseseră cândva o comunitate închisă şi să-şi dea seama că nu ele îşi aleseseră tiparul după care îşi duceau viaţa. Totul fusese prestabilit. Şi nu puteau schimba nimic. Aidoma bonsaiului modelat cu grijă de un grădinar perseverent, ele creşteau în limitele geometriei

decise de părinţii lor, care le îndepărtau din ce în ce mai mult. Poate că, într-o bună zi, una dintre ele avea să întindă mâna peste acea prăpastie, pentru a descoperi că dincolo nu se afla nimeni.

Niciuna dintre ele nu ştia ce avea să facă atunci când asta urma să se întâmple.

În ziua în care povestea noastră începe cu adevărat – căci, desigur, nimic din ceea ce am spus până acum nu este începutul ei, ci doar un fundal, o explicaţie şi o justificare a ceea ce va să urmeze, la fel de inevitabil pe cât e faptul că tunetul urmează fulgerului –, ploua. Nu, nu ploua. Ploua cu găleata, turna din cer de parcă stătea să se declanşeze potopul. Jacqueline şi Jillian stăteau pe paturile lor, în dormitor, iar încăperea ţipa, atât era de plină de furie şi tăcere.

Jacqueline citea o carte despre nişte fetiţe elegante implicate în nişte aventuri elegante la şcoala lor elegantă şi se gândea că în viaţa ei nu fusese mai plictisită. Din când în când îşi mijea ochii şi arunca priviri încruntate spre fereastră şi ploaia de afară. Dacă ar fi fost senin, s-ar fi dus acasă la prietena ei Brooke. Şi-ar fi făcut una alteia unghiile cu ojă şi ar fi flecărit despre băieţi, un subiect pe care Jacqueline îl considera ba fascinant, ba searbăd ca apa de ploaie, dar pe care Brooke îl aborda de fiecare dată cu acelaşi entuziasm de neoprit. Măcar ar fi făcut *ceva.*

Jillian, care avusese de gând să-şi petreacă ziua antrenându-se la fotbal, se aşezase pe podea, lângă pat, şi arăta atât de plictisită, încât părea că un nor cenuşiu se abătuse peste partea ei din dormitor. Nu putea coborî la parter ca să se uite la televizor – nu aveau voie să se uite la televizor înainte de ora patru după-amiaza, nici măcar în weekenduri, nici măcar în zilele ploioase – şi nu avea de citit decât nişte cărţi pe care le citise deja de cinci ori. Încercase să frunzărească una din cărţile despre fetiţe elegante ale lui Jacqueline şi fusese uluită să descopere în câte feluri putea un autor să descrie părul protagonistelor.

Poate că pe lume existau totuşi lucruri mai rele decât plictiseala.

Când Jillian oftă pentru a cincea oară într-un sfert de oră, Jacqueline lăsă deoparte cartea şi se încruntă la ea.

— *Ce* ai? întrebă ea.

— Sunt plictisită, se jeli Jillian.

— Ia o carte şi citeşte.

— N-am nicio carte nouă.

— Ia una de la mine.

— Nu-mi plac cărţile tale.

— Du-te să te uiţi la televizor.

— N-am voie decât peste o oră.

— Joacă-te cu Lego.

— N-am chef. Jillian oftă din greu şi-şi lăsă capul pe spate până se propti de marginea patului, după care adăugă: Sunt *plictisită. Foarte* plictisită.

— N-ar trebui să spui „foarte" aşa de des, o imită Jacqueline pe Serena. E un cuvânt lipsit de sens. N-ai de ce să-l tot repeţi.

— Dar e adevărat. Sunt *foarte* foarte *foarte* plictisită.

Jacqueline ezită. Uneori era bine să o laşi pe Jillian în apele ei; în cele din urmă, ceva îi distrăgea atenţia şi totul revenea la normal. Alteori însă, singura modalitate de a o linişti era aceea de a-i da ceva de făcut. Pentru că dacă nu-i ofereai *tu* acel ceva, avea să-l găsească ea *singură,* şi riscai să fie un lucru zgomotos, murdar şi distructiv.

— Ce-ai vrea să faci? o întrebă într-un final.

Jillian îi aruncă o privire piezişă, plină de speranţă. Zilele când sora ei petrecea ore în şir jucându-se benevol cu ea trecuseră de mult; le pierduse, aşa cum pierduse şi şapca de baseball cu o vară în urmă, când călărise o motocicletă de teren la carnaval, împreună cu tatăl lor. Vântul i-o suflase de pe cap, la fel cum timpul îi suflase din mintea lui Jacqueline plăcerea de a se juca de-a v-aţi ascunselea, de a fantaza sau de a face orice altceva ce mama lor considera a fi nepotrivit.

— Am putea merge să ne jucăm în pod, propuse ea timid, încercând să nu pară prea optimistă cu privire la şansele ca Jacqueline să accepte.

Speranţa nu aducea decât regrete. Speranţa era lucrul pe care îl ura cel mai tare.

— Ar putea fi păianjeni acolo, răspunse Jacqueline.

Îşi încreţi nasul, nu atât pentru că se simţea cu adevărat scârbită, ci pentru că aşa *ar fi trebuit* să se simtă. De fapt, îi plăceau păianjenii. Erau nişte creaturi lucioase, curate şi elegante, şi atunci când pânzele li se încurcau, le sfâşiau şi o luau de la capăt. Oamenii aveau ce învăţa de la păianjeni.

— O să te apăr eu, spuse Jill.

— Am putea da de necaz.

— Îţi cedez desertul meu timp de trei zile, zise Jill. Apoi, văzând că Jacqueline nu se lăsa convinsă, adăugă: Şi o să-ţi spăl vasele timp de o săptămână.

Jacqueline *ura* să spele vasele. Dintre sarcinile domestice care le erau uneori atribuite, aceasta era cea mai rea. Cu farfuriile mai treacă-meargă, dar apa de la vase… era ca şi cum şi-ar fi creat propria mlaştină în care să se *scufunde.*

— De acord, acceptă ea, lăsându-şi cu afectare cartea deoparte şi dându-se delicat jos din pat.

Jillian se stăpâni cu greu să nu bată din palme. Se ridică de pe podea, îşi prinse sora de mână şi o trase după ea afară din cameră. Venise vremea pentru o aventură.

N-avea nici cea mai vagă idee ce aventură de proporţii le aştepta.

CASA FAMILIEI WOLCOTT era şi acum prea mare pentru numărul de locatari: suficient de mare pentru ca Jacqueline şi Jillian să aibă fiecare propria cameră, dacă aşa şi-ar fi dorit, şi să nu se întâlnească decât la masa de seară. În ultimul an începuseră amândouă să se teamă că asta vor primi drept cadou la următoarea aniversare: camere separate, una roz şi cealaltă albastră, perfect proiectate pentru copiii pe care şi-i doreau părinţii lor, şi nu pentru cei pe care îi

aveau. Se îndepărtaseră de ani de zile, urmând căile pe care Chester şi Serena le trasaseră pentru ele. Erau momente când se urau reciproc şi altele când se iubeau, dar ambele ştiau cu o convingere adânc înrădăcinată că dormitoarele separate aveau să le dea lovitura de graţie. Gemene aveau să fie toată viaţa. Surori aveau să fie toată viaţa. Prietene puteau să nu mai fie niciodată.

Urcară treptele mână în mână, cu Jillian trăgând-o pe Jacqueline după ea, aşa cum se întâmpla întotdeauna, şi cu Jacqueline luând notă de tot ce se afla în jur, gata să-şi tragă sora înapoi dacă se ivea vreun pericol. Faptul că ar fi trebuit să se simtă în siguranţă în propria casă nu le trecu nicio clipă prin cap. Dacă erau prinse – dacă părinţii ieşeau de la ei din dormitor şi le vedeau umblând împreună prin casă –, aveau să fie despărţite, Jillian fiind trimisă să se joace în noroiul din spatele casei, iar Jacqueline la ea în cameră ca să citească şi să stea liniştită, fără să deranjeze nimic în jur şi pe nimeni.

Începuseră amândouă să simtă, într-un mod vag şi încă incipient, că părinţii lor nu se purtau aşa cum trebuie. Amândouă cunoşteau copii care se purtau aşa cum ar fi trebuit să se poarte, fete care se îmbrăcau în rochiţe drăguţe şi erau liniştite, sau care se jucau în noroi, ţipau şi băteau mingea. Dar cunoşteau şi fete care purtau rochiţe în timp ce jucau tetherball[1] şi fete care purtau bascheţi şi blugi şi veneau la şcoală cu rucsacurile pline cu păpuşi înveşmântate în voaluri sclipitoare. Cunoşteau băieţi cărora le plăcea să fie curaţi, să stea cuminţi şi să coloreze ori să se alăture prin colţuri fetelor cu rucsacurile pline de păpuşi. Altor copii li se permitea să fie deopotrivă curaţi şi murdari, zgomotoşi şi bine-crescuţi, în timp ce ele trebuiau să fie ori una, ori alta, oricât de greu le era şi oricât de mult îşi doreau să fie altfel.

Sentimentul că părinţii nu făceau ce era mai bine pentru ele era unul inconfortabil; era ca şi cum casa aceea, casa aceea mare şi perfect organizată, cu camerele ei curate şi decorate cu gust, le sorbea viaţa

din corp mililitru cu mililitru. Dacă nu găseau o cale de scăpare, aveau să se transforme în păpuşi de hârtie, plate şi fără faţă şi gata să fie dresate pentru a deveni ceea ce părinţii lor voiau să devină.

În capul scărilor era o uşă pe care nu aveau voie să intre, iar dincolo de ea, o încăpere pe care n-ar fi trebuit să şi-o amintească. Buni Lou locuise acolo pe vremea când ele erau mici, înainte ca să devină aşa nişte belele, încât ea să uite să le mai iubească. (Cel puţin aşa le spusese Serena, iar Jillian o crezuse, pentru că Jillian ştia că iubirea e întotdeauna condiţionată şi că întotdeauna, dar absolut întotdeauna, exista un schepsis. Jacqueline, care era mai liniştită din fire şi, prin urmare, capabilă să vadă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă, nu era aşa de convinsă.) Uşa era ţinută permanent încuiată, însă după plecarea lui buni Lou cheia fusese aruncată în sertarul cu mărunţişuri din bucătărie, de unde Jacqueline o pescuise în secret la cea de-a şaptea aniversare a lor, când se simţise suficient de puternică pentru a-şi aminti de bunica ce nu le iubise suficient de mult pentru a rămâne cu ele.

Începând din acel moment, atunci când voiau să se ascundă de părinţi într-un loc unde Chester şi Serena nu s-ar fi gândit să le caute, fetele se retrăgeau în camera lui buni Lou. Patul fusese păstrat, sertarele de la comodă încă miroseau a parfum atunci când le deschideau, iar în dulap bunica lăsase un cufăr vechi, plin cu costume şi bijuterii de epocă pe care le păstrase pentru nepoate, în aşteptarea zilei când ele aveau să crească suficient pentru a pune în scenă basme şi parade de modă, cu ea pe post de spectator entuziast. Cufărul le convinsese pe cele două fete că buni Lou nu intenţionase de la bun început să le părăsească. Poate că uitase cum să le iubească sau poate că nu le iubise niciodată, dar cândva plănuise să rămână cu ele. Şi faptul că cineva măcar avusese de gând să rămână cu ele de dragul lor însemna totul pentru Jacqueline şi Jillian.

Jacqueline descuie uşa şi vârî cheia în buzunar, unde avea să fie în siguranţă, pentru că ea nu pierdea niciodată lucrurile. Jillian deschise uşa şi păşi cea dintâi înăuntru, asigurându-se că părinţii nu le pândeau de prin vreun colţ, pentru că ea era întotdeauna cea care trecea prima pragul. Pe urmă uşa se închise în spatele lor şi se treziră, în sfârşit, libere, cu adevărat libere, neobligate să joace vreun alt rol decât cel ales de ele.

— Eu o să iau sabia piraţilor! exclamă Jacqueline surescitată, repezindu-se la dulap şi ridicând capacul cufărului.

După care se opri brusc, nedumerirea luând locul exaltării iniţiale.

— Unde sunt hainele?

— Ce? se înghesui Jillian în ea, holbându-se în interiorul cufărului.

Costumele şi accesoriile de bal dispăruseră toate, înlocuite de o scară din lemn în spirală care cobora jos, jos, jos de tot, în beznă.

Dacă lui buni Lou i s-ar fi permis să rămână mai mult timp cu ele, le-ar fi citit mai multe basme şi aşa fetele ar fi aflat despre copii care deschideau uşi într-un loc şi se trezeau că păşesc într-altul. Dacă li s-ar fi permis să crească în voia lor, i-ar fi întâlnit pe Alice, Peter şi Dorothy[2] şi pe alţi copii care se rătăciseră şi se treziseră în basmul altcuiva. Numai că basmele erau, după părerea Serenei, prea sângeroase şi violente, iar cărţile pentru copii erau, după părerea lui Chester, prea dulcege şi fanteziste, aşa încât, cumva, oricât de neverosimil ar părea, Jacqueline şi Jillian nu ajunseseră să-şi pună niciodată întrebări referitoare la ceea ce s-ar putea ascunde în spatele unei uşi închise.

Se uitară amândouă la scara aceea imposibilă, prea uluite şi surescitate pentru a simţi teamă.

— Scara asta nu era aici când am fost ultima oară, preciză Jillian.

— Poate că era acoperită de costume, răspunse Jacqueline.

— Hainele ar fi alunecat în jos pe trepte! obiectă Jillian.

— Nu fi proastă! o admonestă Jacqueline, cu toate că obiecţia era, nu-i aşa? întemeiată.

Dacă scările ar fi existat dintotdeauna în cufăr, atunci toate lucrurile pe care bunica Louise le lăsase înăuntru ar fi căzut. Asta dacă nu cumva…

— Cufărul are capac, spuse Jacqueline. Poate că există un capac şi la fundul cufărului, care s-a deschis şi totul s-a revărsat din el şi s-a rostogolit în jos pe scări.

— Oh! exclamă Jillian. Ce-ar trebui să facem acum?

Jacqueline începuse să-şi dea seama că nu aveau de-a face doar cu un mister, ci cu o *oportunitate.* Părinţii nu ştiau că în vechiul cufăr al bunicii Louise era ascunsă o scară. Imposibil să fi aflat. Dacă ar fi ştiut, ar fi pus cheia într-un loc unde ar fi fost mult mai greu de găsit decât în sertarul cu mărunţişuri din bucătărie. Treptele erau pline de praf şi arătau ca şi cum nimeni nu ar fi păşit pe ele de ani buni, iar Serena *ura* praful, asta însemnând că nu ştia de existenţa scării. Dacă Jacqueline şi Jillian se hotărau să coboare acele scări, ei bine, aveau să dea fără îndoială peste un loc secret. Peste ceva nou. Ceva ce părinţii lor nu văzuseră poate niciodată şi pe care nu l-ar fi putut îngrădi şi interzice cu regulile lor inexplicabile de adulţi.

— Ar trebui să coborâm ca să ne găsim costumele şi să le punem deoparte, ca să nu facem dezordine în camera lui buni Lou, răspunse Jacqueline pe un ton ce sugera că acesta era cel mai rezonabil lucru de pe lume.

Jillian se încruntă. Ceva o deranja în logica surorii ei. Nu avea nimic împotriva intrării în dormitorul bunicii, pentru că fuseseră bine-venite acolo înainte ca Louise să înceteze să le mai iubească şi să le părăsească; locul le aparţinea în aceeaşi măsură cum îi aparţinuse bunicii. Cât despre scările din cufăr… asta era ceva nou, străin şi ciudat. Scările aparţineau altcuiva decât lui buni Lou, şi altcuiva decât lor.

— Nu ştiu ce să zic… rosti ea prudentă.

Poate că dacă cele două surori ar fi fost încurajate să se iubească reciproc, să aibă mai multă încredere una în cealaltă, să vadă în cealaltă mai mult decât o rivală în competiţia pentru stocurile limitate de iubire parentală, ar fi închis pur şi simplu cufărul la loc şi ar fi mers să caute un adult. Iar când i-ar fi condus pe părinţii uimiţi înapoi în camera bunicii Louise şi ar fi deschis din nou cufărul, înăuntru nu ar fi dat peste niciun secret, nicio scară, doar peste nişte costume mototolite şi peste confuzia care urmează întotdeauna dispariţiei unei magii. Poate.

Însă copilăria lor nu aşa se petrecuse; viaţa lor nu aşa decursese. Jacqueline şi Jillian erau deopotrivă rivale şi companioane, şi gândul de a le mărturisi părinţilor cele descoperite nici nu le trecu prin cap.

— *Eu,* una, cobor, anunţă Jacqueline, pufnind pe nas afectată, apoi îşi aruncă piciorul peste marginea cufărului.

Fu mai uşor decât se aşteptase. Era ca şi cum cufărul îşi *dorea* ca ea să păşească înăuntru, ca şi cum treptele îşi *doreau* să fie coborâte. Se strecură prin deschizătură şi coborî câteva trepte, după care îşi netezi rochia cu podul palmei, se uită în spate peste umăr şi spuse:

— Hai odată, ce faci?

Jillian nu era aşa de curajoasă pe cât credea toată lumea. Nu era aşa de neîmblânzită pe cât îşi dorea toată lumea să fie. Însă toată viaţa i se spusese că e curajoasă şi neîmblânzită, şi mai mult decât atât, i se spusese că sora ei nu era aşa. Deci dacă era rost de o aventură, nu putea permite ca Jacqueline să se bucure de ea în exclusivitate. Se săltă peste capacul cufărului, împiedicându-se din cauza grabei, şi se opri cu o treaptă mai sus decât cea pe care stătea Jacqueline.

— Vin cu tine, spuse ea, îndreptându-se de spate, fără a se obosi să se scuture de praf.

Jacqueline, care se aşteptase la această reacţie, dădu aprobator din cap şi îi oferi mâna.

— Ca să nu ne pierdem una de cealaltă, explică ea.

Jillian acceptă justificarea şi-i luă mâna, şi împreună porniră să coboare jos, tot mai jos, în întuneric.

Cufărul aşteptă ca fetele să se îndepărteze pentru a nu auzi cum îşi trânteşte capacul, închizându-le înăuntru şi lăsând afară vechea lumea exterioară. Niciuna dintre fetiţe nu observă. Continuară să coboare.

UNELE AVENTURI DEBUTEAZĂ UŞOR. La urma urmei, cât de *greu* poate fi să fii luat pe sus de o tornadă ori să fii împins printr-o oglindă deosebit de poroasă? A te lăsa purtat de un val uriaş ori tras în jos printr-o gaură de iepure nu necesită nicio abilitate specială. Pentru unele aventuri nu e nevoie decât de o inimă doritoare şi de priceperea de a te poticni peste crăpăturile lumii.

Pentru alte aventuri e însă nevoie să te implici dinainte. Cum altfel cei merituoşi ar putea fi diferenţiaţi de cei nemerituoşi decât supunându-i la un efort pe cei dispuşi să îşi asume riscuri? Unele aventuri sunt pline de cruzime pentru că numai aşa cei care le provoacă ştiu să fie blânzi.

Jacqueline şi Jillian continuară să coboare până ce picioarele începură să le doară, genunchii să se ciocnească şi gura să li se usuce precum deşertul. În locul lor, un adult s-ar fi răsucit probabil pe călcâie şi ar fi făcut cale întoarsă, retrăgându-se pe tărâmul lucrurilor familiare, al robinetelor din care curge apă şi al suprafeţelor plane şi sigure. Dar ele erau nişte copile şi, în logica infantilă, a merge în jos e mai uşor decât a merge în sus. Logica infantilă ignora faptul că într-o zi aveau să fie nevoite să urce înapoi, spre lumină, dacă voiau să se întoarcă acasă.

Pe la jumătatea drumului (deşi n-aveau cum să ştie asta; fiecare treaptă părea a fi ultima), Jillian alunecă şi căzu, iar mâna i se desprinse din strânsoarea lui Jacqueline. În timp ce se prăvălea în jos, scoase un ţipăt ascuţit, incapabilă să rostească

vreo vorbă, şi Jacqueline o luă la goană după ea, iar când o ajunse din urmă, pe unul dintre rarele paliere, se îmbrăţişară, pline de vânătăi, aşa cum erau, şi uşor şocate.

— Vreau să mă întorc, fornăi Jillian.

— De ce? întrebă Jacqueline.

Nu exista niciun răspuns bun, aşa încât îşi reluară coborârea şi merseră în jos, tot mai jos, pe lângă ziduri de pământ îngroşate de rădăcini, de copaci şi, mai târziu, de oasele albite ale unor sălbăticiuni care populaseră Pământul cu atât de mult timp în urmă, încât ar fi putut la fel de bine să fi fost într-un basm.

Jos, tot mai jos coborâră cele două fetiţe, care nici că ar fi putut să fie mai diferite una de alta sau mai asemănătoare. Aveau aceeaşi faţă; vedeau lumea prin aceiaşi ochi, albaştri precum cerul după o furtună. Aveau părul la fel, blond nordic, suficient de deschis încât să pară că luceşte în lumina difuză de pe scări, cu toate că cel al lui Jacqueline atârna în bucle lungi răsucite, în timp ce părul lui Jillian era tuns scurt, lăsând la vedere urechile şi linia elegantă a gâtului. Înaintau amândouă cu precauţie, ca şi cum se aşteptau ca în orice clipă în faţă să le apară un obstacol.

Jos, tot mai jos merseră, până ce păşiră de pe ultima treaptă într-o încăpere mică şi rotundă, cu oase şi rădăcini impregnate în ziduri şi cu lumini albe difuze atârnate în şnururi de muchii, ca şi cum Crăciunul sosise mai devreme. Jacqueline le studie şi se gândi la felinarele din mine şi la locuri subterane întunecate. Jillian le studie şi se gândi la case bântuite, la locuri care iau mai mult decât dau. Ambele tremurau şi se apropiară una de alta.

În încăpere se afla o uşă. O uşă mică şi simplă, făcută din lemn de pin nelăcuit. La nivelul ochilor unui adult, pe ea era un înscris. FII SIGUR, declama acesta în litere care păreau să fi fost scrijelite în lemn.

— Fii sigur că ce? întrebă Jillian.

— Că vrei să vezi ce se află dincolo de uşă, sau cel puţin aşa cred, răspunse Jacqueline. Pentru că n-

ai încotro altundeva să mergi.

— Am putea să ne întoarcem.

Jacqueline o privi drept în ochi.

— Mă dor picioarele, spuse ea. Şi, în plus, credeam că vrei o aventură. Am găsit o uşă, dar nu ne-a plăcut, aşa că ne-am întors fără să fi văzut ce se află dincolo de ea… Asta nu-i o aventură. E… fugă.

— Eu nu fug de nimic! ripostă Jillian.

— Foarte bine, atunci, zise Jacqueline şi întinse mâna spre uşă.

Uşa se deschise înainte ca ea să apuce clanţa, dând la iveală cel mai ciudat şi mai imposibil loc pe care îl văzuseră ele vreodată.

Era un câmp. Un câmp mare, atât de mare, încât dădea impresia că se prelungeşte la infinit, singurul motiv pentru care se oprea fiind acela că marginile lui se propteau într-o suprafaţă de o nuanţă de cenuşiu-închis ce părea un ocean care se izbea necruţător de un ţărm stâncos. Niciuna dintre fete nu cunoştea termenul „landă”, dar, dacă l-ar fi cunoscut, ar fi căzut imediat de acord că asta era. Mai mult decât atât, era *landa,* idealul platonic suprem din care derivau toate celelalte lande. Pământul era plin de un amestec de tufe pitice şi flori cu petale strălucitoare, albastre şi portocalii şi mov, un adevărat dezmăţ coloristic. Jillian păşi în faţă scoţând un sunet mic de uimire şi încântare. Jacqueline se luă după ea, nevrând să rămână în urmă.

Uşa se trânti în spatele lor. Niciuna din fetiţe nu observă, cel puţin pe moment. Erau ocupate să alerge printre flori, râzând, sub ochii lunii mari, însângerate.

În sfârşit, povestea lor începuse.

— PARTEA A II-A —
JILL ŞI JACK
PRIN BEZNĂ LA ATAC

4
LA PIAŢĂ, LA PIAŢĂ, DUPĂ O GĂINĂ DODOLOAŢĂ

JILLIAN ŞI JACQUELINE alergau printre flori ca nişte sălbăticiuni – şi, în acel moment, în acel scurt moment luminos, cu părinţii departe şi neştiutori de ceea ce făceau fiicele lor, cu nimeni dintre localnicii din Mlaştini (aşa cum era cunoscut tărâmul) conştient de existenţa lor, erau cu adevărat nişte *sălbăticiuni,* libere să facă tot ce voiau, iar ceea ce voiau era să *alerge.*

Jacqueline alerga aşa cum nu mai alergase niciodată, de parcă îşi cruţase până atunci toate forţele pentru acel moment anume, pentru acel loc anume unde nimeni nu o putea vedea sau certa sau admonesta că tinerele domnişoare nu se comportă aşa, stai jos, linişteşte-te, o să-ţi rupi rochiţa, o să-ţi murdăreşti ciorapii, poartă-te *frumos.* Avea pete de iarbă pe genunchi şi noroi sub unghii, şi ştia că avea să regrete mai târziu, dar pe moment nu-i păsa. În sfârşit, alerga. În sfârşit, era liberă.

Jillian alerga mai încet, atentă să nu calce pe flori şi încetinind ori de câte ori avea chef să se uite în jur cu ochii căscaţi de uimire. Nimeni nu îi spunea să alerge mai iute şi să stea cu ochii pe minge; nimeni nu o îmboldea să iasă prima într-o competiţie. Pentru întâia oară după ani de zile alerga doar din pură plăcere şi, când se împiedică şi căzu printre flori, se prăbuşi la pământ râzând din toată inima.

Pe urmă se rostogoli pe spate şi râsul i se opri în gât atunci când se holbă, cu ochii mari, la ochiul vast şi rubiniu al lunii.

Aceia dintre voi care aţi văzut luna vă închipuiţi probabil că ştiţi ce a văzut Jillian; credeţi că v-o puteţi imagina strălucind pe cer, deasupra capului ei. La urma urmei, luna este cel mai prietenos dintre corpurile cereşti. Ea străluceşte albă şi caldă, şi primitoare, precum un prieten care nu-şi doreşte decât să ne vadă pe toţi în siguranţă în lumile noastre

strâmte, în curţile noastre strâmte, în existenţele noastre strâmte şi bine delimitate. Luna îşi face griji pentru noi. Chiar dacă nu suntem conştienţi de asta, în adâncul sufletelor noastre ştim: ştim că luna ne urmăreşte, că îşi face griji pentru noi şi că ne va iubi întotdeauna, indiferent ce s-ar întâmpla.

Luna aceasta le urmărea, dar aici se sfârşea asemănarea cu luna cea curăţică şi confortabilă care le veghease până atunci pe gemene. Luna aceasta era imensă şi roşie ca un rubin încrustat cumva în cerul nopţii, înconjurată de punctele scânteietoare ale milioanelor de stele. Jillian nu văzuse în viaţa ei atâtea stele. Se uita la ele la fel de îndelung ca la lună, care părea să o *privească* şi ea cu o concentrare şi o intensitate pe care nu le observase niciodată până atunci.

Treptat, Jacqueline obosi de atâta alergat şi se aşeză lângă sora ei printre flori. Jillian arătă pe muteşte în sus. Jacqueline îşi ridică privirea şi se încruntă, brusc tulburată.

— E ceva în neregulă cu luna, zise ea.

— E roşie, spuse Jillian.

— Nu, replică Jacqueline – care fusese, la urma urmei, încurajată toată viaţa să stea liniştită, să citească în loc să se joace zgomotos, să *privească.*

Nimeni nu se gândise să-i ceară să fie deşteaptă, ceea ce, judecând în mare, era mai bine: de fapt, mama ei i-ar fi cerut probabil mai degrabă să fie niţel zăpăcită, pentru că fetiţele niţel zăpăcite sunt mai uşor de ţinut în frâu decât cele încăpăţânat de deştepte. Deşteptăciunea era rezervată băieţilor şi nu făcea decât să se pună de-a curmezişul în calea liniştii şi vigilenţei.

Jacqueline îşi căpătase deşteptăciunea pe cont propriu, extrăgând-o din tăcerea în care era adeseori abandonată, folosind-o pentru a umple golurile căscate în mod natural atunci când îţi duci viaţa fiind drăguţă, liniştită şi răbdătoare. Nu avea decât doisprezece ani. Nu le putea şti pe toate. Şi totuşi…

— Luna n-ar trebui să fie aşa de mare, rosti ea. E prea îndepărtată de Pământ pentru a fi aşa de mare.

Dacă ar fi aşa de aproape, ar da peste cap mareele şi ar distruge lumea din cauza gravitaţiei.

— Gravitaţia poate să facă aşa ceva? întrebă Jillian înspăimântată.

— Ar putea, dacă luna ar fi atât de aproape, răspunse Jacqueline. Se ridică în picioare, apoi se aplecă şi-şi trase sora în sus după ea: N-ar trebui să stăm aici, adăugă ea.

Ceva era în neregulă cu luna, iar în depărtare se zăreau munţi. *Munţi.* Dintr-un motiv oarecare, Jacqueline n-avea nicio problemă cu faptul că sub pivniţă erau un câmp şi un ocean, dar munţi? Asta era prea de tot.

— Uşa a dispărut, anunţă Jillian.

Îşi înfipsese în păr, ca pe o agrafă, o crenguţă de plantă roşie lemnoasă. Era drăguţă. Jacqueline nu-şi amintea când o văzuse ultima oară pe sora ei purtând ceva doar fiindcă era un lucru drăguţ.

— Cum să ne întoarcem acasă dacă uşa a dispărut? continuă Jillian.

— Din moment ce luna e în neregulă, poate că uşa se mişcă, rosti Jacqueline pe un ton ce spera să fie convingător. Nu trebuie decât s-o găsim.

— Unde?

Jacqueline şovăi. Oceanul se întindea în faţa lor, mare şi furios şi furtunos. Dacă se apropiau prea tare, valurile aveau să le înghită într-o clipită. Munţii erau în spatele lor, înalţi şi abrupţi şi prevestitori de rele. Forme asemănătoare cu castelele stăteau cocoţate pe cele mai semeţe culmi. Chiar dacă reuşeau să urce până acolo, nu aveau nicio garanţie că oamenii care locuiau în castelele acelea ca nişte mâini încleştate răspândite sus pe pantele munţilor aveau să se poarte prieteneşte cu două fetiţe rătăcite.

— Putem să o luăm la stânga sau la dreapta, spuse Jacqueline într-un târziu. Tu alegi.

Jillian se lumină la faţă. Nu-şi amintea când îi ceruse ultima oară sora ei să aleagă, când avusese încredere în ea că n-o să le conducă direct într-o băltoacă ori să le bage în cine ştie ce altă mică belea.

— Stânga, zise ea, luându-şi sora de mână şi trăgând-o după ea de-a curmezişul întinderii vaste şi ameninţătoare.

E IMPORTANT să înţelegem lumea în care Jacqueline şi Jillian s-au trezit aruncate, chiar dacă ele însele nu aveau să o înţeleagă pe deplin încă mult timp de atunci încolo sau poate niciodată. Aşadar, Mlaştinile:

Există lumi construite pe curcubeie şi lumi construite pe ploaie. Există lumi ale matematicii pure, unde fiecare număr scoate un clinchet precum cristalul înainte de a se rostogoli şi a deveni realitate. Există lumi ale luminii şi lumi ale întunericului, lumi ale rimei şi lumi ale raţiunii şi lumi în care singurul lucru important este bunătatea din inima eroului. Mlaştinile nu sunt niciunul din aceste lucruri. Mlaştinile există în clarobscurul etern, în răgazul dintre fulger şi înviere. Mlaştinile sunt locul unor nesfârşite experimente ştiinţifice, al unei frumuseţi monstruoase şi al unor consecinţe înfiorătoare.

Dacă fetele ar fi pornit spre munţi, s-ar fi trezit într-o lume scăldată în zăpadă şi pini, unde urletele lupilor spărgeau tăcerea nopţilor şi unde lorzii iernilor perene domneau cu mână de fier.

Dacă ar fi pornit spre mare, s-ar fi trezit într-o lume captivă pe veci în înecare, o lume în care cântecele sirenelor îi ademeneau spre moarte pe cei naivi şi unde lorzii conacelor pe jumătate scufundate nu îi uitau şi nici nu îi iertau pe cei care cutezaseră să le încalce teritoriul.

Numai că fetele nu se îndreptară nici spre munţi şi nici spre mare. Înaintară în schimb printre arbuşti şi ferigi, oprindu-se din loc în loc pentru a aduna specii de flori aşa cum nu mai văzuseră niciodată, flori albe ca osul sau galbene precum fierea, ori cu o vagă asemănare a chipului unei femei ascuns în mijlocul petalelor. Merseră până nu mai putură, şi atunci când, frânte de oboseală, se cuibăriră una într-alta, tufele se aşternură în calea lor ca o saltea primitoare, în timp ce arbuştii le adăpostiră de ochii curioşi.

Luna apuse. Soarele se înălţă pe cer, aducând cu el nori de furtună. Rămase pitit în dosul lor toată ziua, aşa încât cerul nu se însenină mai mult decât atunci când sosiseră ele. Lupii coborâră din munţi şi creaturi indescriptibile ieşiră din mare, adunându-se toate în jurul copilelor adormite şi privindu-le aşa cum se lăsaseră legănate de vise. Niciuna nu se apropie ca să le atingă. Fetele aleseseră: optaseră pentru Mlaştini. Soarta şi viitorul le erau pecetluite.

Când luna se ridică din nou pe cer, lighioanele munţilor şi mării se îndepărtară, lăsându-le pe Jacqueline şi Jillian să se trezească singure într-o lume a tăcerii.

Jillian fu prima care deschise ochii. Se uită în sus la luna roşie care atârna deasupra capetelor lor şi într-o singură secundă trăi două surprize: fu mai întâi uimită de cât de aproape părea şi acum să fie astrul, şi mai apoi se miră că nu era surprinsă de locul unde se găsea. Pentru că acum totul era, bineînţeles, real. De-a lungul scurtei sale vieţi avusese, la fel ca toată lumea, vise fantastice şi frumoase, însă niciunul ca acesta. Şi, din moment ce nu visase, însemna că ceea ce li se întâmplase era real, şi dacă era real, atunci desigur că se aflau încă acolo. Locurile reale nu dispăreau doar pentru că tu trăgeai un pui de somn.

Jacqueline se foi lângă ea. Jillian se răsuci spre sora sa şi se strâmbă la vederea unui melc care-şi croia drum încet pe curbura urechii lui Jacqueline. Erau în plină aventură şi totul avea să se ducă de râpă dacă Jacqueline intra în panică fiindcă se murdărise. Aşa încât Jillian întinse mâna şi, cu infinită grijă, înşfăcă melcul din urechea lui Jacqueline şi-l aruncă într-un tufiş.

Când îşi îndreptă din nou privirea către Jacqueline, văzu că deschisese ochii.

— Suntem tot aici, zise sora ei.

— Da, răspunse Jillian.

Jacqueline se ridică în picioare şi se încruntă la petele de iarbă de pe genunchi şi noroiul agăţat de tivul rochiei. Ce bine că nu-şi putea vedea părul,

gândi Jillian; dacă l-ar fi văzut, ar fi izbucnit probabil în lacrimi.

— Trebuie să găsim o poartă, spuse Jacqueline.

— Da, zise Jillian, deşi nu era de acord, însă când Jacqueline îi oferi mâna, o luă, şi asta fiindcă ele două erau acum împreună, cu adevărat împreună, şi chiar dacă situaţia nu avea să dureze, era ceva nou şi miraculos.

Când oamenii auzeau că avea o soră geamănă, se grăbeau întotdeauna să comenteze ce minunat era să ai o prietenă bună încă de la naştere. Nu găsise niciodată calea de a le spune cât de mult se înşelau. A fi soră geamănă însemna a avea pe cineva cu care să fii mereu comparată şi a nu te ridica nicicând la înălţimea celeilalte, care nu avea nicio obligaţie să te placă – şi nici nu o făcea, în general, pentru că ataşamentele emoţionale sunt periculoase.

(Dacă ar fi fost în stare să exprime ceea ce simţea cu privire la viaţa ei de acasă, dacă ar fi putut să discute asta cu un adult, Jillian ar fi fost probabil surprinsă să descopere cât de mult s-ar fi putut schimba lucrurile. Dar, ah, dacă ar fi făcut asta, ea şi sora ei nu ar fi adunat atâtea resentimente şi contradicţii necesare pentru a deschide poarta către Mlaştini. Fiecare alegere pe care o facem duce la o altă alegere, fie că ne dorim sau nu.)

Jacqueline şi Jillian traversară mână în mână întinderea de pământ. Nu schimbară nicio vorbă în drum pentru că nu aveau idee despre ce ar fi putut discuta: conversaţiile care se nasc de obicei cu uşurinţă între surori, în cazul lor încetaseră aproape imediat după ce învăţaseră să vorbească. Totuşi, îşi găsiră alinare în faptul că erau împreună, că niciuna nu făcea această călătorie de una singură. Îşi găsiră liniştea în apropierea dintre ele. După o copilărie numai pe jumătate împărtăşită, mai aproape de a simţi plăcere una în compania celeilalte nu aveau cum să fie.

Terenul era denivelat, aşa cum se întâmplă adesea cu suprafeţele acoperite de ierburi şi stânci şi cu landele. Urcară o mică porţiune şi ajunseră la

marginea unui şes. Pe culmea dealului, Jacqueline nimeri cu piciorul într-o groapă şi căzu, rostogolindu-se în jos cu o viteză la fel de surprinzătoare pe cât era de dureroasă. Jillian o strigă pe nume şi dădu să o prindă de mână, însă se prăbuşi şi ea, două fetiţe dându-se de-a dura fără oprire, ca nişte stele care se prăvălesc din cerul supraaglomerat.

În locuri precum Mlaştinile, atunci când luna roşie se uită în jos de pe cer şi face alegeri pentru continuarea povestirii, atunci când călătorii decid pe care drum s-o apuce, distanţa devine uneori mai degrabă o idee decât o lege ce trebuie aplicată. Fetele alunecară şi într-un târziu se opriră: Jacqueline ateriză pe burtă, iar Jillian pe spate, amândouă cu un nod de greaţă în stomac şi văzând stele verzi. Se săltară ajutându-se reciproc, îşi şterseră noroiul din ochi şi icniră cu gurile căscate de uimire la zidul care apăruse brusc în faţa lor.

Câteva vorbe despre acest zid.

Aceia dintre noi care îşi trăiesc viaţa în lumea modernă, unde foarte puţini monştri rătăcesc prin lande şi foarte puţini vârcolaci urlă în noapte, îşi închipuie că înţeleg ce înseamnă zidurile. Zidurile sunt linii de demarcaţie care despart o cameră de alta, mai mult ca un fel de gest de curtoazie. Unii oameni au renunţat cu totul la ele şi au ales să locuiască în ceea ce ei numesc „case în plan deschis”. Intimitatea şi protecţia, sunt doar nişte concepte, şi nu necesităţi, iar un zid exterior poate fi mai degrabă definit drept gard.

Acesta nu era însă un gard. Era un *zid,* în sensul cel mai vechi şi mai adevărat al cuvântului. Copaci întregi fuseseră tăiaţi şi ascuţiţi la vârfuri pentru a fi transformaţi în pari, care fuseseră apoi înfipţi în pământ. Fuseseră uniţi unii de alţii cu sârme de fier şi frânghii ţesute de mână, iar spaţiile dintre ei fuseseră sigilate cu beton care sclipea bizar în lumina lunii, ca şi cum erau făcute din ceva mai complicat decât simpla piatră. Dacă o armată ar fi

încercat să dea un atac, s-ar fi izbit de zid şi n-ar fi reuşit să treacă mai departe.

În zid era o poartă, închisă peste noapte şi la fel de vastă şi intimidantă ca tufişurile din jur. Dacă te uitai la ea, cu greu îţi imaginai că se va deschide vreodată, că se va *putea* deschide vreodată. Părea un fel de înfloritură decorativă, şi nu un obiect funcţional.

— Uau! exclamă Jillian.

Lui Jacqueline îi era frig. Jacqueline era plină de vânătăi. Şi, mai rău ca orice, era *murdară.* Jacqueline Se Săturase! Aşa că înaintă, ieşind din tufişurile de ferigi şi îndreptându-se direct spre noroiul aglomerat în jurul zidului, şi bătu în poartă cât de tare îi permiseră mâinile moi de copilă. Jillian icni, o prinse de mână şi o trase înapoi.

Dar răul, atâta cât era, fusese făcut. Poarta se deschise cu un scârţâit, desfăcându-se la mijloc pentru a da la iveală o curte cu aspect medieval. În centrul ei erau o fântână şi o statuie în bronz şi oţel a unui bărbat înveşmântat într-o mantie lungă şi cu ochii gânditori fixaţi pe munţii cei înalţi. Nicio mişcare înăuntru. Era un loc pustiu, un loc părăsit şi, privindu-l, inima lui Jillian se umplu de spaimă.

— N-ar trebui să fim aici, murmură ea.

— Aşa e, probabil că n-ar trebui să fiţi aici, se auzi o voce bărbătească.

Fetele tresăriră amândouă şi scoaseră un ţipăt, şi când se răsuciră pe călcâie, dădură cu ochii de bărbatul de la fântână stând în spatele lor şi uitându-se la ele ca şi cum ar fi fost o specie nouă şi ciudată de insecte care se târâseră în grădina lui.

— Însă *sunteţi* aici, continuă el. Şi asta înseamnă, presupun, că va trebui să mă ocup de voi.

Jacqueline întinse mâna, o prinse pe a lui Jillian şi o strânse tare, şi amândouă se holbară la străin mute de spaimă.

Era un bărbat înalt, mai înalt decât tatăl lor, care fusese dintotdeauna cel mai înalt punct de reper în lumea lor. Era un bărbat chipeş, ca un soi de stea de cinema (cu toate că Jacqueline nu-şi amintea să fi

văzut vreo vedetă atât de palidă ori părând a fi fost sculptată dintr-o substanţă necunoscută, rece şi albă). Avea părul de un negru intens şi ochi portocalii, ca un felinar scobit dintr-un dovleac. Cea mai surprinzătoare trăsătură era însă gura lui, foarte roşie, care părea să fi fost pictată sau dată cu ruj de buze.

Căptuşeala mantiei sale era la fel de roşie ca şi gura, haina la fel de neagră precum părul, iar el se ţinea atât de nemişcat, încât nu aducea a fiinţă omenească.

— Scuze, domnule, n-am vrut să ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala, rosti Jillian, care petrecuse, la urma urmei, ani la rând prefăcându-se că ştie cum să fie curajoasă. Se străduise atât de tare, încât uneori i se întâmpla să uite că minte. Am crezut că suntem la noi acasă, adăugă ea.

Bărbatul îşi înclină capul pe un umăr, ca şi cum studia un gândac foarte interesant, apoi întrebă:

— Casa voastră cuprinde o lume întreagă? Fiindcă, dacă-i aşa, este imensă. Probabil că petreceţi foarte mult timp ştergând praful.

— Am dat de o uşă, sări Jacqueline în ajutorul surorii ei.

— Zău? Şi nu cumva, din întâmplare, pe uşa aceea era un înscris? Nişte instrucţiuni, poate?

— Ba da… Scria „fii sigur”, zise Jacqueline.

— Hmm.

Bărbatul îşi înclină din nou capul. Nu în semn de încuviinţare; mai degrabă ca un gest de recunoaştere a faptului că altcineva vorbise.

— Şi aţi fost?

— Ce să fim? întrebă Jillian.

— Sigure, răspunse bărbatul.

Fetele se apropiară şi mai mult una de alta, dintr-odată speriate. Erau obosite şi le era foame şi le dureau picioarele şi nimic din ceea ce spunea bărbatul acela nu avea sens.

— Nu, răspunseră ele la unison.

Bărbatul zâmbi.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton nu lipsit de amabilitate.

Şi poate că asta îi dădu lui Jillian curajul de a întreba:

— Pentru ce ne mulţumiţi?

— Pentru că nu m-aţi minţit. Cum vă cheamă?

— Jacqueline, răspunse Jacqueline.

— Jillian, răspunse Jillian.

Iar bărbatul, care văzuse la viaţa lui destui copii coborând acele dealuri şi venind să bată la acele porţi, zâmbi iar.

— Jack şi Jill au coborât de pe deal[3], zise el. Cred că vă e foame. Veniţi cu mine!

Fetele schimbară o privire între ele, deşi fără a şti de ce. Cum nu aveau însă decât doisprezece ani, obiceiul supunerii rămăsese puternic înrădăcinat în ele.

— Bine, răspunseră ele, şi când bărbatul intră pe porţi în curtea goală, se luară după el, iar porţile se trântiră în spatele lor, lăsând în urmă ţinutul tufişurilor.

Ochiul roşu dezaprobator al lunii, care privea şi judeca şi nu spunea nimic, nu îl putură lăsa în urmă.

5
ROLURILE PE CARE OAMENI ŞI LE ALEG

BĂRBATUL LE CONDUSE prin oraşul tăcut de dincolo de zid. Jill rămase cu ochii pe el tot drumul, convinsă că dacă ceva avea să se întâmple, atunci nu avea de unde să înceapă decât cu unica persoană pe care o văzuseră de când coborâseră în cufărul bunicii lor. Jack, mai obişnuită cum era cu tăcerea şi cu nemişcarea, se lăsă mai puţin distrasă şi urmări ferestrele. În timp ce erau îndemnate să se îndepărteze iute, zări licăr de lumânări; zări perdele care se legănau, ca şi cum abia fuseseră trase la loc de o mână invizibilă.

Nu erau singuri acolo, şi oamenii cu care împărţeau seara stăteau cu toţii ascunşi. Dar de ce? Doar nu era posibil ca două fetiţe şi un bărbat în mantie să fie *aşa* de înspăimântători. În plus, îi era foame şi frig, şi era obosită, aşa că-şi ţinu gura închisă şi continuă să meargă până ce ajunseră la o uşă de fier dintr-un zid de piatră cenuşie. Bărbatul se răsuci cu faţa spre ele şi le privi cu o expresie gravă.

— Asta e prima voastră noapte în Mlaştini şi legea mă obligă să vă ofer ospitalitate în casa mea pe durata a trei răsărituri de lună, rosti el solemn. Cât timp vă veţi afla sub acoperişul meu, veţi fi la fel de în siguranţă ca mine. Nimeni nu vă va face rău. Nimeni nu vă va blestema. Nimeni nu vă va lua sânge. La terminarea acestei perioade, vă veţi supune legilor acestui ţinut şi veţi plăti pentru ceea ce veţi consuma, la fel ca toată lumea. Aţi înţeles?

— Ce?! făcu Jill.

— Nu, spuse Jack. Nu pare… Ce vreţi să spuneţi cu „luat sânge”? La ce v-ar folosi sângele nostru?

— Ce?! repetă Jill.

— Nu o să fim *aici* peste trei zile. Tot ce trebuie să facem e să găsim o uşă, şi după aceea ne vom

întoarce acasă. Părinţii îşi fac griji cu siguranţă pentru noi.

Era prima minciună pe care o rostea Jack de când ajunsese în Mlaştini, şi îi rămase înfiptă în gât ca o piatră.

— Ce?! zise Jill a treia oară.

Bărbatul surâse. Avea dinţii la fel de albi pe cât îi erau de roşii buzele. Şi, pentru întâia oară, contrastul păru să-i aducă un pic de culoare în obraji.

— Oh, va fi foarte distractiv! zise el şi deschise uşa de fier.

De cealaltă parte a ei era un hol. Un hol perfect normal, aşa cum sunt toate holurile subterane din castele: ziduri din piatră, podea acoperită de lucrături în filigran în nuanţe şterse de roşu şi negru, candelabre pline de pânze de păianjen ce atârnau periculos de aproape de lumânările aprinse. Bărbatul păşi dincolo de uşă. În lipsă de alternative mai bune, Jack şi Jill îl urmară.

Să le privim aşa cum erau ele atunci, două fetiţe cu păr auriu, îmbrăcate în haine sfâşiate şi pline de noroi, mergând în spatele unui străin impecabil de curat care le conducea prin castel. Să îl privim pe el cum se mişcă, la fel de fluid ca o felină plecată la vânătoare, cu picioarele părând că abia ating pământul, şi pe copile cum se grăbesc pentru a ţine pasul cu el, aproape împiedicându-se una de alta din dorinţa de a nu fi lăsate în urmă! Fetiţele noastre rătăcite încă se ţin de mână, dar Jack a început deja să încetinească pasul, bănuitoare faţă de gazdă şi îngrijorată de ceea ce putea să se întâmple la finalul celor trei zile.

Gemenele nu au fost învăţate cât de important este să rămână întotdeauna unite, iar fisurile au apărut deja între ele. Nu va mai trece mult şi vor fi despărţite.

Dar, ah, asta se va petrece în viitor, şi deocamdată ne aflăm în prezent. Bărbatul continuă să meargă, iar Jack şi Jill îl urmară, deja purtându-şi numele prescurtate ca pe o armură, aşa cum avea să devină. Jack fusese întotdeauna „Jacqueline”, evitând astfel

sunetul scurt, ascuţit şi masculin al numelui „Jack” (dar mama ei întrebase în repetate rânduri dacă nu exista o modalitate de a le schimba numele între ele, aşa încât Jacqueline să fie Jillian, iar Jillian să fie Jack). Jill, care fusese întotdeauna „Jillian”, se agăţase de umbra vagă de feminitate care îi fusese permisă, refuzând să-i fie numele trunchiat (tatăl ei analizase şi el posibilitatea schimbării numelor, însă respinsese ideea ca fiind prea complicată pentru un câştig atât de mic). Jill călcă pe urmele călăuzei lor, cu Jack venind în spate la atâta distanţă cât îi permitea braţul cu care sora ei o strângea, şi când ajunseră la un şir de trepte, mai înguste decât cele pe care coborâseră din cufăr, făcute din piatră în loc de lemn prăfuit, se opriră amândouă pentru o clipă uitându-se în tăcere la scară.

Bărbatul se opri şi el pentru a le privi cu un zâmbet în colţul gurii.

— Acesta nu este drumul înapoi spre casa voastră, micuţe mele rătăcite, zise el. Teamă mi-e că drumul pe care îl căutaţi va fi mai greu de găsit decât scările care fac legătura dintre satul meu şi sufrageria mea.

— Satul *dumneavoastră?* întrebă Jack, care, cuprinsă de veneraţie, îşi uitase spaima. Vreţi să ziceţi, tot ce-i aici? Totul în jur vă aparţine?

— Fiecare băţ şi fiecare os, răspunse bărbatul. De ce? Eşti impresionată?

— Un pic, recunoscu ea.

Zâmbetul se lăţi pe faţa bărbatului. Fetiţa era totuşi tare drăgălaşă, cu părul ei ca razele de soare şi cu pielea aceea moale care trăda faptul că îşi petrecea timpul mai mult înăuntrul casei, la adăpost de intemperii. Avea să fie maleabilă; avea să fie dulce. Putea fi exact ce trebuia.

— Posed o mulţime de lucruri impresionante, adăugă el şi porni să urce scara, neoferindu-le fetelor altă opţiune decât aceea de a veni după el pentru a nu fi lăsate de izbelişte.

Urcară, sus-sus şi tot mai sus, până ce aproape că avură impresia că ajunseseră înapoi în fundul cufărului bunicii Louise, înapoi între pereţii familiari

ai casei lor. În schimb, când treptele se terminară, pătrunseră într-o sufragerie frumoasă. Masa lungă din lemn de mahon era aranjată pentru o persoană. Servitoarea care stătea în picioare lângă peretele cel mai îndepărtat păru alarmată în momentul când bărbatul intră în încăpere cu două fetiţe venind în urma lui. Dădu să facă un pas în faţă, apoi se opri şi rămase nemişcată, frângându-şi mâinile.

— Linişteşte-te, Mary! zise bărbatul. Sunt nişte călătoare – două fetiţe rătăcite. Au ajuns aici printr-o uşă şi asta este prima lor noapte din cele trei.

Femeia nu dădea semne că se linişteşte. Dimpotrivă, arăta şi mai îngrijorată.

— Sunt cam murdare, comentă ea. Mai bine lăsaţi-le pe seama mea. O să le fac baie şi n-o să le las să vă deranjeze la masă.

— Nu fi absurdă! replică bărbatul. Fetele vor lua masa cu mine. Anunţă la bucătărie că vom avea nevoie de două farfurii cu mâncare pentru copii.

— Da, milord, răspunse Mary, făcând o reverenţă scurtă şi neliniştită.

Nu era bătrână, dar nici tânără; arăta ca una dintre acele femei din vecini care erau uneori angajate să le supravegheze pe Jack şi Jill în timpul verii atunci când părinţii lor trebuiau să plece cu treburi. Taberele erau un lucru prea haotic şi zgomotos pentru Jack, iar programele educaţionale de pe durata vacanţelor şcolare nu acopereau toate orele dintr-o zi. Îngrijirea copiilor la domiciliu, oricât de dezagreabilă, era uneori singura opţiune.

(Vârsta era singura trăsătură pe care Mary o avea în comun cu acele doamne perfect stăpâne pe sine care veneau întotdeauna cu sacoşele lor de pânză pline cu referinţe, recomandări şi propuneri de activităţi care să ţină copiii ocupaţi. Părul lui Mary, castaniu şi buclat, părea să aibă mare nevoie de a fi periat urgent. Ochii îi erau de un cenuşiu ceţos, ca acela al apei menajere uzate, iar postura sa rigidă trăda o extenuare resimţită până în măduva oaselor. Dacă ar fi apărut în pragul uşii ei în căutare de lucru,

Serena Wolcott ar fi trimis-o imediat la plimbare. Jack îi acordă pe loc încredere. Nu şi Jill.)

Mary le aruncă fetelor o ultimă privire îngrijorată înainte de a se îndrepta spre uşa din capătul opus al încăperii. Aproape că ajunsese acolo când bărbatul o opri pe loc, dregându-şi glasul.

— Spune-i lui Ivan să trimită după doctorul Bleak, zise el. N-am uitat înţelegerea noastră.

— Da, milord, răspunse Mary, după care ieşi.

Bărbatul se răsuci cu faţa spre Jack şi Jill şi surâse când văzu cu câtă atenţie îl urmăreau.

— Cina va fi curând gata şi sunt convins că va fi pe placul vostru, spuse el. Nu vă lăsaţi intimidate de Mary. V-am promis trei zile şi mă voi ţine de cuvânt. În următoarele trei zile nu veţi avea de ce să vă temeţi de nimic.

— Ce se va întâmpla după cele trei zile? întrebă Jill, care învăţase de mult că jocurile au reguli şi că regulile trebuie respectate.

— Veniţi aici, răspunse bărbatul. Aşezaţi-vă.

Merse spre capul mesei, unde farfuriile şi tacâmurile fuseseră aşezate pentru el. Jill luă loc în stânga lui. Jack dădu să se aşeze lângă sora ei, însă bărbatul clătină din cap şi-i arătă scaunul din dreapta sa.

— Dacă tot e să am drept companie două fete identice, aş face bine să mă distrez, zise el. Nu vă faceţi griji. N-aveţi de ce să vă temeţi de mine.

Cuvântul *deocamdată* păru să plutească în aer pe deasupra capetelor celor trei, nerostit, dar presupus.

Dar, ah, Jack vizionase prea puţine filme horror, iar Jill, care ar fi putut fi mai bine pregătită să interpreteze semnele, era extenuată şi copleşită şi încă ameţită de noutatea petrecerii zilei alături de sora ei fără nicio ceartă. Se aşezară amândouă acolo unde li se spusese şi se aflau în acelaşi loc în clipa când Mary se întoarse, urmată de doi bărbaţi tăcuţi, cu obrajii scobiţi şi îmbrăcaţi în fracuri negre care le ajungeau până aproape de genunchi. Ambii purtau în mâini platouri cu capac argintat.

— A, foarte bine! rosti bărbatul. Cum a fost preparată mâncarea?

— Vrăjitoarea-bucătăreasă a invocat ingredientele care le plac copiilor, răspunse Mary pe un ton băţos, ţinându-şi bărbia ridicată. M-a asigurat că gustul va fi satisfăcător.

— Excelent! zise bărbatul. Fetelor, ce alegeţi fiecare?

— Farfuria din stânga, vă rog, spuse Jill, făcând apel la toate fărâmele de maniere elegante deprinse vreodată.

Stomacul îi chiorăi tare şi bărbatul râse, şi totul părea a fi în regulă. Erau în siguranţă. Erau înconjurate de ziduri, în faţă li se pusese mâncare şi ochiul vigilent al lunii însângerate era undeva sus şi departe, stând aţintit spre tărâm, nu spre ele.

Bărbaţii aşezară tăvile în faţa surorilor, dând la o parte capacele argintate. În faţa lui Jack, o jumătate de iepure fript şi servit pe un pat de legume: mâncare simplă, ţărănească, genul pe care ar fi putut ea însăşi, cu timpul, să înveţe s-o prepare. Mai avea o felie de pâine şi un pătrăţel de brânză, iar ea fusese educată să fie politicoasă, chiar şi atunci când n-avea niciun chef să fie; prin urmare, nu se plânse de forma ciudată a cărnii ori de pieliţele rugoase ale legumelor, care fuseseră gătite perfect, dar într-o manieră mai rustică decât cea cu care era ea obişnuită.

În faţa lui Jill, trei felii de friptură de vită, atât de crude, încă sângele se scurgea peste piureul de cartofi şi spanacul care le înconjurau. Nu tu pâine, nu tu brânză, doar o cupă din argint plină cu lapte proaspăt. Metalul era acoperit cu picături fine de condensare, ca de rouă.

— Poftiţi! le invită bărbatul. Mâncaţi!

Mary întinse braţul şi luă capacul de argint de pe platoul lui, dând la iveală o farfurie care semăna mult cu cea a lui Jill. Avea şi el o cupă, însă conţinutul era mai închis la culoare; poate că era vin. Arăta ca vinul pe care tatăl lor îl bea uneori la cină.

Jack spera că e vin.

Jill începu imediat să mănânce, repezindu-se flămândă asupra platoului. Acasă ar fi strâmbat probabil din nas la vedere unor bucăţi de carne atât de crude, dar nu mâncase nimic de mai bine de o zi; îi era atât de foame, încât ar fi fost în stare să mănânce carne *crudă.* Jack şi-ar fi dorit să fie mai prevăzătoare. Şi-ar fi dorit să poată aştepta ca să vadă dacă străinul nu-i drogase sora, sau mai rău, înainte de a lăsa jos garda. Numai că îi era foarte foame şi mâncarea mirosea bine, iar bărbatul le spusese că aveau să fie în siguranţă în casa lui timp de trei zile. Totul era aşa de ciudat, şi nici măcar nu aflaseră numele lui…

Întinse mâna după furculiţă, dar se opri la jumătatea gestului şi se întoarse pentru a-l privi pe bărbat cu ochi mari în timp ce încerca cu disperare să-i facă semn lui Jill cu piciorul pe sub masă. Avea însă picioarele prea scurte, iar masa era prea lată; rată ţinta cu peste treizeci de centimetri.

— Nu ştim cum vă cheamă, zise ea cu o voce un pic prea ascuţită. Asta înseamnă că pentru noi sunteţi un străin. Şi n-avem voie nici măcar *să vorbim* cu străinii.

Mary păli, ceea ce lui Jack i se păru a fi de-a dreptul imposibil, având în vedere că femeia n-avea oricum pic de culoare în obraji. Cei doi servitori făcură un pas în spate şi se lipiră cu spinările de zid. Iar bărbatul, străinul acela fără nume în mantia lui cu căptuşeală roşie, păru amuzat.

— Nu-mi ştiţi numele pentru că nu v-aţi câştigat dreptul de a-l afla, micuţele mele rătăcite, spuse el. Majoritatea celor de aici îmi spun „Stăpâne”. Puteţi să-mi spuneţi şi voi la fel.

Jack se holbă la el şi-şi ţinu gura; nu ştia ce ar fi putut să răspundă, nu ştia ce ar fi putut să răspundă pentru a rămâne în siguranţă. Îi era limpede precum cristalul că oamenii care lucrau pentru acest bărbat se temeau de el. Numai că ea nu cunoştea motivele, şi până le afla era mai bine să tacă.

— Ar trebui să mănânci, rosti bărbatul, nu fără amabilitate. Dar poate preferi aceeaşi mâncare ca a

surorii tale?

Jack clătină din cap pe muteşte. Jill, care înfulecase pe tot parcursul acestui schimb de cuvinte, continuă să-şi îndese carne şi cartofi şi spanac în gură, părând mulţumită de situaţie.

Paşi grei răsunară pe scară, suficient de tare pentru a atrage atenţia tuturor celor aşezaţi în jurul mesei, inclusiv a lui Jill, care mestecă şi înghiţi în timp ce-şi întoarse capul în direcţia de unde venea sunetul. Bărbatul făcu o grimasă, cu o expresie de dezgust care se adânci la vederea unui alt străin care pătrunse în sufragerie.

Acesta era un bărbat solid, cu alura unei mori de vânt, puternic şi vânjos ca dăltuit în bronz. Purta haine practice, o pereche de jeanşi şi o cămaşă ţesută în casă, peste care stătea prins un şorţ din piele. Avea o bărbie care părea să poată fi folosită pentru a sparge lemne, iar ochii strălucitori de sub curbura pronunţată a sprâncenelor priveau cercetători. Cea mai fascinantă era cicatricea care înconjura toată circumferinţa gâtului, groasă şi albă şi franjurată ca o sfoară împletită, ca şi cum cel care îl tăiase nu făcuse niciun efort pentru a-i lăsa o rană curată.

— Doctore Bleak, spuse primul bărbat cu un rânjet dispreţuitor. Nu eram sigur că vei binevoi să vii. În orice caz, nu atât de iute. Nu eşti ocupat cu vreun act teribil de măcelărire?

— Ba da, întotdeauna, răspunse doctorul Bleak.

Vocea îi sună ca un tunet în nişte munţi îndepărtaţi, şi Jack o plăcu instantaneu. Omul părea genul care îşi croise drum spre înţelegerea universului ţipând.

— Dar tu şi cu mine aveam o înţelegere, continuă individul. Sau poate ai uitat?

Primul bărbat făcu o grimasă.

— Doar am trimis după tine, nu-i aşa? L-am rugat pe Ivan să-ţi spună că mi-am amintit.

— Nu întotdeauna ceea ce spune Ivan este la fel cu ceea ce zici tu.

Şi, cu acestea, doctorul Bleak se răsuci spre Jack şi Jill.

Jill se oprise din mâncat. Ambele fetiţe stăteau foarte, foarte nemişcate.

Doctorul Bleak se încruntă la vederea cartofilor pătaţi cu roşu din farfuria lui Jill. Carnea dispăruse de mult, însă urmele rămăseseră.

— Văd că ai făcut deja alegerea, comentă el. *Asta* nu făcea parte din aranjamentul nostru.

— Le-am permis fetelor să-şi aleagă singure mâncărurile, răspunse primul bărbat, care părea să se simtă jignit. Nu-i vina mea dacă îi place carnea mai crudă.

— Hmm, mormăi doctorul Bleak pe un ton neutru. Îşi îndreptă atenţia către Jill. Cum te numeşti, copilă? Nu-ţi fie teamă. N-o să-ţi fac niciun rău.

— Jillian, şopti chiţăit Jill.

— Doctorul Bleak locuieşte în afara satului, explică primul bărbat. Într-o cocioabă cu şobolani, păianjeni şi toate cele. Nici nu se compară cu un castel.

Doctorul Bleak îşi dădu ochii peste cap.

— Serios? *Serios?!* Chiar ai de gând să recurgi la insulte meschine? Nici măcar n-am apucat să aleg.

— Însă e clar că înclini spre cea pe care o prefer şi eu, aşa că nu mi-e deloc ruşine să-mi pledez cauza. Şi, zău aşa, ia *uită-te* la ele. Două fete identice. N-ai cum să-mi porţi pică fiindcă vreau să le păstrez pe amândouă.

— Staţi aşa, zise Jack. Cum adică să ne „păstraţi”? Doar nu suntem câini vagabonzi. Vă cerem scuze că v-am încălcat proprietatea, câmpul ăsta mare şi înspăimântător, dar nu avem de gând să *rămânem* aici. De cum găsim uşa, plecăm.

Primul bărbat zâmbi superior. Doctorul Bleak, în schimb, afişa o expresie aproape… tristă.

— Uşile apar atunci când vor ele, spuse el. Aţi putea sta aici foarte mult timp.

Jack şi Jill se holbară la el deopotrivă de alarmate. Jill vorbi prima.

— Dar am antrenament la fotbal! Nu pot să lipsesc. O să mă dea afară din echipă şi tata se va înfuria pe mine.

— Eu nu am voie să stau afară, zise şi Jack. Mama se va supăra foarte tare pe mine când va afla ce am făcut. Nu putem rămâne aici foarte mult timp. Pur şi simplu *nu putem*.

— Şi totuşi, veţi rămâne, spuse primul bărbat. Pentru trei zile ca oaspeţi în casa mea, iar mai apoi ca rezidenţi stimaţi atâta timp cât vă va lua ca să găsiţi uşa ce vă va conduce înapoi în lumea voastră. Asta dacă vă veţi întoarce vreodată. Nu toţi copiii rătăciţi se întorc în locurile de unde au fugit, nu-i aşa, Mary?

— Nu, milord, răspunse Mary cu o voce indiferentă, moartă.

— Ultimul copil care s-a prăbuşit în Mlaştini a fost un băiat cu părul de foc şi ochi ca o dimineaţă de iarnă, adăugă primul bărbat. Eu şi doctorul Bleak ne-am disputat plăcerea de a-l îngriji şi hrăni – pentru că, vedeţi voi, amândoi iubim copiii. Sunt atât de vioi, atât de plini de energie! Pot transforma o casă într-un cămin. În cele din urmă eu am avut câştig de cauză şi, pentru a păstra pacea între noi, i-am promis doctorului Bleak că îi cedez următorul copil rătăcit. Imaginaţi-vă cât de surprins am fost când am văzut că sunteţi două! Luna a fost cu adevărat foarte darnică de data aceasta!

— Unde este acum băiatul? întrebă Jack prudentă.

— Şi-a găsit uşa spre casă, răspunse doctorul Bleak. Şi a plecat.

Se uită încruntat spre bărbatul aşezat în celălalt capăt al mesei, ca şi cum îl provoca să spună ceva.

Primul bărbat se mulţumi însă să râdă şi clătină din cap.

— Eşti aşa de dramatic! Nu te poţi abţine. Ia loc, Michel! Şi ia cina cu noi, te rog! Bucură-te pentru o seară de ospitalitatea mea şi poate că vei înţelege cât de înţeleaptă e propunerea mea de a păstra împreună aceste două surori drăgălaşe.

— Dacă eşti aşa de hotărât să le ţii împreună, atunci onorează angajamentul pe care ţi l-ai asumat şi lasă-le pe amândouă să vină cu mine, răspunse doctorul Bleak. Se adresă apoi fetelor: Nu vă pot

promite lux. N-am servitori, şi va trebui să munciţi ca să vă câştigaţi pâinea. Însă vă voi învăţa rosturile lumii, iar când vă veţi întoarce acasă veţi fi mai înţelepte, chiar dacă mai obosite. Sub acoperişul meu nimeni nu vă va face niciodată rău în mod intenţionat.

Cuvântul „niciodată” fu cel care captă atenţia lui Jack. Primul bărbat nu le promisese decât trei zile de pace. Îşi aruncă o privire peste masă la Jill. Sora ei părea ursuză şi bosumflată.

— Nu vrei să iei cina cu noi, Michel? întrebă primul bărbat.

— Ba da, răspunse doctorul Bleak, lăsându-se să cadă pe un scaun ca o avalanşă care se potolise într-un târziu. Se uită la Mary cu ochi blânzi şi adăugă: Carne, pâine şi bere, dacă eşti amabilă, Mary.

— Da, domnule! zâmbi Mary înainte de a ieşi în fugă din sufragerie.

Primul bărbat – Stăpânul – îşi ridică paharul într-o imitaţie batjocoritoare de toast.

— Pentru viitor! spuse el. Viitorul a început deja, fie că suntem sau nu pregătiţi.

— Ai dreptate, presupun, îi răspunse doctorul Bleak. Mâncaţi, le îndemnă el apoi pe fete. Veţi avea nevoie de toată forţa pentru a face faţă la ceea ce vă aşteaptă.

— Cu toţii vom avea nevoie.

6
PRIMA NOAPTE FERITĂ DE PRIMEJDII

JACK ŞI JILL fură vârâte în aceeaşi cameră rotundă din turn şi invitate să se întindă pe cele două paturi mici în formă de lacrimă, cu capetele înspre porţiunea cea mai lată şi picioarele îndreptate către capătul ascuţit. Ferestrele aveau grilaje. Uşa era încuiată.

— Pentru propria voastră siguranţă, aşa le spusese Mary înainte de a răsuci cheia în uşă şi a le bloca înăuntru pe durata nopţii.

Mulţi copii nu ar fi acceptat îngrădirile, ar fi încercat să găsească modalităţi inteligente de a îndepărta grilajul de la geamuri ori de a sparge încuietoarea de la uşă. Mulţi copii fuseseră educaţi să creadă că au voie să se opună regulilor nenecesare, că a te ridica noaptea din pat pentru a merge la baie ori a bea un pahar cu apă e nu numai permis, ci şi încurajat, căci a răspunde nevoilor copiilor este mai important decât opt ore de somn întins. Nu şi Jack şi Jill. Ele fuseseră educate să asculte şi să se supună, aşa că rămaseră acolo unde erau.

(Este probabil cazul să subliniez aici că a urma orbeşte regulile poate deveni un obicei periculos, dar în acelaşi timp salvator. Pământul aflat la baza ferestrei din turn se albise de la oasele copiilor care încercaseră să facă frânghii din cearşafuri împletite, dar care se dovediseră însă a fi prea scurte, aşa încât căzuseră în gol şi muriseră. Unele reguli sunt făcute pentru a te păstra în viaţă.)

— Nu putem rămâne aici, şopti Jack.

— *Undeva* trebuie să stăm, şopti Jill. Dacă tot e să aşteptăm să se deschidă o uşă, de ce n-am aştepta aici? E un loc drăguţ. Îmi place.

— Bărbatul ăla vrea să îi spunem „stăpâne”.

— Şi celălalt vrea să îi spunem „doctore”. Nu e acelaşi lucru?

Jack nu ştia cum să explice diferenţa; ştia însă că avea dreptate, că unul din nume era un titlu care *spunea* ceva despre persoana care îl folosea, în timp ce celălalt spunea cât de multe ştia acea persoană, cât de bine înţelegea ea lumea. Primul nume reprezenta o ameninţare, cel de-al doilea, o garanţie.

— Aşa e cum îţi spun, rosti ea într-un final. Vreau să merg la doctorul Bleak. Dacă e să alegem să mergem la cineva, atunci eu vreau la el.

— Ei bine, *eu* vreau să stau aici, zise Jill. Se încruntă spre sora ei peste spaţiul gol dintre paturi şi adăugă: Nu văd de ce trebuie să facem mereu aşa cum hotărăşti tu.

De fapt, lui Jack nu i se permisese niciodată să decidă. Părinţii fuseseră dintotdeauna cei care le aleseseră calea, începând de când erau mici, iar ele îşi jucaseră rolurile încredinţate cu fervoarea unor actori care ştiu că spectacolul avea să fie anulat la cea mai mică greşeală a lor. Supărată, Jack rămase tăcută, întrebându-se cum de sora ei ajunsese să judece lucrurile atât de greşit.

Într-un târziu, rosti cu voce blândă:

— Nu e obligatoriu să stăm împreună.

Lui Jill îi plăcuse să stea cu sora ei. Fusese… drăguţ. Fusese drăguţ să stea împreună, unite, ca şi cum împărtăşeau *aceleaşi* păreri. Dar îi plăcea şi locul în care se afla, castelul acela mare şi elegant, cu platouri din argint, şi bărbatul zâmbitor înveşmântat în mantia lui lungă şi neagră. Îi plăcea să se simtă în siguranţă în spatele zidurilor groase, unde luna cea mare şi roşie nu avea cum s-o găsească. Ar fi fost fericită să împartă acest sentiment cu Jack, dar nu avea de gând să cedeze doar pentru că surorii ei îi plăcea mai mult un doctor urât mirositor şi murdar.

— Nu, nu e obligatoriu, răspunse ea şi se răsuci pe o parte, prefăcându-se că doarme.

Jack se întinse pe spate şi se holbă la tavan, renunţând la orice prefăcătorii.

Erau două copile cu stomacurile pline, obosite şi tulburate, întinse în aşternuturi calde. Până la urmă adormiră amândouă şi visară vise încâlcite până ce fură trezite de sunetul uşii care era descuiată. Se săltară în capul oaselor, îmbrăcate şi acum în aceleaşi haine murdare şi din ce în ce mai ponosite pe care le purtaseră încă de la începutul aventurii, şi priviră spre uşă. Mary o ţinu deschisă pentru cei doi bărbaţi care le serviseră cina cu o seară înainte. Fiecare din ei purta în mâini o tavă, pe care o aşezară pe pat lângă fete, apoi ridicară capacele argintii, dând la iveală ouă jumări, pâine prăjită unsă cu unt şi felii groase de şuncă grasă.

— Stăpânul vrea să mâncaţi iute, zise Mary în timp ce bărbaţii se retraseră, rămânând în picioare în spatele ei. Înţelege că nu vă aflaţi în poziţia de vă spăla şi vă va trece cu vederea lipsa de curăţenie. O să aştept pe hol până ce terminaţi de mâncat şi sunteţi gata să-l vedeţi.

— Aşteaptă! spuse Jack, care se simţi brusc inconfortabil de jegoasă; aproape că uitase cât de murdară era. Nu putem să facem o baie?

— Nu încă, răspunse Mary în timp ce ieşea din cameră.

Cei doi bărbaţi o urmară; ultimul închise uşa după el.

— De ce nu putem să facem baie? întrebă Jack pe un ton plângăreţ.

— Eu nici n-am nevoie, spuse Jill, cu toate că avea.

Înşfăcă cuţitul şi furculiţa şi începu să taie şunca în cubuleţe.

Jack, căreia nu i se permisese niciodată să stea murdară mai mult de câteva minute, se cutremură. Se uită la mâncarea din faţa ei şi nu văzu decât unt, grăsime şi alte lucruri care n-ar fi făcut decât să se adauge la mizeria de pe hainele ei. Se strecură afară din pat, lăsând mâncarea neatinsă.

Jill se încruntă.

— Nu mănânci?

— Nu mi-e foame.

— *Eu* o să mănânc.

— N-ai decât. Eu o să mai aştept.

— N-ar trebui, zise Jill, după care arătă spre uşă. Spune-i lui Mary c-ai terminat de mâncat şi poate că-ţi va da voie să faci baie. Sau te va lăsa să discuţi cu noul tău prieten, doctorul. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea mai mult să fac baie, răspunse Jack. Eşti sigură că nu te superi?

— O să-ţi fur toată şunca, zise Jill senină, şi Jack conştientiză în clipa aceea două lucruri importante: primul, că sora ei încă mai credea că se aflau într-o aventură care avea să dureze până ce se va plictisi de ea, după care va dispărea de bunăvoie, şi al doilea, că trebuia să plece de acolo cât mai repede cu putinţă.

Stăpânul – cât de mult detesta faptul că începuse să se gândească la el sub acest nume! – i se părea a fi genul de persoană căreia îi plăceau fetiţele decorative şi drăguţe, ca nişte păpuşi aliniate pe un raft. Bărbatul nu voia să le păstreze împreună pentru că, fiind surori, trebuiau să stea împreună, ci pentru a avea un set de două obiecte asortate.

Dacă nu o putea scoate pe Jill de aici, ea, una, nu putea să mai rămână, pentru că, dacă rămânea, avea să fie mai decorativă decât sora ei. Pe care avea să o pună în umbră. Şi ele două n-aveau cum să se asorteze, oricât de mult ar fi încercat. Şi atunci Stăpânul…

Nu ştia cum de era atât de sigură, însă avea convingerea fermă că lui nu-i va plăcea asta. Avea să fie nemulţumit. Nu se gândi nicio clipă că ei sau lui Jill le va face plăcere să-l vadă nemulţumit.

Îşi simţi rochia ţeapănă şi ciorapii lipiţi de picioare ca nişte bandaje în timp ce ieşea pe hol. Mary aştepta acolo, aşa cum promisese, împreună cu cei doi servitori.

— Ai terminat de mâncat? întrebă ea.

Jack dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Dar Jill încă n-a terminat. Pot să aştept aici cu tine până ce termină, zise Jack.

— Nu e nevoie, replică Mary. Stăpânului nu-i place să piardă vremea. Dacă vrei să te aleagă, ai face bine să cobori acum.

— Dar dacă nu vreau să mă aleagă?

Mary nu răspunse imediat. Aruncă o privire cercetătoare spre cei doi bărbaţi cu ochi morţi. Pe urmă se uită de-a lungul holului, studiind fiecare crăpătură şi colţişor. Într-un târziu, după ce se convinse că nimeni nu trăgea cu urechea, îşi îndreptă atenţia către Jack.

— Dacă nu vrei să te aleagă, atunci fugi, fetiţo! Du-te în sala tronului…

— Sala tronului? chiţăi Jack.

— …şi spune-i doctorului Bleak că vrei să mergi cu el, şi pe urmă *fugi.* Stăpânului îi place apetitul surorii tale, dar de tine îi place cum te porţi. Îi place ţinuta ta. O să se distreze cu sora ta primele trei zile, iar pe urmă o să te aleagă pe tine şi o să-i frângă ei inima. Va spune că doctorul Bleak ar fi putut să vă lase pe amândouă aici, deşi ştie că doctorul nu ar face niciodată aşa ceva. Pentru că atunci când ştie că poate salva un copil rătăcit, doctorul o face. Ce rău îmi pare că nu m-a putut salva şi pe mine!

Ochii lui Mary, sclipitori şi arzând ca o lumânare, scăpau flăcări.

— Sora ta va fi mai în siguranţă dacă tu pleci. Va trebui ca mai întâi să o transforme într-o doamnă şi abia pe urmă în fiica lui. Şi cine ştie? Poate că vei găsi uşa înainte ca toate acestea să se întâmple.

— Ai fost şi tu…

Jack se opri; nu ştia cum să încheie propoziţia.

Mary dădu din cap.

— Da. Dar nu am vrut să fiu copilul lui, şi când mi-a cerut să-l las să-mi fie tată, l-am refuzat. Aşa că m-a păstrat drept dovadă vie pentru alţi copii rătăciţi că într-o casă nobilă ca aceasta există şi alte locuri decât cele rezervate în capul mesei. Nu-ţi face griji; nu îi va face rău surorii tale dacă ea nu va consimţi. Bărbaţii de felul lui nu intră niciodată nicăieri dacă nu sunt poftiţi. Aşa că vei avea timp.

— Timp pentru ce?

— Timp să descoperi de ce ai fost chemată să vii în Mlaştini; timp să decizi dacă doreşti sau nu să rămâi. Mary se îndreptă de spate şi focul păru să se stingă din privirea ei când se întoarse către cel mai apropiat dintre bărbaţii cu ochi morţi şi îi spuse: Du-o jos la Stăpân! Mergi repede! Să te întorci înainte ca al doilea copil să-şi termine masa şi să fie gata să coboare.

Bărbatul încuviinţă din cap fără a scoate o vorbă. O invită pe Jack să-l urmeze şi porni să coboare. Jack se uită la Mary. Aceasta clătină din cap şi rămase tăcută. Din câte se părea, discuţia lor ajunsese la final; de acum încolo, Jack era pe cont propriu. Jack şovăi. Aruncă o privire spre uşa camerei unde sora ei îşi savura micul dejun.

Jack coborî scara.

Bărbatul cu ochi morţi prevăzuse reţinerea ei; o aştepta pe primul palier, la fel de tăcut şi impasibil ca de obicei. Când Jack ajunse acolo, porni să meargă din nou, cu Jack pe urmele lui. Făcea paşi suficient de mari pentru ca Jack să fie nevoită să se grăbească, până ce, la un moment dat, avu impresia că tălpile ei abia atingeau pământul şi că din clipă în clipă avea să se rostogolească şi să aterizeze grămadă la baza scărilor.

Dar nu s-a întâmplat. Ajunseră la parter şi intrară în sufrageria grandioasă. Stăpânul şi doctorul Bleak stăteau aşezaţi în capetele opuse ale mesei, studiindu-se reciproc cu atenţie. Doctorul Bleak avea în faţă o farfurie cu mâncare de care nu se atinsese. Stăpânul avea în faţă altă cupă cu vin roşu vâscos. Bărbatul cu ochi morţi păşi încet înăuntru. Nu şi Jack, iar Stăpânul şi doctorul Bleak întoarseră capul când o auziră.

Stăpânul remarcă petele de pe rochia ei, părul încâlcit, şi surâse.

— Cât de nerăbdătoare eşti! rosti el, practic torcând. Să înţeleg că ai ales? Văd că vrei să-ţi alegi prima protectorul.

Văd că vrei să mă alegi pe mine, aşa suna tăcerea care urmă.

— Da, am ales, spuse Jack.

Rămase în picioare, cât de dreaptă putu, încercând să nu lase umerii să-i tremure ori genunchii să se ciocnească între ei. Alegerea i se păruse dificilă atunci când fusese singură cu sora ei. Acum, cu amândoi bărbaţii uitându-se la ea, părea imposibilă.

Totuşi, picioarele i se mişcară şi o duseră cumva de-a lungul încăperii, până lângă doctorul Bleak, care o privi surprins.

— Aş vrea să vin să lucrez cu dumneavoastră, vă rog, zise Jack. Aş vrea să învăţ.

Doctorul Bleak se uită la mâinile ei moi şi la rochiţa ei plină de volane şi zorzoane, şi se încruntă.

— Nu va fi uşor, spuse el. Munca e grea. Vei face băşici, te vei răni şi îţi va curge sânge, şi dacă mă vei părăsi, vei lăsa în urmă ceva din tine.

— Ne-aţi spus asta aseară, răspunse Jack.

— N-am timp pentru zorzoane şi găteli. Dacă-ţi doreşti aşa ceva, mai bine stai aici.

Jack se încruntă şi miji ochii.

— Aseară ne voiaţi pe amândouă, chiar dacă o preferaţi pe sora mea. Acum se pare că nu mă vreţi deloc. De ce?

Doctorul Bleak deschise gura, dând să vorbească. Dar se opri, îşi înclină capul pe un umăr şi într-un final răspunse:

— Sincer să fiu, nu ştiu. Un ucenic zelos este întotdeauna de preferat unuia neinteresat. Să mă întorc după tine peste două zile?

— Aş prefera să vin cu dumneavoastră azi, zise Jack.

Avea senzaţia că, dacă mai zăbovea, n-avea să părăsească niciodată castelul, lucru care nu îi va prinde bine surorii ei – Jill, care fusese întotdeauna cea puternică, cea iute, însă din partea căreia nimeni nu se aşteptase să fie cea *inteligentă.* Jill era prea încrezătoare, prea vulnerabilă.

Jack trebuia să plece *acum.*

Chiar dacă fu surprins, doctorul Bleak nu lăsă să se vadă. Se mulţumi să dea din cap şi zise:

— Cum doreşti. Apoi se ridică şi se înclină uşor către Stăpân: Mulţumesc că ai onorat înţelegerea noastră! Prima soră m-a ales pe mine, a doua îţi aparţine; următorul copil rătăcit în Mlaştini va fi de drept al meu.

— Din moment ce prima soră te-a ales pe tine şi mi-a nesocotit oferta, ce mă împiedică s-o omor în clipa asta?

Vocea Stăpânului părea plictisită. Totuşi, Jack simţi cum spaima i se strecoară în inimă şi rămâne acolo grea, în aşteptare, precum un şarpe ce se pregăteşte de atac.

— A renunţat la protecţia oferită în casa mea atunci când m-a respins.

— Este de mai mare ajutor dacă rămâne în viaţă, răspunse doctorul Bleak. Este oglinda surorii ei. Dacă se va… întâmpla ceva cu a ta, vei putea să iei de la sora ei pentru a-i garanta supravieţuirea. În plus, dacă o ucizi, vei încălca înţelegerea noastră. Chiar vrei să rişti o luptă între noi? Crezi că-i momentul potrivit?

Stăpânul se încruntă mânios, dar nu se ridică de pe scaun.

— Cum vrei tu, Michel, spuse pe un ton aproape plictisit.

Îşi aruncă ochii spre Jack şi o privi calm, ca şi cum nu o ameninţase mai devreme.

— Dacă te saturi să trăieşti în sărăcie, poţi oricând să te întorci aici, fetiţo. Uşile mele sunt întotdeauna deschise pentru o fată aşa de drăguţă ca tine.

Jack, care se săturase de mult să fie văzută doar drept o fată „drăguţă” şi care nu uitase ameninţarea, chiar dacă Stăpânul o uitase, nu spuse nimic. Dădu din cap şi se apropie un pic mai mult de doctorul Bleak, iar când acesta se ridică şi se îndreptă spre uşă, îl urmă.

DESTUL AM VORBIT despre Jack; aceasta poveste este despre doi copii, chiar dacă uneori e nevoie să-l urmărim doar pe unul, excluzându-l pe celălalt. Este un lucru care se întâmplă deseori.

Lasă-i pe copii în legea lor şi vei vedea cum se împrăştie care încotro, forţând alegeri, forţându-i pe cei care îi caută să traverseze tot felul de coridoare întunecate. Aşadar, să continuăm:

Jill îşi mâncă micul dejun şi, când termină, îl mâncă şi pe al lui Jack, uitându-se urât în tot acest răstimp la patul gol al surorii ei. Jack era o proastă. Acum, când ajunseseră în fine într-un loc unde cuiva îi *plăcea* de faţa pe care o aveau în comun, de reflexia lor identică în oglindă, Jack alesese să-şi ia picioarele la spinare şi să o părăsească. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Jack nu voia să se poarte ca o soră geamănă. Nu după ce atâţia ani se ferise de asta.

(Nu îi trecu prin cap faptul că Jack se ferise, ca şi ea, de altfel, să se poarte ca o soră geamănă nu din proprie voinţă, ci pentru că aşa doriseră părinţii lor. Ei făcuseră tot ce le stătea în putinţă pentru a estompa liniile care le uneau, lăsându-le pe Jack şi Jill suspendate undeva la mijloc. Dar Jack plecase şi ea rămăsese, şi pentru moment asta era tot ce conta.)

După ce şterse cu ultima fărâmă de pâine ultima rămăşiţă de ou din farfurie, Jill se ridică din pat şi se îndreptă spre uşă. Mary aştepta acolo şi îi făcu o mică reverenţă când ieşi din dormitor.

— Domnişoară, zise ea. V-a plăcut micul dejun?

Jill, care nu fusese niciodată tratată ca o persoană *importantă* – şi cu atât mai puţin de către un adult –, radia încântată.

— A fost în regulă, răspunse ea, dându-şi aere. Ai văzut-o cumva pe sora mea?

— Îmi pare rău, domnişoară, cred că a plecat deja cu doctorul Bleak. Dânsul nu stă niciodată prea mult timp departe de laborator.

Lui Jill în căzu faţa.

— Oh! făcu ea.

Până în clipa aceea, nu conştientizase cât de tare spera ca Jack să se răzgândească şi s-o aştepte, răbdătoare şi înfometată, pe scară.

Treaba ei, dacă voia să nu profite de şansa de a trăi ca o prinţesă într-un castel. Jack ştia oricum deja cum e să fii tratată ca o regină, să porţi rochii

frumoase şi tiare strălucitoare şi să captezi atenţia tuturor din jur. Cât de curând avea să-şi dea seama de greşeală şi va veni târându-se înapoi, şi atunci, oare, Jill avea s-o ierte?

Probabil. Ar fi drăguţ să împartă această aventură cu sora ei.

— Stăpânul vă aşteaptă, domnişoară, spuse Mary. Sunteţi pregătită să-l vedeţi?

— Da, răspunse Jill.

Şi „nu”, răspunse ceva ascuns adânc în ea, o voce mică şi cuminte care înţelegea pericolul în care se afla, chiar dacă acel pericol era ceva ceţos şi nedefinit. Jill se îndreptă de spate, îşi ridică bărbia aşa cum o văzuse pe Jack procedând atunci când se fălea cu o rochiţă nouă în faţa prietenelor mamei şi-şi înghiţi cât de adânc putu spaima.

— Vreau să-i spun Stăpânului c-am decis să rămân aici.

— Acum nu mai aveţi oricum de ales, domnişoară, o corectă Mary pe un ton de avertisment, aproape ca o scuză. Din moment ce sora dumneavoastră a ales să plece, nu vă rămâne decât să staţi aici.

Jill se încruntă, iar vocea mică şi cuminte care o îndemnase la prudenţă fu subit redusă la tăcere de acest nou afront.

— Deci fiindcă *ea* a ales, eu nu am dreptul la opţiune?

— Da, domnişoară. Nu vreau să-mi dau cu părerea, dar poate c-ar fi bine să-l abordaţi cu deferenţă pe Stăpân. Nu-i place să fie a doua alegere.

Nici lui Jill nu-i plăcea, şi toată viaţa ei fusese în postura de a fi a doua alegere. În clipa aceea, o dragoste fierbinte, nestăpânită pentru bărbatul fără nume din castelul acela solitar o copleşi, măturând din cale orice urmă de prudenţă. Fără niciun motiv, Stăpânul era a doua alegere, la fel ca ea. Ea îl alesese înainte chiar ca Jack să afle de existenţa prostului aceluia de doctor Bleak. Ea şi Stăpânul aveau să fie fericiţi împreună până ce uşa spre casă avea să se

deschidă şi nu aveau să mai fie niciodată a doua alegere. Niciodată.

— Eu am ales prima. Jacqueline a sărit peste micul dejun ca să facă figură de vedetă, spuse Jill plină de amărăciune şi furie rece. Spune-i asta Stăpânului.

Mary văzuse mulţi copii rătăciţi venind şi plecând de la propria sosire în Mlaştini. Se uită la Jill şi pentru prima oară se gândi că Stăpânul ar putea fi mulţumit. Poate că fata aceasta va trăi suficient de mult timp cât să apuce să plece, asta cu condiţia ca uşa ei să se deschidă.

— Urmaţi-mă, domnişoară! spuse şi coborî spre locul unde Stăpânul aştepta tăcut şi nemişcat, aşa cum stătea întotdeauna când nu vedea motiv să se agite.

(Lui Mary îi era imposibil să înţeleagă cum de copiii care treceau prin uşi deschise ocazional şi cădeau în Mlaştini ori în alte locuri nu vedeau în Stăpân un prădător. Ea îşi dăduse seama de cum îl văzuse. Recunoscuse imediat semnele: familia de care fugise era şi ea prădătoare, chiar dacă prăzile lor erau de o natură mai lumească. Se simţise în largul ei când el o luase sub aripa lui ocrotitoare pentru că ştiuse de la început cu cine are de-a face, iar când el i se dezvăluise complet, pentru Mary nu fusese nicio surpriză. Iar asta se întâmpla rar. Majoritatea copiilor pe care ea îi conducea prin coridoarele castelului erau extrem, extrem de surprinşi atunci când aflau ce era de aflat, indiferent cât de des fuseseră avertizaţi înainte. Avertismentele nu erau niciodată de ajuns.)

Când intrară în sufragerie, îl găsiră pe Stăpân stând la masă şi sorbind gânditor dintr-o cupă de argint. Privi spre Mary – şi de acolo către Jill – cu ochi mijiţi şi dezinteresaţi, îşi lăsă jos cupa.

— Presupun că noi doi n-avem încotro, rămânem împreună, îi spuse el lui Jill.

— Eu v-am ales pe dumneavoastră, răspunse fata.

Stăpânul ridică din sprâncene.

— Nu zău? Nu mi te amintesc venind la mine înainte ca sora ta cea nesăbuită să plece cu doctorul acela jegos. Cred că-mi amintesc bine c-am rămas aici singur, fără vreun copil rătăcit lângă mine, când ea a coborât scara şi şi-a anunţat intenţia de-a pleca cu el.

— Mi-a spus că nu vrea să rămână, zise Jill. M-am gândit că e mai bine să-mi mănânc micul dejun şi să o las în pace. În felul ăsta, puteam să fiu gata pentru orice mi-aţi propune să fac astăzi. Nu este sănătos să sari peste mese.

— Nu, nu este, încuviinţă Stăpânul cu ceea ce părea a fi un licăr de amuzament în ochi. Juri că m-ai ales pe mine înainte ca ea să îl aleagă pe doctor?

— V-am ales de cum v-am văzut, îi mărturisi Jill cu sinceritate.

— Nu-mi plac mincinoşii.

— Nu mint.

Stăpânul îşi lăsă capul pe umăr şi o privi cu alţi ochi. Într-un târziu, spuse:

— Va trebui să te speli şi să te îmbraci curat ca să fii pregătită să trăieşti aici cu mine. În casa aceasta avem nişte standarde. Mary o să te ajute să te ridici la înălţimea lor. Va trebui să te prezinţi în faţa mea ori de câte ori îţi voi cere, iar în restul timpului să nu-mi stai în cale. Voi aduce profesori şi croitori pentru tine; nu vei duce lipsă de nimic. Tot ce-ţi cer în schimb este să-mi fii loială, devotată şi supusă.

— Asta dacă nu cumva uşa se va deschide, interveni degrabă Mary.

Stăpânul aruncă o privire tăioasă cu ochii îngustaţi în direcţia ei. Mary nu se clinti din loc şi-l înfruntă fără să clipească. La final, în mod surprinzător, Stăpânul fu cel care-şi feri privirea.

— Vei fi liberă să pleci oricând acasă când vei găsi uşa, continuă el. Sunt legat printr-un jurământ la fel de vechi ca Mlaştinile ca să te las să pleci, dacă asta îţi vei dori. Sper însă că atunci când uşa se va deschide – în cele din urmă –, vei descoperi că preferi să rămâi cu mine.

Jill zâmbi. Stăpânul îi răspunse tot cu un zâmbet, iar dinţii care i se dezveliră erau foarte ascuţiţi şi foarte albi.

Ambele fete, deşi pe căi diferite, îşi găsiseră un cămin.

7
CUM SĂ CARI O GĂLEATĂ CU APĂ

DOCTORUL BLEAK LOCUIA în afara castelului, în afara satului, în afara siguranţei aparente oferită de zid. Porţile se deschiseră când se apropie, iar bărbatul trecu prin ele cu paşi mari, fără a se uita nicio clipă în spate pentru a vedea dacă Jack îl urmează. Jack îl urma – desigur –, însă viaţa ei de până atunci se rezumase la a sta liniştită şi a fi decorativă, permiţând ca lucrurile interesante să vină la ea în loc să meargă să le caute ea printre ferigi şi tufe de măceş. Pieptul o strângea. Inima îi bubuia şi coastele o ardeau, împiedicând-o să vorbească.

O dată, o singură dată se împiedică şi se opri clătinându-se, cu ochii fixaţi în jos pe tălpile picioarelor, încercând să-şi recapete suflul. Doctorul Bleak făcu alţi câţiva paşi înainte de a se opri şi el din mers. Dar tot fără a se uita în spate.

— Nu eşti Euridice[4], dar tot nu aş risca să te pierd pentru ceva atât de lipsit de importanţă, spuse el. Trebuie să fii mai puternică.

Jack, care abia mai respira, nu răspunse.

— Vom avea suficient timp ca să îmbunătăţim ceea ce trebuie îmbunătăţit şi să compensăm ceea ce nu poate fi făcut mai bine, continuă bărbatul. Întunericul se lasă repede în locurile astea. Revino-ţi şi hai să mergem!

Jack trase tremurând şi lung aer în piept, apoi făcu un pas, şi încă unul. Doctorul Bleak aşteptă până ce o auzi cum face al treilea pas. Apoi îşi reluă mersul, încrezător că Jack îl va urma.

Asta şi făcu – desigur. Nu avea de ales. Chiar dacă se gândi cu dor la patul moale în care-şi petrecuse noaptea sau la sufrageria confortabilă în care Stăpânul le servise cu mâncăruri fine aşezate pe platouri din argint. Jack n-avea decât doisprezece ani; nu fusese nevoită să muncească niciodată. Era de înţeles, prin urmare, să tânjească după ceva ce

părea să-i fie aproape familiar, chiar dacă ştia în adâncul fiinţei sale că nu-şi dorea, că nu ar trebui să-şi dorească, că nu va mai dori *niciodată* acel lucru.

Doctorul Bleak o conduse printre ferigi şi tufele de măceş în sus pe panta unui deal, până ce silueta unei mori de vânt apăru în depărtare. Moara părea să fie foarte aproape, dar, pe măsură ce continuau să meargă fără să ajungă la ea, Jack îşi dădu seama că era, în schimb, foarte mare; era o moară menită să domine tot cerul. Doctorul Bleak continuă să înainteze, iar ea îl urmă, până ce tufişurile făcură loc unei cărări de pământ bătătorit şi porniră în urcuşul final către moară. Ultima porţiune din deal era mai abruptă decât restul şi se termina la vreo trei metri în faţa uşii. Pământul din jurul fundaţiei fusese curăţat şi acoperit cu răsaduri înălţate în care creşteau soiuri de plante verzi pe care Jack nu le mai văzuse niciodată.

— Nu atinge nimic până nu afli ce este, o avertiză doctorul Bleak pe un ton nu lipsit de amabilitate. Îţi voi răspunde la toate întrebările rezonabile, dar te rog să ţii minte că multe din lucrurile de aici sunt periculoase pentru cei neiniţiaţi. Ai înţeles?

— Cred că da, răspunse Jack. Pot să vă pun acum o întrebare?

— Da.

— Ce aţi vrut să spuneţi mai devreme cu luatul de la mine pentru a o salva pe Jill?

— Luat sânge, asta am vrut să spun, fetiţo. Aici, totul se reduce, într-un fel sau altul, la sânge. Înţelegi?

Jack ezită, apoi clătină din cap.

— Nu-i nimic, vei pricepe cu timpul, spuse doctorul Bleak, după care scoase din buzunarul de la şorţ o cheie mare din fier cu care descuie uşa morii.

Încăperea în care intrară era mare, suficient de mare pentru a părea cavernoasă, înconjurată din toate părţile de pereţii curbaţi ai morii, însă păstrându-şi aerul intimidant în ciuda limitărilor. De tavanul care se înălţa la peste şase metri deasupra capetelor lor erau atârnate tot felul de lucruri

nemaivăzute de Jack: reptile şi păsări împăiate şi ceva ce semăna cu un pterodactil, aripi ca din piele, întinse şi îngheţate pentru eternitate. Rastele cu unelte şi rafturi încărcate cu sticle ciudate şi instrumente încă şi mai ciudate stăteau aliniate de-a lungul pereţilor.

Lângă cea mai mică din cele trei vetre din încăpere era o masă mare din lemn de stejar, iar în centru, departe de orice sursă de căldură, fusese aşezată ceva ce părea a fi o masă de operaţii. Peste tot se înşirau maşinării necunoscute şi borcane umplute cu specimene biologice îngrozitoare ai căror ochi lipsiţi de viaţă păreau s-o urmărească pe Jack. Ea înaintă încet spre mijlocul încăperii, de

unde putea să se răsucească pentru a privi în toate direcţiile.

Centrul camerei era ocupat de o scară în spirală ce şerpuia în jos spre subsol, iar în sus spre părţile cele mai înalte ale construcţiei, unde se găseau probabil alte încăperi, alte minunăţii terifiante. Părea ciudat ca o moară de vânt să aibă beci. Era ceva la care Jack nu se aşteptase.

Doctorul Bleak o urmări din priviri, lăsând uşa deschisă în spate. Dacă era ca fata să fugă ţipând în noapte, avea să o facă atunci. Se aşteptase să fie ales de cealaltă soră, cea tunsă scurt şi cu unghii roase până la piele şi murdare de la joaca în curte. Era conştient mai mult decât oricine că aparenţele pot fi înşelătoare, dar, pe de altă parte, ştia că unele semnale nu mint. Fata din faţa lui părea o răzgâiată care fusese toată viaţa ei protejată; cele de felul ei nu prea se descurcau bine în locuri ca acela.

Jack se opri din privit. Se întoarse spre el şi îşi prinse poalele rochiei pătate şi din ce în ce mai ţepene.

— Cred că rochia asta se va agăţa de lucruri, zise ea. N-ar trebui să mă îmbrac cu altceva?

Doctorul Bleak ridică din sprâncene.

— Asta e tot ce vrei să mă întrebi?

— Nu ştiu ce sunt cele mai multe lucruri de aici, însă mi-aţi spus că mă veţi învăţa, răspunse Jack. Nu ştiu ce întrebări *ar trebui* să pun, aşa că vă voi lăsa să-mi daţi răspunsurile şi pe urmă o să vă întreb. Şi nu pot face toate astea dacă-mi agăţ rochia de lucruri.

Doctorul Bleak o privi cercetător şi închise uşa. Cumva ajunsese la concluzia că nu mai trebuia să se teamă că fata va fugi.

— Te-am prevenit că va trebui să munceşti dacă vei vrea să stai cu mine. Vei căpăta bătături în palme şi îţi vei învineţi genunchii.

— Nu mă deranjează să muncesc. Nu prea am mai muncit până acum, dar am obosit să stau degeaba.

— Foarte bine.

Doctorul Bleak traversă încăperea spre unul dintre rafturile înalte. Întinse braţul şi dădu jos un cufăr cu atâta uşurinţă, de parcă era făcut din pânze de păianjen şi aer. Îl aşeză pe podea şi spuse:

— Ia tot ce-ţi trebuie. Tot ce e înăuntru e curat; aici nu punem nimic deoparte fără să-l curăţăm mai întâi.

Jack îi interpretă corect spusele drept un ordin şi dădu din cap în semn de încuviinţare înainte de a păşi cu atenţie spre cufăr şi a îngenunchea pentru a-l deschide. Cufărul era plin cu haine, unele dintre el croite într-un stil nemaiîntâlnit de ea. Multe din ele păreau demodate, ca desprinse dintr-un vechi film alb-negru. Altele erau făcute din materiale lucioase, aproape futuriste, sau croite după măsuri de neînţeles, cu torsul la fel de lung ca picioarele sau cu trei braţe ori fără gaură pentru tras peste cap.

Într-un final alese o bluză albă de bumbac, cu manşetele şi gulerul scrobite, şi o fustă neagră, lungă până la genunchi, făcută dintr-un material ce semăna cu pânza. Hainele păreau suficient de rezistente pentru perioada cât avea să înveţe să lucreze; părea puţin probabil să se agaţe sau s-o împiedice în vreun fel în mişcări. Gândul de a purta lenjeria de corp a altcuiva, oricât de bine ar fi fost spălată, era supărător, dar, în cele din urmă, alese, cu obrajii arzând de umilinţă, şi o pereche de chiloţi albi.

Doctorul Bleak, care o urmărise în timp ce scotocea printre haine (în afara momentului selectării chiloţilor; când văzuse ce intenţiona Jack să facă, întorsese politicos capul), nu zâmbi; nu îi stătea în fire să zâmbească. Însă dădu aprobator din cap şi spuse:

— Urcă şi vei găsi la etaj mai multe camere goale. Una din ele va fi a ta; acolo îţi vei ţine lucrurile şi acolo te vei retrage când vei dori să rămâi singură. Dar nu vei avea prea multe ocazii să lenevești. Aşa că te sfătuiesc să te bucuri de ele cât poţi.

Jack ezită.

— Da? întrebă doctorul Bleak.

— Eu… Nu numai rochia mea e murdară, zise Jack, strâmbându-se un pic, ca şi cum nu fusese niciodată nevoită să recunoască că este murdară. Ceea ce poate că aşa şi era; poate că nu avusese niciodată ocazia să o facă. Pot cumva să fac o baie?

— Va trebui să scoţi apa cu mâna ta şi să o încălzeşti, dar da, poţi, dacă asta e ceea ce-ţi doreşti.

Doctorul Bleak închise cufărul şi îl urcă înapoi pe raft. Pe urmă luă dintr-un cui atârnat de tavan un ciubăr mare din tablă. Era puţin adânc, aşa că Jack îşi spuse că putea încăpea în el, la nevoie, şi aproape la fel de mare precum cada de acasă.

Făcu ochii mari. Cada de acasă. Ciubărul şi cada – aceleaşi lucruri, despărţite între ele de secole de progres tehnologic, însă servind aceluiaşi scop.

Doctorul Bleak aşeză ciubărul pe jos, în faţa celei mai mari din cele trei vetre, apoi luă o oală de pe raft şi i-o întinse lui Jack.

— Puţul e afară, zise el. Mă întorc peste două ore. Descurcă-te cu spălatul.

După care plecă, întorcându-se la uşă, trecând cu paşi mari prin ea şi ieşind afară în Mlaştini, lăsând-o pe Jack cu gura căscată, oala în mână şi complet buimacă.

— STĂPÂNUL VĂ VREA curată şi aranjată, spuse Mary în timp ce trecea peria prin părul încurcat al lui Jill.

Jill scrâşni din dinţi şi încercă să nu se ferească când era trasă de păr. Era obişnuită să se pieptene singură şi uneori nu-şi descâlcea părul cu săptămânile, până ce nodurile trebuiau tăiate cu foarfecă.

Camera în care fusese mutată era mică şi mirosea a pudră de talc şi a alamă. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet din cea mai deschisă nuanţă de roz şi o masă de toaletă ce semăna mult cu cea a mamei ocupa un perete întreg. Totuşi, în încăpere nu se afla nicio oglindă. Şi acesta era singurul lucru ciudat în acel spaţiu dezgustător de familiar pentru Jill, un fel de bastion al feminităţii unde ei nu i se permisese

niciodată să intre. Sora ei era cea care ar fi trebuit să stea aşezată pe acel taburet şi să fie pieptănată pentru a arăta „aranjată”.

— Păcat că sunteţi tunsă aşa scurt! spuse Mary, aparent fără să bage de seamă starea de disconfort a fetei. În fine, părul o să crească şi măcar aşa Stăpânul va decide ce lungime îi place mai mult, fără să fim nevoite să-l mai tăiem.

— O să-mi las părul să crească? întrebă Jill pe un ton brusc încărcat de speranţă.

— Atât cât să vă acopere gâtul, răspunsul Mary pe un ton de avertisment pe care Jill nu-l remarcă.

Era prea ocupată să se gândească la cum va arăta cu părul lung, cum se va simţi când îi va cădea pe ceafă; prea ocupată să se întrebe dacă adulţii întâlniţi pe stradă îi vor zâmbi aşa cum îi zâmbeau lui Jack, ca şi cum era cineva special, cineva *frumos,* şi nu doar o fetiţă băieţoasă ca oricare alta.

Problema care apare atunci când le refuzi copiilor posibilitatea de a fi ei înşişi – când îi vâri cu forţa într-o imagine a ceea ce tu crezi că ar trebui să fie, fără a le permite să-şi aleagă singuri drumul – este aceea că mult prea adesea cel care face planurile nu are habar de dorinţele modelului. Copiii nu sunt o bucată de lut lipsită de formă care se lasă modelată după capriciul sculptorului, şi nici păpuşi goale de conţinut, dar identice, gata să fie setate în modul cel mai potrivit. Dacă dai o cutie cu jucării la zece copii, vei vedea cum îşi aleg zece jucării diferite, fără a ţine cont de genul, religia ori aşteptările părinţilor. Copiii au *preferinţe.* Pericolul apare atunci când lor, la fel ca oricăror alte fiinţe omeneşti, li se refuză prea mult timp aceste preferinţe.

Jill tânjise dintotdeauna să ştie cum e să ai părul lung, să te îmbraci cu o rochie drăguţă, să stai lângă sora ta şi să-i asculţi pe oameni cum gânguresc ce pereche frumoasă faceţi împreună. Adevărat, îi plăcea sportul şi, da, îi plăceau cărţile ei; îi plăcea *să ştie* lucruri. Ar fi jucat probabil fotbal chiar dacă tatăl ei n-ar fi insistat s-o facă şi, în mod sigur, s-ar fi uitat la televizor la filme cu nave spaţiale şi

supereroi, pentru că aşa era *Jill,* şi asta nu avea nimic de-a face cu dorinţele părinţilor ei şi totul de-a face cu dorinţele inimii sale. Dar unele din acele lucruri care îi plăceau le-ar fi făcut îmbrăcată în rochie. Faptul că jumătate din lucrurile pe care şi le dorea îi fuseseră refuzate aşa de mult timp o făcuse vulnerabilă la ele; ele erau fructul oprit, şi la fel ca toate lucrurile interzise, până şi promisiunea lor era atrăgătoare.

— Părul vă va creşte cu timpul, spuse Mary, care observase că Jill nu-i ascultase avertismentele. Dar cu hainele putem rezolva pe loc – la timp pentru masa de prânz. V-am pregătit baia. Puse peria deoparte şi îi făcu semn lui Jill să se ridice. Când veţi ieşi din baie, veţi găsi pregătită noua voastră ţinută.

Jill se ridică de pe taburet şi făcu ochii mari, plini de speranţă.

— Unde trebuie să merg?

— Acolo, arătă Mary spre o uşă care nu existase până în acel moment.

Jill şovăi. Uşile erau periculoase. Stăpânul (şi acel îngrozitor doctor Bleak) vorbiseră despre uşi care se puteau deschide spre casă, iar ea nu era *pregătită* să plece. Ea voia să rămână acolo, să se bucure de aventură într-o lume în care i se permitea să poarte părul lung şi rochii şi să fie cine voia ea să fie.

Mary îi văzu ezitarea şi oftă, clătinând din cap.

— Asta nu este uşa care te va duce înapoi acasă, spuse ea. Castelul Stăpânului e maleabil şi ne îndeplineşte toate nevoile. Du-te! Spală-te! Nu face să-l lăsăm să aştepte pe Stăpân, înţelegi?

Chiar dacă avertismentele lui Mary nu fuseseră băgate în seamă, Jill crescuse înconjurată de adulţi care una spuneau şi alta făceau, adulţi atât de preocupaţi de *dorinţele* lor, încât nu se gândeau niciodată la dorinţele pe care le puteau avea copiii. Aşa încât, atunci când putea, Jill evita să dezamăgească.

— Bine, spuse ea şi deschise uşa, pătrunzând într-o grotă de servitoare, într-un sanctuar de fată înecată.

Pereţii erau acoperiţi cu plăcuţe de ceramică sclipitoare, albastre şi argintii ca nişte solzi, care se arcuiau în sus pentru a forma cupola înaltă şi ascuţită a acoperişului. Era o floare îngheţată în timp înainte de a se putea deschide; era o lacrimă transformată în cristal înainte de a putea să se prelingă pe obraz. În pereţi erau încastrate mici nişe, pline cu lumânări care aruncau lumini ce dansau peste tot.

Podeaua era o buză îngustă, care nu depăşea şaizeci de centimetri în punctul cel mai lat şi încercuia pe dinafară încăperea. Restul era ocupat de un bazin umplut cu apă plăcut parfumată, presărată cu bule de spumă. Totul în jur mirosea a trandafiri şi vanilie. Jill se opri din mers şi se holbă. Era… era uimitor, era incredibil, şi totul fusese pregătit *pentru ea.*

O mică înţepătură de plăcere infatuată îşi croi drum în inima ei. Jack nu era acolo. Nu Jack stătea în camera aceea, uitându-se la o baie potrivită pentru o prinţesă dintr-un basm. Aici, totul, totul era al ei. Prinţesa din poveste era ea.

(Oare şi-ar fi regretat infatuarea dacă ar fi ştiut că în clipa aceea Jack încerca să desluşească procesul prin care să scoată apă din puţ cu ibricul şi să o verse în ciubărul din tablă fără a se opări ori a îngheţa ea însăşi? Sau ar fi fost încântată s-o ştie pe sora ei, atât de stăpână pe sine şi răsfăţată, stând până la şolduri în apa călâie, marinându-se în propria mizerie, frecând cu putere pentru a îndepărta ce era mai rău cu nişte bureţei sfărâmicioşi care fuseseră cândva fiinţe vii din care nu mai rămăseseră decât oasele? Când se pune problema diferenţierii prin superioritate, cât de repede se îndepărtează între ei fraţii!)

Jill îşi scoase hainele pătate şi murdare şi intră în bazin. Temperatura era perfectă, apa fină ca mătasea, mulţumită parfumurilor şi uleiurilor. Se cufundă în apă până la bărbie şi închise ochii, savurând căldura, savurând sentimentul că în curând avea să fie *curată.*

După un timp nedefinit, auzi un ciocănit în uşă şi vocea aspră a lui Mary:

— E vremea să ieşiţi, domnişoară! Hainele sunt gata şi se apropie ora prânzului.

Jill se trezi din amorţeala plăcută şi deschise gura ca să protesteze – imposibil să fie ora prânzului, deabia luase micul dejun –, însă stomacul îi chiorăi tare. Apa era în continuare caldă, deşi poate că asta nu avea importanţă într-o cameră magică dintr-un castel magic.

— Vin! strigă ea şi plescăi prin apă spre locul unde îşi lăsase hainele.

Hainele dispăruseră şi în locul lor găsi un prosop şi un halat. Înţelese ce trebuia să facă: se şterse pe corp cu prosopul şi se acoperi cu halatul, care era moale şi alb şi aproape la fel de plăcut la atingere ca bulele din baie. În încăpere nu se afla niciun cuier de atârnat prosopul şi niciun coş de rufe. Împături prosopul folosit cât de bine putu şi îl aşeză pe jos, la baza peretelui, sperând că va fi suficient de curat, suficient de *bun* pentru gazda ei. Apoi ieşi din cameră în locul unde o aştepta Mary.

Servitoarea o privi cu atenţie de sus până jos înainte de a rosti pe un ton uşor surprins:

— Presupun că e-n regulă. Poftim! Luă o legătură de ţesături deschise la culoare – mov, albastre şi albe, ca o vânătaie pe cale să se vindece – şi i-o îndesă în mână. Îmbrăcaţi-vă! Dacă aveţi nevoie de ajutor cu nasturii, sunt aici. Stăpânul vă aşteaptă.

Jill dădu din cap fără să spună nimic, luă hainele şi nu se miră când un paravan apăru în capătul îndepărtat al încăperii. Se strecură în spatele lui, aşeză hainele pe un taburet şi desfăcu legătura, începând să se îmbrace.

Descoperi cu uşurare că recunoaşte piesele de lenjerie de corp: chiloţi şi o cămăşuţă care aproape că semăna cu un maiou subţire. Rochia, în schimb… oh, rochia.

Rochia era un ocean de mătăsuri în cascade, o mare de materiale drapate. Nu era o rochie de adult, menită să pună în valoare un chip feminin, ci un veşmânt fantezist croit special pentru un copil, care o făcea să semene cu o livadă răsturnată cu fundul în

sus la fel de mult ca şi cu o fetiţă. Îi luă trei încercări pentru a descoperi gaura pentru cap şi cele două pentru braţe, iar când termină, totul părea să atârne fără formă în jurul ei şi fără a i se lipi de piele.

— Mary? rosti ea cu speranţă în glas.

Servitoarea îşi făcu apariţia de după paravan şi cloncăni când văzu în ce stare se afla Jill.

— Va trebui să le încheiaţi dacă vreţi ca rochia să vă vină bine, spuse ea, pornind să se ocupe de nasturi, şireturi şi capse, atât de multe, încât Jill simţi că i se învârte capul doar uitându-se la mişcările degetelor lui Mary.

Însă când Mary termină cu încheiatul nasturilor şi legatul şireturilor, rochia cădea pe Jill de parcă fusese croită pe măsură. Jill se uită în jos şi-şi văzu degetele goale de la picioare care se iţeau de sub cascada de fuste şi fu recunoscătoare pentru asta, căci fără acel mic defect, totul ar fi fost prea perfect pentru a fi adevărat. Îşi ridică ochii. Mary ţinea în mână un colier purpuriu de care stătea atârnat un mic pandantiv din perle şi ametiste. Avea o expresie gravă întipărită pe chip.

— De acum faceţi parte din familia Stăpânului, spuse ea. Atunci când vă veţi afla în compania oricui în afară de servitori, va trebuie să purtaţi întotdeauna, dar întotdeauna colierul. Inclusiv când veţi fi cu Stăpânul. Aţi înţeles?

— De ce? întrebă Jill.

Mary clătină din cap.

— Veţi înţelege curând.

Se aplecă în faţă şi prinse colierul la gâtul lui Jill. Era strâns, dar nu atât de strâns cât să deranjeze; Jill se gândi că avea să se obişnuiască să-l poarte cu timpul. Şi, în plus, era un obiect frumos. Nu era prea obişnuită să poarte lucruri frumoase.

— Aşa, zise Mary, făcând un pas în spate pentru a o privi critic. Mai bine de atât n-aveţi cum să arătaţi, decât dacă am avea mai mult timp la dispoziţie, ori timpul nu ne prisoseşte acum. Să staţi cuminte. Să nu vorbiţi decât dacă sunteţi întrebată. Gândiţi-vă bine înainte de a consimţi la ceva. Aţi înţeles?

Nu, îşi spuse Jill.

— Da, răspunse Jill, şi cu asta soarta îi fu pecetluită.

Mary, care nu rostise cuvântul „vampir” cu voce tare de peste douăzeci de ani, care cunoştea prea bine limitele cărora trebuia să se supună, se mulţumi să ofteze şi-i întinse mâna.

— Bine, zise ea. Să mergem; e momentul.

CÂND ÎŞI TERMINĂ treburile şi se întoarse la moară cu un braţ de lemne de foc şi o legătură de ierburi, doctorul Bleak o găsi pe Jack în curtea din faţă, ştergând cu grijă ultimele pete de mizerie de pe marginile ciubărului din tablă. Fata îşi ridică privirea când îi auzi paşii. Bărbatul se opri din mers şi se uită la ea ca şi cum atunci o vedea pentru întâia oară.

Jack făcuse şase drumuri până la puţ şi se întorsese de trei ori cu oala plină cu apă, dar reuşise să înlăture negreala de pe corp şi păr cu ajutorul unui săpun gros şi caustic pe care îl găsise lângă bureţi. Îşi împletise părul în mod practic la spate şi singurul lucru care mai rămăsese din vechea ţinută erau pantofii din piele naturală, pe care îi lustruise şi erau acum la fel de curaţi ca şi ea. Părea prea delicată pentru a fi o asistentă de laborator în toată puterea cuvântului, însă aparenţele puteau fi înşelătoare şi deocamdată nu obiectase la nimic din ceea ce îi ceruse el.

— Ce avem la cină? întrebă doctorul Bleak.

— N-am idee şi, dacă aş avea, n-aţi vrea să încercaţi, răspunse Jack. Nu ştiu să gătesc. Dar vreau să învăţ.

— Vrei să înveţi să găteşti, dar nu şi să minţi?

Fata ridică din umeri.

— M-aţi fi prins dacă aş fi încercat.

— Mda, presupun că ai dreptate. Chiar vrei să înveţi?

Jack încuviinţă dând din cap.

— Foarte bine, atunci! zise doctorul Bleak. Hai să intrăm.

Traversă curtea cu paşi mari şi apăsaţi şi, când trecu de uşă, Jack îl urmă fără să ezite.

Apoi închise uşa în urma ei.

— PARTEA A III-A —
JACK ŞI JILL ÎŞI OMOARĂ TIMPUL

8
CERURI DE ZDRUNCINAT, PIETRE DE ÎNSÂNGERAT

AR FI TERIBIL de plictisitor dacă am relata fiecare clipă, fiecare oră petrecute de cele două fete, una la castel şi cealaltă la moară, una în bogăţie şi cealaltă în zdrenţe cârpite cu dibăcie; ne-am sătura foarte repede şi nu ne-am mai putea concentra, şi doar nu ăsta este scopul nostru, nu-i aşa? Nu. Suntem aici pentru a asculta o poveste, fie ea o aventură fantastică ori o istorie moralizatoare, şi n-avem timp de pierdut cu lucruri mărunte. Şi totuşi.

Şi totuşi.

Şi totuşi să aruncăm o privire castelului de pe faleză, castelului de lângă mare ce se înalţă pe culmea unei stânci sfărâmicioase, în pântecul câmpiei. Să aruncăm o privire castelului unde fata cu părul de aur se plimbă pe parapete în zori şi în amurg în rochiile ei de vis, cu gâtul adăpostit de privirile curioase şi vântul care îi zburleşte frumos perdeaua lungă a părului. Creşte şi descreşte ca luna, ba albă ca laptele, ba sănătoasă şi roz în obraji ca orice fată din sat. În satul de la poalele castelului unii şoptesc că fata este fiica Stăpânului, făcută cu o prinţesă dintr-un ţinut îndepărtat şi înapoiată tatălui atunci când el i-a strigat numele în vânturile de vest.

(Sunt alţii în sat care şoptesc secrete mai întunecate despre copii dispăruţi şi buze pătate şi roşii ca trandafirii. Ea încă nu este vampir, spun ei, iar „încă” e un cuvânt atât de puternic, de necruţător, încât nici nu încape îndoială că aşa este, şi de ascuns de el e imposibil.)

Şi totuşi, să aruncăm o privire morii de vânt de pe deal, moara din Mlaştini, mai înaltă decât orice în jur, moara care provoacă fulgerul şi ademeneşte dezastrele. Să aruncăm o privire morii unde fata cu părul de aur munceşte zi şi noapte în pământ, cu mâinile protejate de sol de mănuşi groase din piele şi de orice altceva de mănuşi din pielea cea mai fină de

căprioară. Roboteşte continuu, îşi arde mânecile în maşinării fumegânde, îşi încordează ochii pentru a desluşi cele mai mărunte lucrături din univers. În satul de lângă stânci, unii zâmbesc când o văd călcând pe urmele doctorului, în pantofi din ce în ce mai solizi şi mai practici cu fiecare anotimp. Fata învaţă, spun ei; îşi caută drumul în viaţă.

(Sunt alţii în sat care şoptesc secrete mai întunecate, care atrag atenţia supra asemănării dintre ea şi fiica Stăpânului, care recunosc că un corp nu poate conţine decât o cantitate limitată de sânge şi nu poate suporta decât o cantitate limitată de stricăciuni. Deocamdată nu i-au fost solicitate serviciile, însă atunci când Stăpânul şi doctorul Bleak se vor înfrunta, nici nu se pune problema care din ei va fi câştigătorul.)

Să aruncăm o privire spre ele, să le vedem cum sunt modelate în noile forme gândite pentru ele, cum devin de nerecunoscut pentru părinţii lor, care ar strâmba din nas la vederea lor. Să le privim cum se descurcă în acest loc bătut de vânturi unde nici măcar la lună nu e întotdeauna sigur să te uiţi.

Să le privim în paturile lor solitare, în vieţile lor solitare, îndepărtându-se tot mai mult între ele, dar incapabile să renunţe cu totul una la cealaltă. Să o privim pe fata înveşmântată în voaluri care stă pe parapetele castelului şi tânjeşte să-şi zărească măcar o clipă sora; să o privim pe fata cu şorţ murdar care stă în vârful morii de vânt şi se uită în zare spre zidurile îndepărtate ale oraşului. Ele două au atât de multe şi atât de puţine lucruri în comun.

Cineva cu ochi ageri ar putea discerne momentul când o inimă rănită începe să putrezească în timp ce o alta începe să se vindece. Timpul merge înainte.

Există momente în ani peste care sărim, momente care sunt poveşti în sine şi despre sine. Jack şi Jill avură în aceeaşi zi prima menstruaţie (un cuvânt folosit de femeile din sat şi de Mary, care venea dintr-o altă epocă, iar Jack îl găseşte fermecător în vechimea sa şi Jill îl găseşte terifiant în ciudăţenia lui).

Jack îşi căptuşeşte chiloţii cu cârpe şi caută căi mai bune pentru a rezolva situaţia. În Mlaştini nu eşti în siguranţă dacă miroşi a sânge. Doctorul Bleak cheamă nişte femei din sat ca s-o ajute. Femeile aduc cu ele haine vechi şi ace de cusut; ea scotoceşte printre ierburile şi buruienile de leac ale doctorului şi testează combinaţii chimice până ce o descoperă pe cea potrivită. Împreună, ea şi femeile din sat prepară ceva mai puternic şi mai sigur pentru a ţine la distanţă mirosul de sânge de nasurile curioase. Ceva ce le ajută să se ferească de pericole atunci când sunt nevoite să se aventureze afară din case. Ceva ce îi împiedică pe Stăpân şi pe monştri să le observe.

În ziua aceea, femeile învaţă să o iubească un pic pe fată.

În timp ce toate acestea se petrec, Jill se cufundă din ce în ce mai adânc în băile ei parfumate, sângerând în apă şi ieşind din cadă doar pentru a mânca farfurii de carne de vită feliată şi spanac, cu capul învârtindu-i-se de atâtea ciudăţenii. Iar când menstruaţia îi trece, Stăpânul vine la ea şi îi arată, în fine, dinţii la care ea a visat de atâta timp. Îi vorbeşte toată noaptea, până aproape de răsăritul soarelui, pentru a se asigura că ea se simte în largul ei, pentru a se asigura că ea înţelege.

Stăpânul nu e diferit de băieţii de care ea se temuse atunci când îşi începuse cariera de elevă de liceu. La fel ca ei, el îi vrea trupul. La fel ca ei, el e mai solid decât ea, mai puternic ca ea, mai forţos decât va fi ea vreodată. Însă, spre deosebire de ei, el nu-i spune minciuni, nu-şi acoperă intenţiile cu văluri; e înfometat, iar ea e carnea lui la masă, e vinul din cupa lui. Îi promite că o va iubi până ce stelele se vor stinge. Îi promite să o facă aidoma lui, atunci când ea va creşte suficient, aşa încât să nu îşi mai dorească să părăsească vreodată Mlaştinile. Iar când îi cere un răspuns, ea îşi desface colierul care i-a încercuit gâtul timp de doi ani, îl lasă să cadă şi îşi expune linia albă şi moale a gâtului.

Există momente care schimbă totul.

La un an după ce Jill devine fiica Stăpânului în toate privinţele, cu excepţia numelui, Jack stă în picioare lângă doctorul Bleak la etajul cel mai de sus al morii de vânt pe care o împart. Acoperişul a fost deschis şi furtuna care pătează cerul e neagră precum cerneala, zvârcolindu-se, cu focul ţinut aprins în interior de fulgere. O fată din sat zace întinsă pe lespedea de piatră dintre ei; are corpul acoperit cu un cearşaf şi mâinile legate strâns de două vergele de metal. Nu are decât un an mai mult ca Jack şi a fost descoperită moartă la răsăritul soarelui, cu o şuviţă albă în păr, dovada unei inimi care se oprise atunci când un iubit fantomă o sărutase prea adânc. Inimile care se opresc fără a fi fost rănite pot uneori, în circumstanţe prielnice, să înceapă să bată din nou. Atunci când circumstanţele nu pot fi aranjate, fulgerul poate constitui un substitut surprinzător de bun.

Doctorul Bleak zbiară ordine şi Jack se grăbeşte să le îndeplinească, până ce fulgerul se strecoară în jos din cer şi loveşte sortimentul lor bogat de maşinării deştepte. Impactul o azvârle pe Jack în partea opusă a încăperii; timp de trei zile va simţi un gust metalic în gâtlej. Totul se cufundă apoi în tăcere.

Fata de pe lespede deschide ochii.

Există momente care schimbă totul, momente împotmolite în masa clipelor mai obişnuite, aidoma insectelor prinse captive în ambră. Fără de ele, viaţa ar fi banală şi previzibilă. Dar cu ele, ah! Cu ele, viaţa merge înainte după bunul ei plac, la fel ca fulgerul, la fel ca vântul care suflă peste parapetele castelului, şi nimeni nu o poate opri, nimeni nu-i poate spune „nu.” Jack o ajută pe fată să coboare de pe lespede şi cu asta totul se schimbă şi nimic nu va mai fi la fel.

Fata are ochii la fel de albaştri ca buruienile ce cresc pe deal, iar părul ei, acolo unde nu a albit, are nuanţa aurie a ferigilor uscate, şi e frumoasă într-un fel pe care Jack nu reuşeşte să-l exprime, într-un fel ce pare să sfideze legile naturii şi în acelaşi timp pe

cele ale ştiinţei. O cheamă Alexis şi e o nenorocire că a fost moartă, chiar şi pentru o clipă, căci fără ea lumea e mai întunecată.

(Jack nu observase întunecimea, dar asta nu conta. Un om care şi-a petrecut toată viaţa într-o peşteră nu poate duce dorul soarelui decât după ce îl vede şi, după ce îl vede, nu va mai dori niciodată să se întoarcă sub pământ.)

Când Alexis o sărută pentru prima oară, în spatele morii de vânt, Jack îşi dă seama că ea şi Jill au totuşi ceva în comun: ea nu mai vrea să se întoarcă *niciodată* în lumea din care a venit. Nu când poate avea parte de o lume cu fulgere şi cu fete frumoase, cu ochi albaştri.

Există momente care schimbă totul, şi odată ce lucrurile se schimbă, ele nu vor reveni la ceea ce au fost. Fluturele nu se poate preschimba la loc în omidă. Fiica vampirului şi ucenica savantului nebun nu vor mai fi niciodată copilele nevinovate şi neprihănite care au coborât o scară, care au trecut printr-o uşă.

Viaţa le-a schimbat.

Şi povestea se schimbă odată cu ele.

— JACK!

Vocea doctorului Bleak era ascuţită, poruncitoare şi imposibil de ignorat. Nu că Jack ar fi avut obiceiul s-o ignore. Primul an petrecut lângă el fusese mai mult decât suficient pentru a învăţa că la comanda „sari” răspunsul corect nu era „cât de sus?”. Răspunsul corect era să alergi până la cea mai apropiată stâncă şi să îţi pui toată încrederea în forţa gravitaţională.

Totuşi, uneori, doctorul îşi alegea *cel mai prost* moment. Jack se desprinse din îmbrăţişarea lui Alexis, înşfăcă mănuşile aruncate pe un raft, şi le trase pe degete şi strigă:

— Vin!

Alexis oftă, se ridică şi începu să-şi aranjeze hainele.

— Ce mai vrea *acum?* întrebă ea. I-am promis tatei că mă întorc până se lasă întunericul.

În Mlaştini, zilele erau scurte şi preţioase. Uneori, soarele nu se arăta de după nori timp de săptămâni în şir, permiţând vampirilor prudenţi şi vârcolacilor imprudenţi să bântuie liberi, chiar dacă nu atunci era momentul să iasă din ascunzători. Familia lui Alexis ţinea un han. Nu erau nevoiţi să-şi facă griji cu agricultura sau vânătoarea în puţinele ore cu lumină de peste zi. Ceea ce nu însemna că erau dispuşi să îi ofere copilei lor o a doua înmormântare.

(Cei care muriseră o dată şi fuseseră înviaţi nu se puteau transforma în vampiri: oricare ar fi mecanismul straniu prin care morţii vii se reproduc, acesta este magic şi se sustrage legilor ştiinţei, fulgerului şi roţii vieţii. Alexis era la adăpost de poftele Stăpânului, oricât de frumoasă se făcuse pe măsură ce creştea. Însă Stăpânul nu era singurul monstru din Mlaştini, şi celor mai mulţi dintre monştri nici că le păsa de istoricul medical al lui Alexis. Dacă ar fi putut, ei ar fi devorat-o pur şi simplu.)

— Mă duc să văd, răspunse Jack în timp ce-şi încheia în grabă hainele.

Se opri pentru a-i arunca o privire lui Alexis, pentru a-i admira curbele albe şi moi ale corpului, rotunjimile de pe umeri şi sâni.

— Tu… tu stai aici, da? Mă întorc cât de repede pot. Dacă nu te mişti din loc, nu va trebui să mai facem o baie.

— N-o să mă mişc, zâmbi Alexis leneş înainte de a se întinde înapoi pe pat pentru a se holba la specimenele împăiate atârnate în cârlige de tavan.

După patru ani cu doctorul Bleak, Jack devenise mai puternică decât ar fi crezut vreodată, capabilă să ridice la fel de uşor pe umeri cadavre şi saci cu cartofi. Se înălţase ca o buruiană, crescuse cu peste treizeci de centimetri, ceea ce avusese drept efect sporirea drumurilor făcute în sat pentru cumpărarea de haine cu care să-şi cârpească pantalonii. La paisprezece ani, conţinutul cufărului doctorului

Bleak nu-i mai venise bine; Jack era încă de atunci numai picioare, sâni înmuguriţi şi temperament imprevizibil. (Îşi petrecuse mare parte din acel an ţipând la doctor din motive pe care nu le înţelegea, şi nici nu le putea justifica. Spre cinstea lui, doctorul făcuse faţă admirabil toanelor ei. La urma urmei, şi el avea uneori ieşiri imprevizibile.)

După ce o a treia pereche de pantaloni prost cârpiţi crăpase la mijloc, Jack învăţase să-şi croiască singură hainele şi începuse să cumpere cupoane de materiale pe care le tăia şi le modela în forma pe care o dorea. Rezultatul acestei munci nu avea să o propulseze niciodată la statutul de vedetă la curtea elegantă a unui vampir, însă îi acoperea mădularele şi-i oferea protecţia necesară împotriva intemperiilor. Doctorul Bleak dădea din cap înţelegător şi tăcut pe măsură ce noile ei ţinute începeau să semene tot mai mult cu ale lui: manşete încheiate strâns şi lungi până la încheieturile mâinii, eşarfe legate la gât, doar aparent o concesie făcută modei, în realitate menite să împiedice pătrunderea dincolo de ţesătura fină a armurii sale. Jack purta haine bărbăteşti nu pentru a-şi nega feminitatea, ci pentru a se proteja de substanţele chimice caustice şi de alţi compuşi mai puţini pământeni.

Era şi acum subţire, căci deşi avea de obicei stomacul plin, nu se bucura de luxul unei a doua porţii de mâncare ori a unei budinci dulci care să însoţească ceaiul; avea şi acum pielea albă, căci lumina zilei era un fenomen rar în Mlaştini. Părul blond îi era tot lung, prins într-o coadă lăsată să cadă pe mijlocul spatelui, despletită noaptea şi împletită la loc în fiecare dimineaţă. Alexis spunea că părul ei era ca untul şi câteodată o linguşea şi o convingea să-l lase desfăcut ca să-şi treacă degetele prin şuviţele buclate, să le îndrepte şi să le mângâie. Totuşi, părul nu-i rămânea niciodată despletit prea mult timp. La fel ca tot ce îi aparţinea lui Jack, şi el devenise un lucru precis şi bine organizat, mereu aşezat la locul său în lume.

Ultima noutate intervenită în înfăţişarea ei erau ochelarii cu lentile şlefuite şi tăiate în laboratorul doctorului Bleak, pentru a fi apoi montate în rame din sârmă îndoită. Fără ele, lumea era uşor neclară pe la margini – nu că acesta ar fi fost un lucru rău, având în vedere cât de brutală putea fi uneori lumea în care trăia, însă vederea înceţoşată nu era cel mai recomandabil atribut al unui om de ştiinţă. Aşa încât Jack purta ochelari şi cu ei vedea lucrurile aşa cum sunt, clare, luminoase şi necruţătoare.

Îl găsi pe doctorul Bleak în moară, cu un liliac mare şi maro întins pe masa de autopsie, cu unghiile împinse prin păienjenişul moale al aripilor. Pentru orice eventualitate, gura îi fusese îndesată cu usturoi şi petale de trandafir sălbatic. Nu exista nicio *dovadă* că liliacul ar fi fost un vampir aflat în vizită, dar nici că *nu* ar fi fost.

— Vreau să te duci în sat, spuse doctorul, fără a-şi ridica privirea.

O lupă complicată îi acoperea ochiul stâng, mărind în chip terifiant măruntaiele liliacului.

— Ni s-au împuţinat proviziile de aconit[5], arsenic şi biscuiţi de ciocolată.

— Tot n-am înţeles cum de avem ciocolată aici, zise Jack. Arborii de cacao cresc în climat tropical. Şi aici clima nu e tropicală.

— Lighioanele îngrozitoare care locuiesc sub golf adună ciocolată de pe vapoarele pe care le scufundă şi o dau la schimb cu vodcă în sat, răspunse doctorul Bleak. Tot de acolo avem şi romul, ceaiul şi, câteodată, un idol blestemat[6].

— Dar vapoarele *de unde* vin?

— De departe.

Doctorul îşi ridică, în fine, ochii, fără să facă vreun efort pentru a-şi ascunde iritarea.

— Cum marea n-o poţi diseca, învia sau deranja în mod ştiinţific, te sfătuiesc s-o laşi în pace, ucenico!

— Da, domnule.

Abia acum îşi dădu Jack seama pe deplin de înţelesul spuselor doctorului. Făcu ochii mari.

— Aţi zis că trebuie să cobor în sat, domnule?
— Vremea pe care o pierzi cu prietena ta cea rotofeie ţi-a distrus şi ultima fărâmă de raţiune care ţi-a mai rămas? N-am chef să-mi iau un alt ucenic acum, când te-am instruit suficient cât să-mi devii utilă. Da, Jack, în sat, aşa am spus. Ne trebuie nişte lucruri. Tu eşti ucenica, aşa că este treaba ta să le aduci.
— Bine, domnule, dar… se bâlbâi Jack, privind spre fereastră.
Soarele, atât cât era, atârna periculos de jos pe cer.
— Se lasă înserarea, domnule.
— Şi tocmai de aceea trebuie să cumperi aconit, ca să alungăm vârcolacii. Capetele de balauri din ţara pierdută nu-ţi vor face necazuri. Ne sunt recunoscătoare pentru cum le-am reparat conducătorul luna trecută. Cât despre vampiri, ei bine, nu prea ai de ce să-ţi faci griji din pricina lor.
Jack ar fi vrut să obiecteze. Deschise gura pentru a obiecta. Dar pe urmă o închise la loc, recunoscând în sinea ei că n-avea nicio şansă să câştige disputa.
— Pot s-o conduc pe Alexis acasă? întrebă ea.
— Atâta timp cât asta n-o să te întârzie să ajungi la magazine, nu-mi pasă ce faci. Transmite salutările mele familiei ei, spuse doctorul Bleak.
— Da, domnule.
Salutările adresate familiei lui Alexis aveau să se soldeze probabil cu întoarcerea ei la moară cu cel puţin o oală cu tocană şi o pâine. Părinţii lui Alexis ştiau prea bine că doctorul le redase fiica şi, mai mult decât atât, ştiau că fiica lor era frumoasă: moartea şi învierea o scăpaseră probabil de o eternitate de vampirism. Chiar şi numai pentru atât, recunoştinţa lor avea să dureze veşnic.
Jack luă coşul din locul său de lângă uşă şi numără douăzeci de mici monede din aur imprimate cu chipul Stăpânului din borcanul cu bani de cheltuială. Apoi, cu umerii uşor încovoiaţi, merse s-o anunţe pe Alexis că trebuiau să plece.
Doctorul Bleak o aşteptă să se îndepărteze înainte de a ofta clătinând din cap şi a întinde mâna după un

alt scalpel. Jack era o ucenică excelentă, zeloasă la învăţătură, suficient de ascultătoare încât să merite să fie instruită, suficient de rebelă pentru a merita să fie îndrăgită. Avea să devină cândva un doctor bun, cu condiţia ca Mlaştinile să o păstreze suficient de mult timp. Şi tocmai aici era buba.

Foarte puţini oameni erau născuţi în Mlaştini. Alexis, cu acea acceptare calmă nativă a ei că aşa funcţionează lumea, era mai degrabă o aberaţie decât o normalitate. Spre deosebire de alte lumi, care îşi protejau populaţia sănătoasă, Mlaştinile erau prea ostile vieţii omeneşti. Aşa încât trimiteau uşi spre alte locuri pentru a aduna copii care puteau înflori în lande, pentru a lăsa apoi lucrurile care se întâmplau în chip natural să se… întâmple.

Doctorul Bleak nu se născuse în Mlaştini. Adevărul este că nici Stăpânul. Stăpânul locuia aici de secole; doctorul Bleak de decenii. Suficient timp pentru a fi fost instruit de profesoara sa, doctoriţa Ghast, cea cu un singur os pe post de mână şi care, la rândul ei, fusese cândva instruită de un alt profesor. Doctorul Bleak ştia că va muri într-o zi şi că fulgerul nu-l va aduce înapoi la viaţă. Cândva, îşi zicea el, poate că avea să accepte cu bucurie acel moment de odihnă finală când nu avea să mai fie solicitat să joace rolul nemernicului mai mic – eroul neştiutor de puterile sale, prin comparaţie. Nu se născuse în Mlaştini, însă trăia acolo de suficient timp pentru a şti cum merg lucrurile.

Stăpânul făcuse din Jill cea mai nouă fiică a sa. Jill se plimba noaptea pe parapete zâmbind şi fredonând pentru sine; respectul ei faţă de viaţa omenească se diminua pe zi ce trece. Încă nu devenise vampir, şi nici nu avea să devină alţi câţiva ani de atunci încolo, dar… dar era atât de… tulburător ca o uşă să se deschidă pentru a lăsa să cadă în Mlaştini două fete atât de identice şi în acelaşi timp menite a juca roluri opuse.

Oare Luna cea omniprezentă şi atotştiutoare se săturase de Stăpân, aşa cum se săturase de atâţia lorzi-vampiri înaintea sa? Din momentul când orice

rămăşiţă de blândeţe umană avea să dispară din ea, Jill urma să devină un înlocuitor extrem de brutal al Stăpânului. Doctorul Bleak putea anticipa desfăşurarea poveştii, începând din momentul transformării lui Jill. Cu toate că acum nu mai avea decât puţin de-a face cu sora ei, preferând să evite atenţiile dezgustătoare ale Stăpânului ori de câte ori putea, Jack era rudă de sânge cu Jill. Jack nu avea să-l ierte niciodată pe Stăpân pentru că-i luase sora de lângă ea. Un savant nebun şi determinat reprezenta un oponent viabil pentru oricare monstru – amândoi întruchipau latura umană a balanţei esenţiale dintre casele feudale care domneau peste acele ţărmuri – şi doctorul şi-l putea închipui cu uşurinţă pe Stăpân nimicit şi înlocuit la tron de noul său copil strălucit, nemilos şi crud.

Jack şi Jill erau o poveste care se materializa sub ochii lui, iar el nu ştia cum să îi pună capăt. Aşa că da, încerca să o forţeze pe Jack să-şi întâlnească sora. Trebuia ca Jill să-şi amintească de existenţa lui Jack, de faptul că sora ei era o fiinţă omenească şi că, prin urmare, şi ea era tot om.

Poate că numai aşa cele două aveau să fie salvate.

ALEXIS SE RIDICĂ din nou în capul oaselor când o văzu apărând pe Jack şi se încruntă când îi remarcă expresia de pe chip.

— Pare că rezultatul discuţiei cu doctorul nu e de genul „totul s-a aranjat, acum sărută-mă”, spuse ea.

— Nu, nu e, zise Jack. M-a trimis în sat să fac cumpărături.

— Când, *acum?* Alexis nu-şi ascunse supărarea. Dar am ajuns abia de o oră!

Asta însemnând că – după baie, examinarea fizică, periatul dinţilor şi gargara cu un dezinfectant pe bază de plante acru pentru a asigura îndepărtarea tuturor bacteriilor cu aţa dentară – îndeplinise standardele lui Jack în materie de curăţenie cu doar cinci minute înainte de a fi întrerupte.

— Da, ştiu, zise Jack lovind frustrată cu piciorul în podea. Habar n-am de ce e atât de pornit să mă

trimită în sat chiar în clipa aceasta. Îmi pare rău. Pot măcar să te conduc acasă?

Alexis scoase un oftat prefăcut.

— Măcar atât, consimţi ea. Mama vă va pregăti probabil ceva pentru cină.

— Iar eu voi accepta bucuroasă, pentru că mama ta fierbe totul până ce scoate viaţa din orice fiinţă, comentă Jack. Dacă o să mă întrebe de ce nu-mi scot mănuşile, o să-i răspund că m-am tăiat la mână şi nu vreau să risc ca rana să se deschidă şi să sângereze, atrăgând morţii vii.

— Asta i-ai spus şi data trecută.

— E un argument la fel de valabil şi acum. Ar trebui să fie mulţumită că ieşi cu o ucenică tânără aşa de conştiincioasă şi nu cu mocofanii ăia din sat, ripostă Jack în timp ce-i oferi mâna înmănuşată.

Alexis oftă iar şi o luă, apoi se strecură jos din pat.

— „Mocofanii" ăia, aşa cum îţi place ţie să le spui, vor avea într-o bună zi casa şi negoţul lor. În timp ce tu nu vei avea decât o moară.

— O moară foarte *curată,* punctă Jack.

— Ei îmi pot face copii. Aşa spune mama.

— Şi eu ţi-aş putea face, replică Jack pe un ton uşor jignit. Va trebui însă să-mi spui dinainte câte capete doreşti să aibă şi din ce specie să fie; dar ce rost au toate cimitirele astea atâta timp cât eu nu-ţi pot oferi copii?

Alexis râse şi o înghionti cu umărul, şi Jack zâmbi, convinsă de acum că fusese iertată.

Formau o pereche ciudată, aşa cum traversau împreună Mlaştinile, amândouă părând să nu aibă nicio grijă pe lume. Jack era osoasă, în timp ce Alexis avea moliciuni, fiind fiica unor părinţi avuţi care nu o trimiteau niciodată înfometată la culcare şi aveau încredere în ea că-şi cunoaşte corpul şi nevoile proprii. (Şi dacă vampirii locali preferă fetele mlădioase care ar muri dacă ar fi lăsate afară la cel mai mic semn de burniţă, ei bine, atunci desfaceţi-vă cureaua şi aduceţi cartofii; aşa o să ne ţinem dragele de fiice acasă în siguranţă.) Părul lui Jack era strâns împletit, în timp ce al lui Alexis

cădea liber pe ceafă şi mâinile ei erau înmănuşate, iar ale lui Alexis, goale. Dar mâinile lor era împreunate la fel de strâns ca cele ale oricărui cuplu de îndrăgostiţi, iar cele două fete mergeau cu pas uşor şi în acelaşi ritm, fără să-şi scrântească gleznele şi fără să se zorească una pe cealaltă.

Din loc în loc, Jack se oprea, scotea o pereche de foarfeci din buzunar şi tăia o bucată dintr-un tufiş ori dintr-o buruiană. Alexis se oprea şi ea şi urmărea cu indulgenţă cum Jack făcea să dispară vegetaţia în coşul ei.

Când îşi reluară mersul, ea îşi tachină prietena pe un ton lejer:

— Pui mâna pe toate plantele jegoase şi pe mine nu vrei să mă atingi decât dacă ai la îndemână o găleată cu apă clocotită?

— Dar nu pun mâna pe ele, obiectă Jack. Foarfecile mele le ating, mănuşile mele le ating, dar nu *eu.* Nu prea obişnuiesc să ating nimic.

— Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să atingi.

— Mda, şi mie, zise Jack şi-i aruncă un zâmbet strâmb. Uneori mă gândesc la ce ar spune mama dacă m-ar vedea acum. Ea a fost prima care mi-a zis să mă feresc de murdărie.

— Şi mama mea mi-a zis la fel.

— Mama ta e o pacoste de femeie care mă înspăimântă mai tare decât toţi vampirii din toate castelele de pe lume, dar nici nu se compară cu ce reacţie ar fi avut mama dacă vecinii m-ar fi văzut cu rochia murdară, răspunse Jack pe un ton sumbru. Am învăţat să mă tem de murdărie înainte de a învăţa să-mi scriu numele.

— Nu mi te pot imagina îmbrăcată în rochie, zise Alexis. Ai arăta…

Se opri, dar era prea târziu; răul fusese făcut.

— Ca sora mea, da, ştiu. Am fi ca două boabe într-o păstaie oribilă. Totuşi, nu cred c-aş fi un bun vampir. Vampirii nu au niciodată la îndemână un şerveţel atunci când sângele începe să împroaşte, adăugă Jack, cutremurându-se teatral. Gândeşte-te cum mi-ar sta acoperită cu toată *mizeria* aceea. În

plus, vampiri n-au oglinzi. N-aş putea să-mi dau seama dacă m-am şters bine pe faţă. Singura soluţie ar fi să mă cufund în fiecare noapte în înălbitor.

— Ceea ce n-ar face bine la păr, zise Alexis.

— Şi nici la inimă, completă Jack şi-i strânse degetele. Sunt cine sunt şi mult din ceea ce sunt nu se va schimba decât dacă mi-aş dori eu foarte tare. Îmi pare rău pentru asta! Mi-ar plăcea la nebunie să-mi petrec o după-amiază stând în fân cu tine, cu praful plutind în aer şi transpiraţie pe noi şi fără să ne pese deloc. Dar teamă mi-e că experienţa m-ar face să înnebunesc. Sunt o creatură a mediului steril. E prea târziu ca să mă schimb.

— Aşa zici tu, dar te-am văzut cum ai sărit fără să-ţi faci griji într-un mormânt deschis.

— Da, dar purtam încălţăminte adecvată.

Alexis izbucni în râs şi se trase un pic mai aproape, strângând-o de braţ, în timp ce se îndreptau spre zidul care împrejmuia satul. Îşi lăsă capul pe umărul lui Jack. Jack trase aer în piept şi, odată cu el, şi mirosul sărat al părului iubitei, şi se gândi că lumile de sânge scăldate în lumina lunii, în care singura ameninţare mai îngrozitoare decât cea a lucrurilor care trăiau în mare era aceea a lucrurilor care trăiau pe ţărm, aveau şi ele farmecul lor. Frumuseţea devenea şi mai copleşitoare atunci când o întâlneai printre tufele de măceş.

Plimbarea fu prea scurtă, ori poate că picioarele lor tocmai se lungiseră prea mult; ambele fete erau încă atât de bântuite de fantomele copilăriei, încât nu deprinseseră arta subtilă a tăiatului frunzei la câini, a întinderii de lucruri până la extrem. Cât ai clipi din ochi, ajunseră în faţa zidului impunător.

Alexis dădu drumul mâinii lui Jack. Îşi făcu palmele căuş şi-i strigă santinelei:

— Alexis Chopper, mă întorc acasă!

— Jacqueline Wolcott, ucenica doctorului Bleak, o conduc pe domnişoara Chopper acasă şi fac nişte cumpărături! strigă şi Jack.

Rezidenţii erau întotdeauna primii care îşi declinau identitatea – probabil pentru a câştiga timp

ca să ţipe după ajutor, în cazul când se credeau în pericol, îşi zise Jack. Iar „ajutorul" lua probabil forma uleiului încins ori a unei ploi de săgeţi, dar măcar în acest fel rezidenţii puteau muri împăcaţi cu gândul că salvaseră restul populaţiei din sat.

Era uimitor cum de oamenii care trăiau în curtea din spate a unui vampir puteau fi aşa de înspăimântaţi de restul lumii. Simplul fapt că ceva îţi e necunoscut nu înseamnă automat că acel ceva are dinţi mai ascuţiţi ori gheare mai nemiloase decât monstrul pe care îl ştii deja. Doctorul Bleak susţinea însă că studiile psihologice făcute asupra vecinilor

nu se încheiau niciodată cu bine şi, cum el era şeful, Jack se abţinea să-şi exprime părerile cu voce tare.

— Atenţie la poartă! strigă santinela.

Urmară alte strigăte, multe scârţâituri şi pârâituri ale lemnului, şi în cele din urmă poarta cea grea, care aparent îi ţinea pe săteni în siguranţă, se deschise încet.

Alexis, care se născuse dincolo de acea poartă şi ştia că Stăpânul îi urmăreşte fiecare pas, trecu senină prin ea. Faptul că intrase de bunăvoie pe terenul de vânătoare al unui vampir părea să n-o tulbure – şi poate că în felul ei avea dreptate. În rarele ocazii când Jack încercase să o provoace să discute despre asta, Alexis îi vorbise pe un ton sumbru despre vârcolacii din munţi, despre Zeii Înecaţi de sub mare, despre toate pericolele înfiorătoare care îi păşteau pe oamenii din Mlaştini. Din câte se părea, a trăi ca pradă sub auspiciile unui prădător era de preferat.

Tot ce se putea. Jack nu locuise decât o noapte sub acoperişul Stăpânului, şi cu toate că uneori se întrista la gândul că nu-şi putuse salva sora, nu regreta niciodată că plecase de acolo. Jill alesese după capul ei.

Chicoti în sinea sa. Alexis îi aruncă o privire.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Totul, răspunse Jack în timp ce porţile se închideau în urma lor. Îi oferi braţul. Haide să mergem să-i vedem pe-ai tăi.

SOARELE ÎNCEPUSE deja să pălească, dar încă se mai afla pe cer; în măruntaiele castelului, Stăpânul se odihnea pentru noaptea ce urma să vină. Jill nu avea voie să-l vadă încă două zile. Aşa se întâmpla de fiecare dată după hrănire. Stăpânul îi spusese că trebuie să ajungă la o anumită vârstă pentru ca el să-i poată opri inima în piept şi s-o păstreze pentru totdeauna. Îi spusese că avea să fie mai fericită dacă va întâmpina noaptea nesfârşită ca adult, bucurându-se de poziţia şi de toate privilegiile aduse de maturitate.

Jill credea însă că Stăpânul se temea. Nimeni nu auzise vreodată ca un copil rătăcit să se fi întors în lumea lui după ce împlinea optsprezece ani; dacă atingeai majoratul în Mlaştini, acolo rămâneai până la moarte. Ori până ce nu mureai. Ea nu avea decât şaisprezece ani. Mai avea de aşteptat doi ani, doi ani în care Stăpânul să o lase singură timp de trei zile la fiecare două săptămâni, doi ani de plimbări solitare pe parapete, cu sărutul crud al soarelui maltratându-i pielea. Pentru că aşa insistase Stăpânul. El voia ca oamenii să se deprindă cu prezenţa ei şi voia ca ea să accepte pe deplin lucrurile la care renunţase.

Nonsens. Nonsens pe toată linia. De parcă cineva căruia i se oferă o eternitate de privilegii şi putere ar fi dispus să o respingă dintr-o toană. Cei care îl părăseau pe Stăpân nu puteau fi decât nişte proşti, sau chiar mai rău decât atât.

Zări mişcare în jos, în piaţa satului. Două persoane intraseră prin poarta dinspre munte. Fata cea grasă de la han şi o siluetă slăbănoagă, îmbrăcată cu o vestă neagră. Lumina se reflectă în ochelarii lui Jack în clipa când fata îşi întoarse capul. Jill îşi simţi inima cea detestată cum i se încleştează în piept. Sora ei era aici.

Aşa ceva era inadmisibil!

9
GHICI CINE VINE LA CINĂ?

LOCALUL PĂRINŢILOR lui Alexis era mic, intim şi rezonabil de curat pentru un han. Jack putea sta acolo ore în şir înainte de a simţi nevoia de a se scărpina până să-şi smulgă pielea de pe ea, ceea ce era în sine un lucru remarcabil pentru oricare alt spaţiu decât laboratorul în care lucra.

(Odată, după o vizită extrem de tensionată, Alexis remarcase cât de ciudat era faptul că Jack putea munci în grădina doctorului Bleak, dar nu se împăca deloc cu ideea de a se aşeza pe un scaun folosit înainte de o altă fiinţă umană fără a-l freca oglindă. Jack încercase, fără prea mult succes, să-i explice că praful e praf şi că praful putea fi curat dacă era lăsat în mediul său natural. Amestecul dintre praf şi alte lucruri – precum sudoarea, pielea şi umorile de pe corpul uman – era problema. De vină era reţeta, nu ingredientele.)

Mama lui Alexis semăna cu fiica ei, numai că era mai în vârstă, şi atunci când zâmbea era ca şi cum cineva ar fi aprins o luminiţă în spaţiul din spatele ochilor ei. Pentru acest zâmbet Jack putea îndura orice cantitate de praf din partea doamnei Chopper. Îşi scotocise de nenumărate ori prin memorie şi nu găsise niciun moment în care să-şi fi văzut mama măcar cu umbra unui astfel de zâmbet întipărit pe faţă.

Tatăl lui Alexis fusese tăietor de lemne înainte de a deveni hangiu, şi de aici numele lor de familie[7] şi toporul atârnat deasupra vetrei. Era un munte de om şi Jack îl credea singura fiinţă umană capabilă să-i facă faţă doctorului Bleak într-o confruntare fizică. (Vârcolacii ar fi ieşit categoric învingători dintr-o asemenea competiţie. Din fericire însă, ei erau mai puţin interesaţi de lupte şi de aruncatul toporului decât de sfârtecarea oamenilor şi adusul beţelor.)

Ca întotdeauna, la hanul „Ospeţie cu iepuri şi căprioare” mâncarea era simplă şi bogată, şi-i amintea lui Jack în chip neplăcut de iepurele şi rădăcinile leguminoase care îi fuseseră puse în faţă la unica cină luată în casa Stăpânului. Pentru a-şi hrăni oamenii care locuiau sub acoperişul său, Stăpânul se servea cu tot ce poftea din proviziile sătenilor; Jack nu avea nicio îndoială că prima ei masă acolo fusese pregătită de mâinile iubitoare ale doamnei Chopper. Poate că în seara aceea Alexis mâncase aceeaşi mâncare. Poate că şederea lui Jack în Mlaştini debutase cu o cină împărţită de ele, ambele total neştiutoare de ceea ce le aştepta.

Cel puţin aşa spera. Şi gândul că ele două împărţeau aceeaşi mâncare de atât de mult timp făcea ca pâinea să aibă un gust mai bun, iar laptele să pară mai dulce.

Doamna Chopper tocmai le oferea o nouă porţie de cartofi când uşa bucătăriei se izbi de perete, zgâlţâindu-se în ramă de parcă ar fi fost lovită de un vânt năprasnic. Alexis tresări. Domnul Chopper se încordă şi mâna îi fugi în lături, de parcă se aştepta să dea acolo de toporul atârnat la brâu, gata să fie azvârlit. Doamna Chopper încremeni cu mâinile încleştate pe marginile tăvii.

Jack rămase liniştită, cu ochii aţintiţi în farfurie, ca şi cum ciupercile înăbuşite şi friptura de iepure erau lucrul cel mai fascinant de pe lume.

— Ai putea măcar să mă saluţi, *surioară,* sâsâi Jill cu un glas otrăvitor de dulce, ca după îngurgitarea unui aliment lăsat prea mult la soare şi stricat din cauza căldurii.

— Oh, scuze. Jack îşi ridică privirea şi-şi potrivi mai bine ochelarii pe nas. Am crezut că un câine vagabond a dat buzna în han. În lumea din care vin eu, oamenii ciocănesc la uşă.

— Vii din aceeaşi lume ca mine, spuse Jill.

— Exact! Şi acolo oamenii obişnuiesc să bată la uşă înainte să intre.

Jill se încruntă la ea. Jack rămase impasibilă.

Feţele lor erau identice; era un lucru de netăgăduit. Forma buzelor ori unghiul în care li se îngustau ochii nu puteau fi schimbate nicicând. Chiar dacă îşi vopseau părul sau şi-l aranjau diferit, întotdeauna aveau să fie forme turnate după acelaşi şablon. Dar asemănările se opreau aici.

Jill era înveşmântată într-o rochie de un purpuriu atât de deschis, încât ar fi putut părea albă dacă nu ar fi avut drept fundal paloarea pielii ei şi blondul îngheţat al părului. Care era tăiat drept şi lăsat să cadă peste piept într-un stil deocamdată nepretenţios, dar care nu avea să rămână aşa mult timp; era o rochiţă de fetiţă, iar ea, la fel ca Jack, era pe cale să devină femeie. Fusta lungă se târa pe pământ. La poale, preţ de o jumătate de metru sau cam aşa ceva, se înnegrise de praf. Jack se cutremură uşor la vederea mizeriei, sperând în sinea ei ca Jill să nu observe.

Ghinion. În timp ce Jack trăise într-o moară şi se ocupase cu învăţarea secretelor ştiinţei şi ridicării morţilor între cei vii, Jill trăise într-un castel şi se ocupase cu învăţarea secretelor supravieţuirii şi servirii celor morţi. Ochii ei vedeau tot. Zâmbi uşor.

— Oh, scuză-mă, surioară, spuse ea. M-am murdărit cumva? Te deranjează că sunt o fată murdară? Stăpânului nu-i pasă dacă-mi distrug rochia. Pot să capăt oricând alta.

— Ce drăguţ! replică Jack printre dinţii încleştaţi. Ce cauţi aici?

— Te-am văzut când ai intrat pe porţi în sat. Mi-am zis că vii *cu siguranţă* la castel ca să mă vezi, la urma urmei sunt sora ta şi a trecut mult timp de la ultima vizită. Mare mi-a fost mirarea când te-am văzut că vii cu amica ta cea grasă aici, la han, ca să te îmbuibi. Jill îşi încreţi nasul. Serios, e nemaipomenit! Aşa doreşti tu să-ţi petreci tinereţea? Printre porci şi ţărănoi?

Jack dădu să se ridice. Alexis o prinse de încheietura mâini şi o trase în jos.

— Nu merită deranjul, o atenţionă ea cu voce joasă. Te rog, nu merită!

Jill scoase un hohot de râs.

— Vezi, ce ţi-am spus eu? Toată lumea de aici îşi ştie locul, mai puţin tu. Oare de ce? Eşti geloasă? Pentru că ai fi putut să ai ce am eu şi n-ai fost suficient de iute? Sau te pomeneşti că ţi-a fost dor de mine?

— Nu mi-am cunoscut sora suficient de bine ca să-i duc dorul şi, judecând după comportamentul tău, nu sunt deloc sigură că mi-aş dori să te am drept soră. Cât despre faptul că aş fi geloasă pe ceea ce ai tu… porţi o rochie pe care se vede orice fir de praf. Ai mâini atât de palide, încât par murdare. Ceea ce posezi tu este îngrozitor. Aşa că ai face bine să mă laşi în pace!

— Aşa vorbeşti tu cu rudele? Cu cei cu acelaşi sânge ca tine?

Jack zâmbi batjocoritor.

— Din câte ştiu, ai fost de la început hotărâtă să-ţi dai sângele în clipa când ţi-o cerea Stăpânul. Ori poate că te-ai răzgândit? Intenţionezi cumva să rămâi aici şi să încerci să-ţi trăieşti viaţa pe cont propriu? Te sfătuiesc aşa să faci. Şi să stai mai mult la soare. Ai sigur deficient de vitamina D.

— Te rog, Jack! şopti Alexis.

Jill zâmbi. Jack îngheţă.

„Ospeţie cu iepuri şi căprioare” era singurul han din sat. Ceea ce nu îl făcea indispensabil. Dacă avea să se întâmple ceva cu el – dacă, de pildă, era mistuit de foc în toiul nopţii ori proprietarii erau găsiţi cu tot sângele scurs din corp –, ei bine, atunci asta era. Un alt han avea să se deschidă înaintea următoarei luni pline, echipat cu o familie nouă, dornică să-şi ofere serviciile fără a încălca regulile.

La fel ca toţi ceilalţi oameni care trăiau prin bunăvoinţa Stăpânului, familia Chopper se supunea regulilor. Făceau ce li se spunea să facă. Mergeau unde li se poruncea să meargă. Şi nu se împotriveau niciodată Stăpânului şi nici fetei pe care el o alesese drept moştenitoare.

Jack îşi înghiţi nodul din gât. Îşi netezi vesta cu dosul palmelor înmănuşate şi se ridică în picioare,

lăsând farfuria pe masă. Alexis îi dădu drumul la mână. Momentul de absenţă, atunci când presiunea degetelor lui Alexis dispăru, fu într-un fel mai rău decât capitularea în sine.

— Îmi… îmi pare rău, Jillian, rosti Jack cu o voce prudentă, atent măsurată. Îmi era foame. Ştii cât de irascibilă devin atunci când mi-e foame.

Jill chicoti.

— Eşti într-adevăr *insuportabilă* atunci când nu mănânci. Deci ai venit de fapt ca să mă vezi pe mine?

— Sigur că da.

Nu era nevoie ca să se răsucească pentru a şti că Alexis tremura, iar părinţii ei se stăpâneau cu greu să nu se repeadă spre ea. Nu se aşteptaseră să le aducă primejdia în casă. Ar fi trebuit să se aştepte. Ar fi trebuit să ştie. *Ea* ar fi trebuit să ştie. Fusese nechibzuită şi acum ei erau cei care plăteau preţul.

— Doctorul Bleak a spus să mă întorc până la miezul nopţii, dar înainte de asta trebuie să fac nişte cumpărături la prăvăliile din piaţă. Vrei să mă însoţeşti? Cred că am destui bani la mine ca să-ţi cumpăr ceva drăguţ. Nişte bomboane cu ghimbir sau poate o fundă de păr.

Privirea lui Jill se înăspri.

— Dacă ai fi venit ca să mă vizitezi, ai fi ştiut dacă ai suficienţi bani la tine ca să-mi cumperi un cadou.

— Doctorul Bleak e cel care deţine controlul asupra banilor. Eu nu sunt decât ucenica lui.

Jack îşi întinse braţele în lături şi încercă să dea impresia de mâhnire şi să nu pară prea nerăbdătoare. Jill păru să o creadă – sau poate că lui Jill nu îi păsa, atâta timp cât la final avea câştig de cauză. *Am devenit două străine,* îşi spuse Jack cu tristeţe în sinea ei.

— Doctorul Bleak mă învaţă o mulţime de lucruri, dar asta nu înseamnă că are încredere să-mi dea banii pe mână, adaugă ea.

— Stăpânul are încredere în mine în *toate* privinţele, spuse Jill, apoi săltă – săltă! – spre partea

opusă a încăperii şi-şi strecură braţul pe sub cel al lui Jack. Presupun că am putea să ne ocupăm de cumpărăturile tale înainte de cadoul pentru mine. Dacă doctorul Bleak te concediază, vei fi nevoită să locuieşti în hambar cu porcii şi vei fi murdară tot timpul. Ce groaznic ar fi, nu-i aşa?

Jack, care deja simţea nevoia unei băi după scurtul contact cu sora ei, se stăpâni cu greu să nu se cutremure.

— Da, ar fi groaznic, încuviinţă ea, după care îşi luă coşul şi o lăsă pe Jill să o conducă afară în noapte.

Uşa se trânti în spatele lor. Doamna Chopper scăpă pe jos tava cu cartofi în graba de a-şi îmbrăţişa fiica, şi cei trei se strânseră unul în altul, plângând şi tremurând şi dintr-odată mult prea conştienţi de întunericul de afară.

JILL PĂŞEA UŞOR, de parcă se îndrepta dansând pe pietrele de pavaj către piaţa satului. Nu se opri o clipă din vorbit; cuvintele i se revărsau din gâtlej, încălecându-se unul peste altul ca nişte căţelandri jucăuşi în timp ce povestea tot ce i se întâmplase în lunile de când îşi văzuse ultima oară sora. Jack îşi dădu seama, cu un sentiment vag şi distant de vinovăţie, că Jill se simţea singură: chiar dacă avea atâţia servitori în castelul acela monstruos de mare, chiar dacă avea parte de dragostea sau măcar de afecţiunea Stăpânului ei, *prieteni* nu avea.

(Acesta era probabil un lucru bun. Jack şi-l amintea pe doctorul Bleak întorcându-se, la puţin timp după sosirea ei, din vizitele făcute în sat cu o expresie de disperare pe chip şi cu trusa lui medicală mare şi neagră în mâini. Mai mulţi copii din sat muriseră în acea perioadă. Asta fusese tot ce îi spusese el, atunci când Jack insistase. Abia câţiva ani mai târziu, când Alexis începuse să vină pe la ea, Jack aflase că toţi copiii care muriseră fuseseră văzuţi jucându-se cu Jill în jurul fântânii. Stăpânul era un bărbat gelos. Voia ca Jill să nu aibă pe nimeni în viaţa ei în afara lui şi făcea tot ce îi stătea în

putinţă pentru a rămâne în centrul lumii ei. Prietenii erau oricum o pacoste. De prieteni te puteai lipsi.)

Jack era obişnuită să meargă la cumpărături singură sau în compania doctorului Bleak. Surprinzător, oamenii uitau adesea că Jill era sora ei şi, prin urmare, nu-şi ţineau gura în prezenţa lui Jack. Cu timpul, ea se obişnuise cu glumele şi bârfele lor, chiar şi cu unele înţepături mucalite pe seama politicilor Stăpânului.

În timp ce colinda prăvăliile la braţ cu Jill, surpriza fu de această dată tăcerea cu care fu întâmpinată. Oamenii care o cunoşteau ca ucenică a doctorului Bleak tăceau atunci când o vedeau că se apropie umăr la umăr cu fiica Stăpânului, şi unii din ei o priviră în faţă de parcă era o enigmă care îşi găsise în sfârşit şi pe neaşteptate rezolvarea. Jack se abţinu să nu se strâmbe. Avea să-i ia luni, poate chiar ani pentru a recâştiga încrederea celor care o văzuseră în compania lui Jill. Dintr-odată, redevenise duşmanul lor. Era o perspectivă neplăcută.

Câţiva dintre negustori încercară să-i ofere reduceri mai mari ca de obicei ori decât îşi puteau permite. De fiecare dată când putea, Jack plătea preţul normal, clătinând din cap pentru a-i preveni să tacă. Din păcate, atunci când o prindea asupra faptului, Jill smulgea banii din mâna negustorului şi-şi dădea ochii peste cap.

— Nu îi *plătim* pe oamenii aceştia decât ca un gest de curtoazie, spunea ea. Îi *plătim* ca un simbol, ca să le arătăm că suntem parte din acest sat şi nu inima care îi susţine să supravieţuiască într-o lume a lupilor. Dacă ei vor să facă simbolul şi mai simbolic, atunci lasă-i să o facă. Nu uita, mi-ai promis un cadou.

— Da, surioară, replica Jack la aceste vorbe şi se îndreptau apoi spre următorul negustor, iar gaura din adâncul stomacului ei se făcea tot mai mare, până ce ajunse să simtă că va înghiţi întreaga lume.

Va trebui să-i povestească toate astea doctorului Bleak. Dacă nu o făcea ea, sătenii aveau să o facă

data viitoare când el venea în sat după provizii ori pentru a o vizita pe mama bolnavă a cuiva. Sătenii îi vor povesti despre ucenica lui şi felul cum se plimbase ea braţ la braţ cu fiica Stăpânului, iar el se va întreba de ce Jack îi ascunsese adevărul, şi atunci totul se va duce de râpă. Va fi mai rău decât era acum.

Coşul pe care îl ţinea pe braţ se îngreunase cu lucrurile pe care fusese trimisă să le cumpere, dar şi cu altele alese de Jill şi aruncate pur şi simplu înăuntru. O cană cu smântână; un borcan cu miere. Produse de lux drăguţe în felul lor, dar care nu ar fi fost niciodată considerate necesare la moara de pe deal. Într-un târziu veni şi momentul ca Jill să-şi aleagă cadoul.

Vânzătoarea de la tarabă, o fecioară din sat subţirică ce se clătină pe picioare şi tremură ca trestia în vânt la vederea lor, stătea cu mâinile încleştate pe şorţ, ca şi cum, încercând să le împiedice să se agite în aer, îşi putea ascunde anxietatea. Şi poate chiar reuşea; Jill nu păru să observe nimic. Era ocupată să-şi plimbe degetele peste funde, gângurind şi fremătând la atingerea materialelor pe piele.

Jack încercă să iniţieze un contact vizual cu vânzătoarea. Fata îşi feri privirea, refuzând să o lase pe Jack să i se uite în ochi. Majoritatea sătenilor erau oameni superstiţioşi, în măsura în care termenul ar fi cel corect, atâta timp cât vampirul era *chiar acolo*, cât vârcolacii hălăduiau în munţi, iar în mare trăiau lighioane înspăimântătoare cu tentacule. Ştiau că Stăpânul le putea controla gândurile doar privindu-i în ochi. De ani de zile nimeni nu se uitase în ochii lui Jill decât dacă aşa i se poruncea, cu toate că ea nu avea să-şi dobândească puterile asupra inimii umane decât după ce era transformată. Acum, din câte se părea, această superstiţie se transferase asupra lui Jack.

— Îţi place? întrebă Jill, ridicând un metraj de mătase gri sclipitoare care arăta de parcă fusese

desprinsă din ceaţa de peste lande. Am o rochie care s-ar potrivi perfect cu materialul.

— E foarte frumos, spuse Jack. Ar trebui să-l cumpărăm.

Jill făcu o mutră drăgălaşă.

— Dar sunt *atâtea* materiale! protestă ea. Nu am văzut nici jumătate.

— Da, ştiu, răspunse Jack pe un ton care se voia liniştitor sau măcar nefrustrat. Dar n-ai uitat, sper, că doctorul Bleak mi-a spus să mă întorc până la miezul nopţii. La fel ca tine, nici eu nu pot să nu-mi ascult stăpânul.

Era un risc calculat. Jill ştia ce înseamnă să te supui, să-ţi pliezi dorinţele pe dorinţele altcuiva. Mai avea şi obiceiul de a se înfuria teribil la cea mai mică aluzie cum că Stăpânul *ei* nu era singurul stăpân din Mlaştini, de parcă majuscula din nume îi oferea cumva monopolul asupra strigării de porunci.

Jill îşi încolăci funda pe deget şi spuse:

— Stăpânul ar fi fericit să te aibă, dacă vei dori să vii acasă. Deşi, să ştii, felul în care te prezinţi acum nu e deloc adecvat. Ar trebui să fii reeducată. Ar trebui să te învăţ să fii o *doamnă.* Dar şi aşa, poţi veni cu mine acasă.

Simpla idee de a numi castelul „acasă” o ameţi de groază pe Jack. Îşi înghiţi spaima, scutură din cap şi răspunse:

— Îţi apreciez oferta, dar mai am mult de lucru pentru doctorul Bleak. Îmi *place* ceea ce facem împreună. Îmi place să studiez.

O imagine veche îi răsări în minte: mama ei, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni de culoare roz, care o învăţa cum să refuze o invitaţie.

— Îţi mulţumesc mult că te-ai gândit la mine! adăugă Jack.

Jill scoase un oftat.

— O să vezi, într-o bună zi o să te întorci acasă, spuse ea înşfăcând un pumn de funde, atât de multe, încât atârnau printre degetele ei ca un curcubeu de viermi. Le iau pe astea, o informă ea pe vânzătoare. Sora mea o să vă plătească.

Şi pe urmă plecă, se răsuci pe călcâie şi porni grăbită înapoi spre porţile castelului. În timp ce mergea, fundele îi alunecară din mână, lăsând dâre în praful de pe drum.

Jack se întoarse la vânzătoare şi scotoci după mărunţişul rămas la fundul coşului.

— Îmi pare foarte rău! rosti ea cu o voce joasă şi încordată. Nu am intenţionat să o aduc aici. Ea mi-a forţat mâna. S-ar putea să nu-mi fi rămas suficienţi bani, dar îţi promit că o să mă întorc să-ţi dau restul. Doar spune-mi cât îţi datorez.

— Nimic, răspunse vânzătoarea, fără a se uita la ea.

— Dar…

— Am spus că nu-mi datorezi nimic. Vânzătoarea începu să netezească fundele rămase şi să pună ordine în haosul creat de Jill, după care spuse: Oricum, ea nu mă plăteşte niciodată. Stăpânul va trimite mai încolo pe cineva cu aur şi va plăti în plus pentru următoarea rochie pe care o va comanda pentru ea. De data asta ea nu m-a ameninţat. Nu mi-a arătat dinţii şi nu m-a întrebat dacă vreau să-i văd pielea de sub colier. Ai făcut-o să fie mai bună, nu mai rea.

— Îmi pare rău!

— Pleacă!

Vânzătoarea îşi ridică ochii şi o privi în fine pe Jack. Vorbi din nou, atât de încet, încât vocea abia i se auzea:

— Toată lumea ştie: copiii care vorbesc cu fiica Stăpânului dispar, pentru că el nu suportă s-o împartă cu alţii. Dar nu şi cu tine. Pentru că, deşi tu nu eşti fiica lui, eşti sora ei, iar *ea* e geloasă pe oamenii care vorbesc cu *tine.* Aşa că pleacă de aici, ca nu cumva să-şi închipuie că sunt prietena ta.

Jack făcu un pas în spate. Vânzătoarea reîncepu să aranjeze fundele cu aceeaşi expresie aspră întipărită pe faţă. Nu mai rosti niciun cuvânt, aşa că Jack se întoarse şi străbătu satul tăcut. Soarele apusese. Luna cea roşie şi imensă atârna ameninţător de aproape de

orizont, ca şi cum ar fi fost pregătită să coboare şi să zdrobească tot ce întâlnea în cale.

Uşa de la han era închisă. O singură lumânare ardea la fereastră. Jack îi aruncă o privire şi continuă să meargă, ieşind din sat pe poartă şi pătrunzând în întinderea sălbatică şi singuratică.

LUMINA DE LA FEREASTRA morii o făcea să semene mai degrabă cu un far, un lucru perfect şi pur care chema sufletele rătăcite înapoi acasă. Când îşi dădu seama că se apropie de ea, Jack iuţi pasul. Dar asta nu fu de ajuns. O luă la goană şi s-ar fi izbit pur şi simplu de uşă dacă doctorul Bleak n-ar fi deschis-o cu o fracţiune de secundă înainte. Aşa încât se ciocni în schimb de mijlocul lui şi de carnea dură de pe şolduri, iar pielea aspră a şorţului îi zgârie obrazul.

Lăsă coşul să-i cadă din mână, iar cumpărăturile şi puţinele monede rămase i se împrăştiară la picioare.

— Ce s-a întâmplat, Jack? întrebă Bleak, şi vocea lui era o frânghie aruncată unei fete care se îneca, vocea lui era fundaţia solidă a lumii ei, şi ea se agăţă de el, îşi lipi faţa de pieptul lui, fără să-i mai pese acum că se murdărea, şi plânse, plânse sub ochiul lunii nemiloase.

— PARTEA A IV-A —
JILL ŞI JACK
NU SE VOR MAI ÎNTOARCE

10
ŞI DIN MORMÂNTUL EI, UN TRANDAFIR ROŞU CA FOCUL…

TIMPUL TRECU. JACK SE FERI să mai coboare în sat, preferând să facă munci suplimentare la moară decât să-l însoţească la cumpărături pe doctorul Bleak. Începu să-şi facă planuri de viitor, pentru momentul când avea să aibă propria ei grădină, propria ei moară şi un cămin numai al ei.

Alexis continuă să o viziteze, mai cu fereală la început, apoi cu tot mai mult aplomb pe măsură ce nimic rău nu se întâmpla.

Jill se plimba pe parapetele castelului şi număra zilele rămase până la cea de-a optsprezecea ei aniversare. Era cuibărită comod în patul ei, visând râuri roşii frumoase, când lumina soarelui inundă dormitorul şi o trezi brusc din somn. Se ridică în capul oaselor, şocată şi uimită, şi clipi din ochi, deranjată de strălucirea aceea îngrozitoare.

— Domnişoară, spuse Mary cu o voce politicoasă, condescendentă.

Folosea acest ton de doi ani, de când Jill făcuse o criză şi ceruse să i se adreseze cu respect, altfel risca să fie aruncată peste parapete.

— Stăpânul mi-a cerut să vă trezesc.

— De ce? întrebă Jill.

Se frecă la ochi cu podul palmei până ce nu mai simţi înţepătura razelor de soare. Când îşi coborî braţele, clipind repede, observă că Mary ţinea în mâini o vază mare, plină cu trandafiri roşii ca focul. Jill făcu ochii mari. Întinse braţele spre vază, făcând mici gesturi nerăbdătoare.

— Dă-mi-le! zise ea.

— Da, domnişoară.

Mary nu-i oferi vaza, ci făcu câţiva paşi de-a lungul patului şi o aşeză pe măsuţa de lângă tăblie, unde Jill putea să miroasă parfumul florilor şi să le admire frumuseţea fără să se înţepe în spini. Dacă se făcea vinovată de faptul că fiica cea preţioasă a

Stăpânului sângerase în absenţa lui, atunci capul avea să-i fie retezat.

— De la Stăpân? întrebă Jill.

— Da, domnişoară.

— Sunt aşa *de frumoase!*

Expresia de pe faţa lui Jill se îndulci şi ochii i se umeziră de lacrimi de recunoştinţă.

— Vezi cât de frumoase sunt? El mă iubeşte aşa de mult! Şi e atât de bun cu mine!

— Da, domnişoară, spuse Mary, care cunoştea prea bine ce formă lua iubirea unui vampir.

Uneori se gândea că Jill uitase cu totul că, în urmă cu mult timp, şi ea fusese un copil rătăcit; că Jill nu era singura fată care purtase o rochie deschisă la culoare şi un colier la gât.

— Ţi-a spus cumva de ce mi-a trimis flori? Jill îşi întoarse faţa plină de speranţă spre Mary. Vine să mă vadă azi? Ştiu că n-au trecut decât două zile, dar…

— Chiar nu ştiţi, domnişoară?

Sigur că nu ştia. Pe vampiri îi interesa scurgerea timpului numai în măsura în care asta avea impact asupra oamenilor, iar Jill, deşi era încă o fiinţă omenească, deja gândea ca un vampir. Mary se sili să zâmbească.

— Astăzi se împlinesc cinci ani de la sosirea dumneavoastră în Mlaştini.

Jill făcu ochii mari.

— Am împlinit şaptesprezece ani?

— Da, domnişoară.

În Mlaştini, timpul nu era exact la fel ca în lumea de unde veniseră Jack şi Jill; regulile naturale pe care le urma erau diferite şi nu se potriveau cu ale nici unui alt calendar, însă un an era un an şi acolo. Chiar dacă ziua de naştere a fetelor era imposibil de marcat, data sosirii lor era clară.

Jill se lăsă să alunece jos din pat într-o avalanşă de cuverturi şi volane de cămaşă de noapte.

— Aveam aproape doisprezece ani şi jumătate atunci când am ajuns aici, spuse ea surescitată, pornind să îndese păturile înapoi pe saltea. Asta

înseamnă că practic am optsprezece ani. Stăpânul mă vrea? Când, diseară? A sosit în sfârşit momentul?

— Practic, optsprezece nu e acelaşi lucru cu fix optsprezece, domnişoară, spuse Mary, încercând să păstreze perfectă balanţa dintre amabilitate şi deferenţă cu care era nevoită să-i vorbească lui Jill. Stăpânul a prevăzut că veţi întreba asta. Mi-a cerut să vă spun că, dat fiind că nu cunoaştem data precisă a naşterii dumneavoastră, preferă prudenţa; lucrurile vor continua în acelaşi fel până ce clopotele de la Mănăstirea Scufundată vor bate anunţând schimbarea anotimpului.

— Dar până atunci mai e o *veşnicie!* protestă Jill. De ce să aştept aşa mult? N-am făcut nimic rău! Am fost bună! Tot ce mi-a cerut el am făcut!

Lăsă să-i cadă pernele din mâini şi se îndreptă de spate, gesticulând spre dantela elegantă a cămăşii de noapte, spre buclele frumos aranjate ale părului. Deprinsese de mult arta de a dormi nemişcată pentru a se trezi perfect coafată şi pregătită pentru orice putea să-i rezerve noaptea.

— Aţi făcut tot, dar încă nu sunteţi adultă, replică Mary cu blândeţe. Uşa încă se mai poate deschide spre casă. Lumea în care v-aţi născut încă vă mai poate trage înapoi.

— Asta nu-i decât o poveste de speriat copiii! o repezi Jill. Uşile nu reapar dacă nu sunt dorite.

— Ştiaţi ce înseamnă un vampir atunci când aţi ales să rămâneţi aici. Nu v-aţi întrebat niciodată de ce lucrurile stau aşa cum stau? Avem reguli pentru că în trecut au fost comise greşeli. Au fost lucruri care au mers prost.

Vampiri proaspăt transformaţi, lucruri construite din furie şi poftă care s-au revărsat prin uşi magice înapoi în lumi care nu aveau niciun mijloc de apărare…

Mary se stăpâni să nu se înfioare. Mlaştinile ştiau cum să trăiască în tovărăşia vampirilor. Mlaştinile erau dotate cu cele trebuincioase pentru a supravieţui alături de monştrii care le populau.

— Dacă aţi fi ales să plecaţi în munţi şi să vă lăsaţi în grija şefului vârcolacilor, el v-ar fi spus aceleaşi lucruri, continuă Mary. Şi la fel vi s-ar fi spus dacă v-aţi fi scufundat. Zeii Înecaţi nu preschimbă pe nimeni care e încă atât de tânăr cât să se poată întoarce acolo de unde a venit. Trebuie să fim prudenţi, pentru a nu atrage atenţia forţei, oricare ar fi ea, care creează porţile. Pentru că dacă n-ar mai face-o, Mlaştinile ar pieri.

— Luna e cea care face porţile! rosti Jill pe un ton certăreţ. Toată lumea o ştie.

— Există şi alte teorii.

— Teoriile acelea sunt greşite, se încruntă Jill la ea. Pe uşa pe care am coborât noi era scris „Fii sigur”, iar eu sunt sigură. Sunt sigură că vreau să devin vampir. Vreau să fiu puternică şi frumoasă şi *veşnică.* Vreau să mă asigur că nimeni nu îmi va lua astea niciodată. De ce nu le pot avea acum?

— O să le aveţi, răspunse Mary. O să le aveţi atunci când vor bate clopotele la Mănăstirea Scufundată. Stăpânul vă va duce în turnul cel mai înalt şi vă va face nemiloasă şi iute şi, mai presus de orice, vă va face a lui. Dar până atunci va trebui să aşteptaţi, domnişoară, ca acele clopote să bată. Ştiu că e greu. Ştiu că nu vreţi să aşteptaţi. Dar…

— Ce ştii *tu,* Mary? lătră Jill. Şi tu ai fost un copil rătăcit. Toate acestea ar fi putut să-ţi aparţină, dar ai refuzat. De ce?

— Pentru că nu am vrut să fiu nemiloasă, domnişoară.

La început, totul păruse un joc, îşi zise Mary, un joc cu ea şi cu vampirul în castelul cel înalt, el oferindu-i tot ce-i poftea ei inima, ea râzând şi refuzând totul, în afara celor de trebuinţă. Da, totul păruse atunci un *joc.*

Şi pe urmă el îi ceruse să devină noul ei tată, iar ea, noua lui fiică, şi să domnească împreună veşnic în furie şi în sânge.

Şi pe urmă el se înfuriase când ea îl refuzase. Prietenii ei din sat dispăreau unul câte unul, şi la început şi asta i se păruse tot un fel de joc, o

conspiraţie vastă de-a v-aţi ascunselea… până ce el îl târâse pe micul Bela în faţa ei şi îi spusese: „Uite, asta li se întâmplă celor care mi se împotrivesc”, după care smulsese capul băiatului, sfâşiindu-l cu dinţii. Uneori lui Mary încă i se mai părea că simte sângele care o împroşcase peste faţă.

Jill nu avusese însă ocazia să vadă acea latură a Stăpânului. Jill fusese de la bun început mica lui prinţesă preţioasă. Jill păşea pe nori şi visa la vampirism ca şi cum ar fi fost un joc minunat şi nimic altceva, iar Mary nu avea cum să o convingă de contrariu.

Faţa lui Jill se înăspri.

— Pot să fiu nemiloasă, spuse ea. O să-i arăt că pot fi nemiloasă, iar atunci el va face astfel încât să nu fiu nevoită să mai aştept. Pot să devin fiica lui chiar acum.

— Da, domnişoară, zise Mary. Vreţi să luaţi micul dejun?

— Nu fi proastă, răspunse Jill, şi asta însemna, pe limba ei, „da”.

Cel puţin în această privinţă era deja vampir: îi era permanent foame.

— Mulţumesc, domnişoară, spuse Mary, ieşind cât de iute şi graţios putea.

Jill o urmări plecând cu aceeaşi privire aspră. Când se asigură că cealaltă femeie nu avea să se întoarcă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre şifonier; deschise uşa şi dădu la iveală un curcubeu de rochii în nuanţe pastelate. O alese pe cea mai deschisă dintre ele, o rochie din mătase crem care îi scotea în evidenţă părul auriu şi pielea albă ca fildeşul. Din toate lucrurile pe care le avea, acesta era cel mai apropiat de albul rochiei de mireasă. Aşa avea să-i demonstreze Stăpânului că nu avea motive să mai aştepte.

Avea să-i demonstreze că ştia deja ce înseamnă să fii nemilos.

ERA ANIVERSAREA sosirii lor în Mlaştini. La asfinţit, Stăpânul avea să dea, fără îndoială, o

petrecere în cinstea ei, ceva decadent şi grandios. Poate că avea să-i invite şi pe ceilalţi vampiri, ca să îi vadă cum îi linguşesc protejata, cum o laudă cât de mult evoluase şi ce frumoasă se făcuse. Da: va fi ceva superb, şi singurul lucru care putea să facă petrecerea şi mai reuşită ar fi dacă se încheia cu moartea ei glorioasă şi cu renaşterea ei încă şi mai şi.

Nu avea niciun sens să mai aştepte. Chiar dacă o uşă se deschidea, Jill nu avea să păşească prin ea. Nu îşi va părăsi niciodată în acest fel iubitul Stăpân. Tot ce trebuia să facă era să-i demonstreze cât de serioasă era, să-i demonstreze că era suficient de nemiloasă pentru a deveni copilul lui, şi pe urmă totul avea să fie perfect.

Dacă era ca o petrecere să fie organizată în onoarea ei, ceva glorios, demn de copilul unui vampir, atunci acel îngrozitor doctor Bleak avea să facă şi el acelaşi lucru pentru Jack. Era obligat să procedeze aşa. Toată lumea ştia că a fi ucenica unui savant nebun nu era un lucru la fel de bun ca a fi fiica Stăpânului, asta însemnând că doctorul Bleak nu-şi putea permite să piardă ocazia de a-şi asigura loialitatea lui Jack şi a o lega şi mai strâns de el. Deci va da şi el o petrecere.

Şi dacă era să fie o petrecere, Alexis avea să fie invitată.

Afecţiunea nenaturală pe care Jack o avea faţă de fiica hangiului nu se atenuase odată cu trecerea vremii; chiar dimpotrivă, se adâncise. Jill le văzuse de multe ori împreună. Jack râdea atunci când se afla cu Alexis. *Râdea,* ca şi cum pentru a se face amândouă de batjocură nu era de ajuns că hălăduia prin Mlaştini în vestele şi cu eşarfele acelea urâte, purtându-se ca şi cum locul unei doamne era în laboratorul unui savant bătrân, nebun şi dezgustător. Ceea ce făcea Jack nu era în regulă. Nu aşa se cuvenea să se poarte.

Jill putea repara totul. Era capabilă să o aducă pe sora ei pe calea cea bună şi să-i dovedească Stăpânului că putea fi suficient de nemiloasă pentru a deveni cu adevărat fiica lui, şi nu numai cu

numele. O singură mişcare, iar lucrurile aveau să se aranjeze.

Îşi încreţi nasul de scârbă înainte de a desprinde din cuiul în care era agăţată în şifonier o mantie maro şi grea pe care şi-o legă peste rochia ei cea frumoasă. Ura culorile terne şi banale, dar n-avea încotro. Era conştientă că, dacă nu se deghiza, ieşea în evidenţă printre săteni.

Mary se afla în continuare la parter, ocupată să-i pregătească micul dejun. Jill se strecură pe palier prin uşa secretă – orice castel în toată puterea cuvântului avea uşi secrete – şi porni să coboare scările. Bătuse acest drum de atâtea ori, încât îl putea parcurge cu ochii închişi, aşa că-şi lăsă mintea să zboare, gândindu-se cât de minunat avea să fie momentul când Stăpânul o va lua în braţe şi-i va împărtăşi toate misterele morţii.

Curând. Foarte curând.

Ieşi din castel printr-o uşă mică de la baza zidului, retrasă şi în mare parte ascunsă de o curbură a construcţiei. Îşi trase gluga peste cap şi porni spre sat ţinându-şi mantia închisă pentru a nu atrage atenţia. Siluetele misterioase înveşmântate în mantii erau apariţii destul de obişnuite în Mlaştini pentru ca nimeni să nu le arunce mai mult de o privire. Era de preferat să nu aibă de-a face cu purtători de mesaje secrete pentru Stăpân ori căutători de sacrificii umane oferite Zeilor Înecaţi.

Satul arăta diferit la lumina zilei. Mai mic, mai sărăcăcios, *mai murdar.* Jill străbătu străzile imaginându-şi cum s-ar feri lumea din calea ei dacă ar şti cine e. Gândul aproape compensa praful care se aşternuse pe poalele rochiei, transformând nuanţa palidă de crem într-un maro noroios. Mizeria nu o deranja atât de tare pe cât o deranja pe Jack, totuşi nu era ceva *elegant.* Nu prea aveai cum să-ţi compui o figură terifiantă atâta timp cât arătai de parcă uitaseşi să-ţi dai rufele la spălat.

Sătenii erau surprinzător de gălăgioşi atunci când nu-şi ţineau gura în prezenţa fiicei Stăpânului. Râdeau şi strigau unul la altul, se tocmeau şi

discutau despre ultima recoltă. La adăpostul glugii, Jill se încruntă. Oamenii aceia păreau *fericiţi.* Şi totuşi duceau vieţi animalice şi scurte, protejaţi numai prin bunăvoinţa Stăpânului. Se bălăceau în mizerie şi se speteau muncind doar pentru a avea un acoperiş deasupra capului. Cum de puteau fi *fericiţi?*

Dacă i s-ar fi permis să continue, gândul acesta ar fi putut să o conducă spre nişte concluzii neplăcute, şi astfel povestea noastră ar fi luat o altă turnură. O unică revelaţie nu schimbă destine. E doar un început. Din păcate însă, uşa hanului se deschise; fiica hangiului îşi făcu apariţia îmbrăcată în ceea ce printre săteni trecea drept o ţinută elegantă. Purta o rochie verde şi un corsaj albastru, iar poalele îi erau suflecate îndrăzneţ de sus, suficient pentru a lăsa să se vadă gleznele. Pe un braţ ţinea un coş plin cu pâine, vin şi mere proaspăt culese.

Mama ei ieşi în prag şi îi spuse ceva. Fata râse şi se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Pe urmă se răsuci şi porni spre poartă, păşind ca şi cum nu avea nicio grijă pe lume.

Jill o urmă pe tăcute.

Jill părăsea rareori siguranţa castelului şi satului, unde cuvântul Stăpânului era literă de lege şi nimeni nu îndrăznea să ridice mâna asupra ei. Landa de dincolo de ziduri îi aparţinea, desigur, tot lui, însă teritoriile acelea puteau fi uneori acoperite de un întuneric de nepătruns. Aceia care le străbăteau neatenţi riscau un atac din partea vârcolacilor sau să fie aleşi drept ofrande de adus Zeilor Înecaţi. Plimbarea printre tufele de ferigi căpăta astfel o tentă de răutate nechibzuită, ca şi cum Jill fugea ca să scape de ceva. În mod cert, asta avea să fie pentru Stăpân dovada supremă a seriozităţii ei!

Fiica hangiului păşea surprinzător de repede. Jill o urmă la distanţă mică, dar suficientă pentru a nu fi observată.

Alexis crescuse în umbra castelului, în urletul nocturn al vârcolacilor şi în sunetul clopotelor de la Mănăstirea Scufundată. Era o supravieţuitoare. Ştia însă că statutul ei de ridicată din morţi o făcea

neatrăgătoare pentru mulţi dintre monştrii de care se temuse în copilărie şi că nici capetele de balaur şi nici câinii-fantomă nu umblau după pradă la lumina zilei. În plus, se ducea să se vadă cu femeia pe care o iubea. Era relaxată. Visa cu ochii deschişi. Era neglijentă.

O mână îi atinse umărul. Alexis înţepeni şi se răsuci pe călcâie, pregătită pentru tot ce era mai rău. Se linişti când văzu faţa care se iţea de sub glugă.

— Jack, spuse ea cu căldură. Credeam că vei fi ocupată cu treburi toată dimineaţa.

Jill se încruntă. Dându-şi seama în cele din urmă că femeia de lângă ea nu purta ochelari, Alexis făcu pas împleticit în spate.

— Nu eşti Jack, spuse ea. Ce cauţi aici?

— Am venit ca să fiu sigură, răspunse Jack.

Îşi desfăcu mantia, o lăsă să cadă în tufişurile de ferigi, scoase cuţitul din corsaj şi se repezi în faţă.

Le vom lăsa pe cele două acolo unde sunt. Unele lucruri nu trebuie văzute pentru a fi înţelese; lucruri care se pot reduce la un singur ţipăt ascuţit şi la un şuvoi de sânge care pătă buruienile, roşu ca trandafirii, roşu ca merele, roşu ca buzele unicului copil al vampirului.

Deocamdată nu mai avem ce vedea acolo.

11
…ŞI DIN MORMÂNTUL LUI, O TUFĂ DE MĂCEŞ

— AR FI TREBUIT SĂ FIE deja aici, spuse Jack, punând deoparte fierăstrăul pentru oase pe care îl ascuţise cu grijă.

Îşi aruncă ochii spre uşa deschisă şi spre întinderea de dincolo de ea. Alexis nu se zărea.

— Şi doar i-am spus că vom lua cina la lăsarea nopţii.

Alexis primise încuviinţarea de a petrece noaptea la moară. În mod normal, aşa ceva ar fi fost considerat un lucru necuviincios, însă cu doctorul Bleak pe post de supraveghetor, virtutea fetei nu era pusă în pericol. (Nu că părinţii îşi făceau vreo iluzie cu privire la virtutea fiicei lor ori la intenţiile lui Jack faţă de Alexis. În ciuda statutului de fiinţă umană ridicată din morţi al lui Alexis, amândoi erau mulţumiţi să ştie că ea îşi găsise pe cineva care s-o ocrotească după moartea lor.)

Doctorul Bleak îşi ridică privirea pe deasupra mesei lui de lucru.

— Poate că s-a oprit în drum ca să culeagă flori.

— Unde, în mlaştină? Jack se săltă în picioare şi-şi luă jacheta de pe spătarul scaunului, după care spuse: Mă duc s-o caut.

— Ai răbdare, Jack…

— Da, domnule, ştiu: un cadavru nu trebuie ridicat din morţi înainte de a-i veni vremea, asta e una dintre uneltele esenţiale ale minţii ştiinţifice. Dar mai ştiu că lui Alexis nu-i stă în obicei să întârzie, adăugă Jack, privindu-şi mentorul cu o expresie rugătoare.

Doctorul Bleak oftă.

— Ah, tinerii au atâta energie! spuse el. Da, bine, poţi să te duci s-o cauţi. Dar grăbeşte-te! Petrecerea nu va începe decât după ce-ţi termini treburile.

— Da, domnule, răspunse Jack.

Îşi puse mănuşile şi porni în goană spre uşă, iar de acolo pe poteca din grădină. Doctorul Bleak o urmări din priviri până ce aproape că dispăru din raza lui vizuală. Abia atunci închise ochii. Trăia de foarte mult timp în Mlaştini. Ştia chiar mai bine decât Jack că întârzierile aveau rareori, dacă vreodată, cauze nevinovate.

— De-ar fi încă în viaţă… şopti el, recunoscând inutilitatea vorbelor încă de când le rosti.

Rămase nemişcat, în aşteptare. Adevărul avea să iasă curând la lumină.

ROŞUL FU PRIMUL lucru care îi atrase atenţia lui Jack.

Mlaştinile erau un tărâm cu mult mai complex decât crezuse ea în prima noapte petrecută acolo, pe vremea când era o copilă inocentă şi neştiutoare de viitorul care o aştepta. Da, landele erau maronii, presărate cu vegetaţie moartă sau muribundă. Toate nuanţele posibile de maro erau prezente în Mlaştini. Existau însă şi petice strălucitoare de verzuliu şi auriu copt, iar când plantele înmugureau, apăreau adevărate curcubeie: galbenul gălbenelelor, albastrul ierbii negre, violetul aconitului. Cucuta înflorea albă ca norii. Degetarul acoperea tot spectrul asfinţitului. Mlaştinile aveau frumuseţea lor, şi dacă acea frumuseţe era de genul liniştit, care avea nevoie de timp şi introspecţie pentru a fi văzută, ei bine, nu era nimic rău în asta. Cea mai adevărată frumuseţe este cea pe care trebuie să o cauţi.

Totuşi, nimic roşu nu creştea în Mlaştini. Nici măcar fragi sau ciuperci otrăvitoare, care nu se găseau decât la marginea pădurii ce aparţinea vârcolacilor ori în grădinile private, ca aceea a doctorului Bleak. Mlaştinile erau un fel de teritoriu neutru, împărţit între atâţia monştri, încât aceştia nu-şi permiteau să-l acopere cu sânge. Roşul era o anomalie. Roşul venea după.

Jack iuţi pasul.

Cu cât se apropia, cu atât roşul devenea mai intens. Era ca şi cum ar fi explodat în afară dintr-o

singură sursă, împroşcat cu o încântare depravată de cel care ţinuse cuţitul, oricine ar fi fost el. În mijlocul său era un corp, un corp curbat molatic, cu rotunjimi peste piept şi şolduri generoase. Un corp… un corp…

Jack încremeni, cu ochii fixaţi nu pe corp, ci pe coşul care căzuse exact la marginea carnagiului. Aterizase pe o parte. Pâinea fusese parţial stropită cu sânge, însă merele erau deja roşii; imposibil de spus dacă erau pătate sau nu. Imposibil.

Se lăsă încet în genunchi printre ferigi, fără să ia de această dată în seamă posibilitatea de a se murdări de noroi sau iarbă. Ochii îi ieşiră din orbite când se holbă la coş şi la nimic altceva, la nimic altceva ce nu voia să vadă.

Roşu. Atât de mult roşu!

Când începu să urle, fu bocetul iraţional al cuiva care fusese împins dincolo de limitele rezistenţei sale şi se refugiase în cavernele alinătoare ale propriei minţi. În sat, oamenii îşi strânseră tremurând copiii mai aproape şi închiseră ferestrele. În castel, Stăpânul tresări în somn, tulburat fără să ştie de ce.

La moară, doctorul Bleak se ridică trist şi-şi luă trusa medicală. De acum încolo, lucrurile aveau să decurgă potrivit propriilor legi. Era prea târziu pentru a le mai controla ori preveni. Tot ce putea face era să spere că ei vor rămâne în viaţă.

JACK STĂTEA NEMIŞCATĂ printre ferigi când doctorul Bleak apăru din spate cu paşi mari şi tropăind. Nu făcu niciun efort pentru a amortiza zgomotul paşilor; voia ca ea să-l audă venind.

Jack nu reacţionă. Îşi ţinea ochii fixaţi asupra merelor. Atât de roşii! Atât de roşii!

— Sângele se întunecă la culoare atunci când se usucă, rosti ea pe un ton plat. Atunci o să-mi dau seama care sunt pătate şi care pot fi recuperate.

— Îmi pare foarte rău, Jack! spuse blând doctorul Bleak.

Nu împărtăşea slăbiciunea lui Jack, care era de înţeles, având în vedere tinereţea ei şi afecţiunea pe care i-o purtase lui Alexis. Îşi plimbă ochii peste corpul fetei moarte, observând tăieturile adânci, pierderea de sânge, locurile unde părea că vampirul îi smulsese cu brutalitate carnea.

A doua înviere era întotdeauna dificilă, chiar şi atunci când corpul se afla în condiţie perfectă. Alexis… era atât de distrusă, încât doctorul Bleak nu era sigur că o putea învia sau dacă, în cazul în care reuşea, fata avea să mai fie ea însăşi. Uneori, cei înviaţi a doua oară se întorceau la viaţă complet schimbaţi, nişte monstruozităţi ireversibile create de ştiinţă.

— O s-o fac, dacă mi-o ceri, spuse abrupt doctorul. Ştii bine c-o voi face. Dar dacă ceva nu va merge bine, va trebui să mă asişti.

Jack îşi înălţă capul şi îl întoarse încet către mentorul ei.

— Nu-mi pasă dacă nu va merge bine. Dar… dar nu se poate termina aşa.

— Bun, atunci urmăreşte firul de sânge. Dacă un animal i-a luat inima, o vreau intactă. Cu cât vom avea mai mult din carnea originală cu care să lucrăm, cu atât ne vom mări şansele de a o readuce întreagă la viaţă.

Afirmaţia era corectă în sine, dar în acelaşi timp era o diversiune convenabilă. Doctorul Bleak avea suficiente cunoştinţe despre cadavre pentru a şti că, după ce era mutat, aveau să găsească şi mai multe răni pe corpul lui Alexis. Aşa cum se întâmpla întotdeauna cu morţii. Ce bine ar fi dacă ar putea s-o cruţe pe Jack de vederea lor…

Doctorul Bleak nu intenţionase niciodată să o menajeze pe Jack. Dacă era ca fata să trăiască în Mlaştini, atunci trebuia să înţeleagă lumea în care căzuse. Dar între a o pregăti pentru viitor şi a se comporta cu cruzime era o diferenţă. Cu dragă inimă răspundea primei alternative. Cu a doua nu ar fi fost nicicând de acord, dacă putea s-o evite.

— Da, domnule, spuse Jack şi se ridică clătinându-se pe picioare, începând să se deplaseze pe direcţia stropilor şi picăturilor de sânge scurse pe terenul deschis.

Îşi petrecuse atât de mulţi ani vânând şi cea mai mică mizerie, încât nu avu nicio dificultate în a urmări dâra de sânge. Era atât de concentrată, încât nu-l auzi pe doctorul Bleak mormăind în timp ce sălta corpul lui Alexis pe umăr pentru a-l căra înapoi spre umbrele îndepărtate ale morii.

Jack continuă să meargă până ce ajunse la zidul satului. Poarta era deschisă. Era deseori ţinută aşa în zilele de sărbătoare. Mai surprinzător era zgomotul vocilor ridicate care răzbătea dinăuntru. Păreau ţipete de oameni.

Jack păşi dincolo de poartă. Zgomotul luă formă:

— Bestie!

— Monstrule! *Monstrule!*

— Omorâţi-o pe vrăjitoare!

Jack se opri în loc şi se încruntă, încercând să înţeleagă ce se petrecea. Părea că jumătate din sat se adunase în piaţă şi striga, cu pumnii ridicaţi de furie. Unii din oameni ţineau în mâini cuţite sau furci; un individ mai întreprinzător făcuse rost chiar şi de o torţă. Jack ar fi admirat spiritul lui întreprinzător, dacă nu ar fi zărit în clipa următoare silueta din mijlocul mulţimii.

Era Jill, cu o expresie confuză pe chip şi plină de sânge care-i lipise rochia delicată de corp, aşa că arată de parcă tocmai se întorsese de la o partidă de înot. Avea braţele roşii până la coate; mâinile erau oribile, atât de acoperite de lichidul rubiniu, încât păreau înmănuşate.

Doamna Chopper îşi croi drum prin mulţime urlând „Diavole!”, după care aruncă un ou în Jill. Oul ateriză pe partea din faţă a rochiei ei şi se sparse, adăugând roşului o pată de galben.

Jill făcu ochii mari.

— Nu puteţi face aşa ceva! rosti ea cu o voce surprinzător de copilăroasă. Sunt fiica Stăpânului. Nu puteţi să-mi faceţi aşa ceva! Nu aveţi *voie!*

— Încă nu eşti fiica lui, prostuţo, lătră o voce nouă – una familiară.

Jack şi Jill se răsuciră spre ea la unison, fără să ştie una de cealaltă, şi o zăriră pe Mary stând la marginea mulţimii, blocând accesul lui Jill către castel.

— Ţi-am spus să ai răbdare, continuă femeia. Ţi-am spus că va veni şi vremea ta. Dar tu ai vrut să grăbeşti lucrurile. I-am tot repetat Stăpânului că nu-ţi face niciun bine răsfăţându-te.

— Mi-ai spus să fiu nemiloasă! protestă Jill strângând din pumni. Mi-ai spus că Stăpânul vrea să fiu nemiloasă!

— Stăpânul îşi ia cele de trebuinţă din sat, dar tot el îi protejează pe săteni, răspunse rece Mary. Ai ucis fără să ai permisiunea şi binecuvântarea lui, deşi nu eşti încă vampir; nu aveai dreptul s-o faci.

Îşi ridică uşor bărbia şi-şi îndreptă atenţia spre mulţime.

— Stăpânul i-a revocat protecţia. Puteţi să faceţi ce vreţi cu ea.

Un vuiet jos, ameninţător se ridică din mulţime. Era sunetul pe care îl face un animal înainte de a ataca.

Poate că Jack ar fi fost iertată dacă ar fi întors spatele surorii ei uluite, încă acoperită de sângele iubitei ei; asta dacă şi-ar fi văzut de drum. La urma urmei, circumstanţele erau extraordinare, şi cu toate că Jack era o fată extraordinară, n-avea decât şaptesprezece ani. Ar fi fost de înţeles dacă ar fi purtat ranchiună surorii ei, chiar dacă mai târziu ar fi fost cuprinsă de remuşcări.

Jack se uită la Jill şi-şi aminti o fată de doisprezece ani îmbrăcată în blugi, cu păr scurt şi ţepos pe ceafă, care încerca să o convingă să pornească într-o aventură. Îşi aminti cât de speriată fusese când îşi lăsase sora singură la castel, chiar dacă o făcuse pentru a o salva pe ea şi pe sine. Îşi aminti de buni Lou, care, atunci când ele două erau mici – atât de mici! –, le spusese să aibă grijă una de cealaltă, chiar şi la supărare, pentru că familia e un

lucru ce nu poate fi înlocuit niciodată odată ce ai renunţat la ea.

Îşi aminti că îşi iubise sora cândva, cu mult, mult timp în urmă.

Mulţimea o urmărise din ochi pe Jill, temându-se ca fata să nu o rupă la fugă. Nu se aşteptase ca Jack să-şi croiască drum spre centrul cercului lor, să o înşface pe Jill de mână şi să o ia la goană. Elementul-surpriză acţionă suficient de puternic pentru ca fetele să ajungă până la marginea mulţimii, cu Jack trăgând-o pe Jill după ea, făcând eforturi pentru a nu lăsa mâna să-i alunece din strânsoare din cauza sângelui. Jill era surprinzător de docilă şi nu opuse rezistenţă. Părea să se afle în stare de şoc.

Aşa se întâmplă când devii ucigaş şi eşti dezmoştenit în aceeaşi zi, îşi zise Jack năucită şi continuă să alerge în timp ce primele zgomote ale urmăririi răsunară în spatele lor. Tot ce conta în clipa aceea era să scape de săteni. Restul putea să mai aştepte.

12
TOT CE NU ŢI-AI DORIT VREODATĂ

SĂ LE PRIVIM ACUM, două fete – aproape femei, dar încă nu, nu încă – alergând mână în mână peste mlaştina cea vastă şi necruţătoare. Una poartă o rochie care atârnă şi se sfâşie prinsă în ferigi. Cealaltă poartă pantaloni, pantofi solizi şi mănuşi pentru a se proteja de lumea din jur. Aleargă amândouă de parcă viaţa lor depinde de asta.

În spatele lor, un fluviu de furie alcătuit din trupuri umane aleargă cu mânia specifică mulţimilor. Alte torţe au fost găsite şi aprinse; alte furci au fost înşfăcate. În locuri ca acesta, sub un cer ca acesta, torţele şi furcile sunt capcanele obişnuite în care cad cei furioşi. Ele îşi fac apariţia fără să li se ceară, şi cu cât sunt mai numeroase, cu atât pericolul creşte.

Flăcările individuale ale furiei fac ca mulţimea să strălucească precum un cer înstelat. Primejdia e foarte reală.

Jack fuge şi Jill o urmează. Plâng amândouă; prima, pentru iubita ei care înfloreşte roşie ca trandafirul pe câmpul pustiu, a doua, pentru tatăl ei adoptiv, care ar fi trebuit să fie mândru de ea şi, în schimb, a alungat-o. Dacă mila noastră se îndreaptă cu predilecţie către prima, ei bine, la urma urmei suntem oameni; nu putem privi scena decât cu ochi umani, şi nu putem judeca decât după propriile noastre criterii.

Aleargă, iar mulţimea aleargă după ele, şi luna care se înalţă pe cer stă de veghe şi vede tot, căci povestea noastră se apropie de sfârşit.

CÂND AUZI ZGOMOT de paşi pe poteca din grădină, doctorul Bleak o acoperi pe Alexis cu un cearşaf înmuiat în ulei. Se răsuci, aşteptându-se să o vadă pe Jack, şi încremeni când o zări nu numai pe ucenica lui, ci şi pe sora ei cea sângeroasă. În spatele

lor, mulţimea câştiga teren, iar siluetele oamenilor se conturau în lumina torţelor.

— Jack, zise el. Ce…?

— Stăpânul i-a revocat protecţia când sătenii şi-au dat seama ce i-a făcut lui Alexis, spuse Jack încă în alergare, în timp ce o trăgea pe Jill în interiorul morii.

Vorbea cu o voce clară şi rece: dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, doctorul Bleak poate că nu şi-ar fi dat seama cât de tare tremură.

— Au de gând s-o omoare, adăugă Jack.

Jill scoase un ţipăt pătrunzător şi-şi smulse mâna din mâna lui Jack cu ajutorul sângelui alunecos.

— Nu-i adevărat! El mă iubeşte! strigă ea şi se răsuci, gata să o ia la fugă înapoi.

Doctorul Bleak reuşi cumva s-o prindă din urmă. Ţinea în mâini o cârpă albă. I-o trase peste nas şi gură şi o ţinu apăsată. Jill scoase un soi de miorlăit disperat, ca o pisicuţă care protestează când vine ora de culcare, şi se zbătu preţ de câteva secunde înainte ca genunchii să i se îndoaie şi să se prăbuşească ghemuită la podea.

— Repede, Jack! spuse doctorul, trântind uşa în spate. N-avem prea mult timp.

Supunerea fusese primul lucru pe care doctorul Bleak i-l inoculase: refuzul de a se supune putea avea consecinţe urâte, multe din ele fatale unui copil, aşa cum fusese ea la început. Jack se repezi spre Jill, care-şi pierduse cunoştinţa, şi o luă în braţe. Aveau aceeaşi înălţime, dar Jill părea să nu cântărească nimic, ca şi cum nu era alcătuită decât din praf şi puf.

— Trebuie s-o ascundem, zise Jack.

— Nu-i de ajuns, replică doctorul Bleak.

Luă de pe masa de lucru un mic dispozitiv şi se îndreptă spre uşa din spate a morii.

— Ai fost o ucenică foarte bună, Jack. Degete îndemânatice, minte ascuţită – nici c-aş fi putut să cer mai mult. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat!

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

Lui Jack i se puse un ghem în stomac. Îşi ţinea în braţe sora adormită, acoperită de sângele iubitei sale moarte, şi sătenii mărşăluiau spre moară înarmaţi cu torţe şi furci. Ar fi zis că mai rău de atât nu se poate. Dar, dintr-odată, deveni teribil de convinsă că se înşela.

Am mai văzut filmul ăsta, îşi lăsă ea să zboare pentru o clipă gândurile aproape lipsite de sens. *Dar nu noi am creat monstrul. Stăpânul l-a creat. Noi doar am iubit-o.*

Şi totuşi, nici măcar asta nu era întru totul adevărat. La început, doctorul Bleak dorise s-o salveze pe Jill, nu pe Jack, pentru că văzuse în Jack o alegere mai logică pentru un lord al vampirilor. Ceea ce nu însemna că o cunoştea pe Jill sau că-i păsa de ea. Timpul e alchimia care transformă compasiunea în iubire, iar Jill şi doctorul Bleak nu beneficiaseră de el. Dacă era ca cineva s-o fi iubit pe Jill, atunci acea persoană era Jack, şi lucrul cel mai rău era acela că Jill datora această dragoste lui Alexis. Părinţii lor nu le învăţaseră cum să se iubească una pe cealaltă. Legăturile pe care le stabiliseră între ele fuseseră în ciuda, şi nu mulţumită adulţilor din viaţa lor.

Jill îl alesese pe Stăpân şi, cu toate că era posibil să se fi simţit părăsită, nu privise nicio clipă înapoi. Voise să fie copil de vampir, şi vampirii nu iubeau ceea ce erau forţaţi să împartă. Jack îl alesese pe doctorul Bleak, iar el o îndrăgise, avusese grijă de ea şi o instruise, dar n-o încurajase niciodată să *iubească.*

Alexis se ocupase de asta. Alexis, care o însoţise în drumurile în sat şi o prezentase oamenilor care fuseseră până atunci pentru ea doar nişte feţe trecătoare şi îi povestise despre cum trăiau ei, şi în final Jack nu mai putuse să nu-i recunoască drept fiinţe umane. Alexis, care plânsese cu ea şi râsese cu ea, Alexis căreia îi păruse rău pentru Jill, prinsă în capcana castelului şi singură. Alexis fusese cea care o adusese înapoi pe Jack într-un context uman, şi

acum, văzându-şi sora înspăimântată şi abandonată, Jack îşi dădu seama că încă o iubea.

Fără Alexis, poate c-ar fi uitat să iubească. Jill ar fi ucis oricum – pe un sătean sau altul, pe cineva care se mişca prea încet şi îi stătea în cale –, dar Jack n-ar fi salvat-o.

Lucrul care o îndurera cel mai tare era acela că dacă n-ar fi fost Alexis, ci altcineva, acel altcineva ar fi fost răzbunat aşa cum merita.

— Vreau să spun că dacă o găsesc aici, o s-o omoare, şi s-ar putea să te omoare şi pe tine; le-ai oferi şansa rară de a comite de două ori aceeaşi crimă, spuse doctorul Bleak.

Cu o mişcare în forţă, lipi dispozitivul de uşă, împlântă „tălpile" lui ascuţite în lemn şi începu să învârtă discurile.

— Stăpânul a fost nevoit s-o repudieze pentru a-i opri pe oameni să atace castelul, continuă el. Până şi vampirii se tem de foc. Totuşi, nu-i va ierta pe săteni pentru că i-au ucis fiica. Va arde satul din temelii. N-ar fi prima oară când se întâmplă. Aşa că ai făcut bine că ai adus-o aici. Singura cale de a-i salva pe săteni este să o salvezi pe ea.

— Dar, domnule, ce legătura are asta cu…

— Uşile sunt cel mai mare mister ştiinţific de pe lume, zise doctorul Bleak.

Luă un borcan cu fulgere captive şi îl izbi de rama uşii. Scânteile zburară în aer. Dispozitivul prinse viaţă cu un uruit şi discurile porniră să se învârtă cu repeziciune.

— Chiar ţi-ai închipuit că nu voi găsi o cale ca să le exploatez? întrebă el.

Jack făcu ochii mari.

— Vreţi să spuneţi că noi două am fi putut să ne întoarcem oricând? întrebă ea cu o voce care aducea mai degrabă cu un cârâit.

— Aţi fi putut să vă întoarceţi, confirmă el. Dar nu acasă.

Jack se uită în jos spre sora ei tăcută şi acoperită de sânge. Oftă.

— Nu, nu acasă.

— Stai departe cel puţin un an, Jack. Trebuie să o faci. Un an e suficient pentru ca mulţimea să se risipească; aici, duşmănia nu face casă bună cu supravieţuirea.

De acum, strigătele se apropiaseră. Urmau flăcările. Doctorul Bleak continuă:

— Uşa va fi deschisă de sânge, fie al tău, fie al ei, dar cu condiţia să fie pe mâinile *tale.* Las-o aici sau ucide-o, şi adu-i înapoi cadavrul, dar ţine minte, sora ta nu mai poate veni aici aşa cum e. Înţelegi ce-ţi spun? *Nu* o aduce înapoi vie.

Jack făcu ochii şi mai mari, până ce muşchii din jur începură să o doară.

— Chiar mă alungaţi? Dar n-am greşit cu nimic!

— Le-ai refuzat sătenilor crima. Aici, asta e mai mult decât de ajuns. Du-te şi rămâi acolo, şi întoarce-te acasă dacă vei mai dori să vii. Asta va fi întotdeauna, întotdeauna casa ta. Doctorul Bleak o privi trist. O să-ţi simt lipsa, ucenico!

— Da, domnule, şopti Jack.

Buza de jos îi tremura de efortul de a se stăpâni să nu izbucnească în lacrimi. Nu era drept. Nu era *deloc* drept! Jill fusese cea care încălcase regulile, şi Jack era acum pe cale să piardă tot ce avusese.

Doctorul Bleak deschise uşa. Care ar fi trebuit să dea în grădina din spate a morii, dar ducea acum în schimb spre o scară de lemn care urca în spirală în întuneric.

Jack răsuflă adânc.

— O să mă întorc, promise ea.

— Sper să te ţii de cuvânt, spuse el.

Jack trecu peste prag. Doctorul Bleak închise uşa în urma ei.

13
DIFICULTĂŢI DE O MIE DE KILOMETRI DE AICI PÂNĂ ACASĂ

COBORÂTUL SCĂRILOR la vârsta de doisprezece ani fusese un lucru obositor, dar realizabil: câteva ore de distracţie, amuzamentul unei după-amiezi.

Urcatul treptelor la vârsta de şaptesprezece ani, ţinând în braţe o soră neputincioasă şi adormită, se dovedi a fi ceva mai dificil. Jack atacă treptele metodic, încercând să se concentreze asupra tuturor sarcinilor repetitive şi aparent lipsite de sens pe care doctorul Bleak i le încredinţase de-a lungul anilor. Petrecuse după-amiezi întregi sortând mormoloci după culoare, îndepărtând toate seminţele din fragii crescuţi în pădure sau ascuţind toţii spinii dintr-un gard viu de muri. Fiecare din aceste corvezi o înfuriase la momentul respectiv, dar o pregătise mai bine pentru sarcinile cu adevărat importante. Aşadar: pentru ce o pregătise această corvoadă nouă?

Pentru a o trăda pe fata care o iubea, care zăcea moartă în Mlaştini şi care poate că aşa avea să rămână, acum că doctorul Bleak nu mai avea drept ajutor o ucenică.

Pentru a o purta pe braţe pe sora ei cea blestemată, pe care o salva cu preţul pierderii a tot ce avusese.

Pentru a renunţa la tot ceea ce înţelesese, în cele din urmă, că-şi doreşte.

Niciunul din aceste lucruri nu era ceva pentru care şi-ar fi dorit să fie pregătită, dar toate constituiau totuşi răspunsuri. Jack scutură din cap pentru a-şi usca lacrimile şi continuă să urce.

Treptele erau tot vechi, tot solide, tot prăfuite; din loc în loc i se păru că vede fantomele paşilor ei de copil care coborau, în timp ce ea urca. Era cât se poate de logic. De la sosirea ei şi a lui Jill în Mlaştini, niciun alt copil rătăcit nu mai ajunsese

acolo. Poate că acum, când locul era vacant, avea să apară unul. Cu fiecare respirație inhala probabil un milion de particule de praf. Gândul îi făcu greață.

Pe la jumătatea scării, Jill se trezi, deschise ochii și se uită în sus spre Jack, nedumerită.

— Jack? chițăi ea.

— Poți să mergi? o repezi Jack.

— Eu… Unde suntem?

— Pe scară.

Jack se opri din mers și o lăsă pe Jill să cadă, neceremonios, în fund.

— Din moment ce poți să pui întrebări, înseamnă că ești capabilă să mergi. Am obosit să te car.

Jill clipi iute, făcu ochii mari și o privi șocată.

— Stăpânul…

— Nu-i aici, Jill. Suntem pe scară. Îți amintești scara? zise Jack, fluturând din brațe și arătând spre tot ce se afla în jur. Mlaștinile ne-au alungat. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu! *Nu!*

Jill sări în picioare și încercă să se arunce înapoi în jos.

Jack fu mai iute. Își încolăci un braț în jurul taliei ei, o smuci înapoi și o împinse în față.

— *Ba da!* strigă ea.

Jill se lovi cu capul de ceva dur. Se opri, își frecă fruntea, apoi se întoarse încet și confuză pentru a pipăi aerul din spatele ei. Care se ridică precum o trapă – precum capacul unui cufăr –, dând la iveală o cămăruță prăfuită care încă mai mirosea, chiar dacă numai vag, a parfumul bunicii Louise.

— Treptele de sub mine au dispărut, spuse Jack cu o voce plată și nesurprinsă. Cațără-te afară, altfel riscăm să fim împinse în jos.

Jill se cățără afară. Jack o urmă.

Rămaseră îndelung acolo amândouă, pășind fără să vrea mai aproape una de cealaltă în timp ce se uitau în jur la camera care aparținuse primei lor bone, un loc care le fusese atât de familiar înainte ca amândouă să se schimbe. Cufărul se închise cu zgomot. Jill scoase un țipăt mic și se aruncă spre el,

deschizând capacul. Jack o urmări aproape cu indiferenţă.

Înăuntrul cufărului era un talmeş-balmeş de haine vechi şi gablonţuri, genul acela de lucruri pe care o bunică iubitoare le păstrează pentru amuzamentul nepoatelor. Nicio scară. Nicio uşă secretă.

Jill îşi îngropă mâinile pline de sânge în haine şi le dădu cu furie deoparte. Jack nu interveni.

— Trebuie să fie aici! urlă Jill. *Trebuie!*

Nu era.

Când Jill renunţă, în fine, să mai cotrobăiască prin cufăr şi-şi lăsă capul în jos, pornind să plângă, Jack îşi aşeză o mână pe umărul ei. Jill îşi ridică ochii, tremurând distrusă. Nu învăţase niciodată arta de a gândi cu capul ei.

Am făcut alegerea bună şi-mi pare rău că te-am părăsit, îşi zise Jack. Cu voce tare rosti:

— Vino!

Jill se ridică. Jack o luă de mână şi ea nu protestă.

Uşa era încuiată. Cheia pe care Jack o ţinea în buzunar – cheia pe care o purtase mereu asupra ei timp de cinci ani lungi – se potrivi perfect în broască. O răsuci şi uşa se deschise, şi iată-le acum, în cel mai strict şi mai academic sens al cuvântului, acasă.

Casa în care locuiseră în primii doisprezece ani ai vieţilor lor (nu cea în care se maturizaseră; nu, aici crescuseră, dar nu se maturizaseră) le era familiară şi în acelaşi timp străină, şi se simţeau în ea de parcă se aflau într-o carte cu poveşti. Covorul era prea moale sub picioarele lor obişnuite cu podelele din piatră ale castelului şi cu pământul bătătorit; aerul avea un miros dulceag bolnăvicios, în locul parfumului de flori proaspete ori a izului onest de chimicale. Coborâră la parter păşind atât de aproape una de cealaltă, încât nici nu conta că nu-şi atingeau mâinile; ele două erau unite.

În sufragerie era lumină. Se luară după ea şi-şi găsiră părinţii aşezaţi la masă alături de un băieţel îmbrăcat impecabil. Amândouă fetele se opriră în

prag şi se uitară năucite la acel mic cerc închis al familiei.

Serena le observă prima. Sări de pe scaun, ţipând:

— Chester!

Chester întoarse capul, pregătit să strige la intruşi. Dar una din fete era acoperită de sânge, şi amândouă arătau de parcă plânseseră, şi ceva din înfăţişarea lor…

— Jacqueline? şopti el. Jillian?

Şi cele două fete se agăţară una de cealaltă şi plânseră în timp ce afară ploaia cădea ca un fel de pedeapsă, şi nimic nu mai avea să fie la fel.

DESPRE AUTOARE

Seanan McGuire locuieşte în Pacificul de Nord-Vest alături de pisicile ei, o colecţie vastă de păpuşi înspăimântătoare şi o alta de filme horror, şi cu suficiente cărţi pentru a fi catalogate drept pericol de incendiu.

În 2010 a câştigat Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant, iar în 2013 a devenit prima persoană care a apărut de cinci ori pe aceeaşi listă de nominalizări la Premiul Hugo. Doarme destul de puţin, însă petrece mult timp în labirinturi din lanuri de porumb.

O, acele labirinturi!

GEMENELE JACK ȘI JILL AVEAU 17 ANI CÂND ȘI-AU GĂSIT DRUMUL ÎNAPOI SPRE CASĂ ȘI AU FOST EXPEDIATE LA CĂMINUL PENTRU COPII ÎN DERIVĂ AL LUI ELEANOR WEST.

Această poveste este despre ceea ce s-a întâmplat înainte…

Jacqueline era fiica perfectă a mamei ei – politicoasă și sfioasă, mereu îmbrăcată ca o prințesă. Se prea poate ca mama ei să fi fost uneori un pic strictă, dar e nevoie de multă disciplină pentru a crește copilul perfect.

Jillian era fiica perfectă a tatălui ei – aventuroasă, amatoare de senzații tari și un pic băiețoasă. El și-ar fi dorit mai degrabă un fiu, însă trebuie să te descurci cu ceea ce ai.

Aveau 5 ani când au aflat că nu poți avea încredere în adulți.

Aveau 12 ani când au coborât pe o scară imposibilă și au descoperit că iluzia unei iubiri nu te pregătește niciodată îndeajuns pentru o viață plină de magie pe un tărâm înțesat de savanți nebuni, moarte și *alegeri*.

„*Pe tărâmul de rădăcini și oase* are curgerea și ritmul unui basm [...]. E incredibil de antrenantă, ca mai toate poveștile lui Seanan McGuire, și are acel tip de scriitură captivantă care te face să dai pagină după pagină pentru a afla ce se întâmplă mai departe." – LOCUS

„Un basm excelent scris despre alegerile care pot schimba pentru totdeauna cursul unei vieți, despre inocență și despre ce înseamnă să iubești și să fii iubit." – PUBLISHERS WEEKLY

[1] Joc în care cei doi participanţi trebuie să lovească o minge prinsă cu coarda sau sfoara de un stâlp, fie cu mâna, fie cu o paletă, astfel încât coarda să se înfăşoare în întregime în jurul stâlpului (n. tr.).

[2] Eroii unor cunoscute poveşti pentru copii: *Alice în Ţara Minunilor, Peter Pan,* respectiv *Vrăjitorul din Oz* (n. tr.).

[3] Aluzie la *Jack and Jill went up the hill* („Jack şi Jill au urcat pe deal") – primul vers dintr-un cântec sau poem tradiţional pentru copii. Aici, în original: *Jack and Jill came down the hill* („Jack şi Jill au coborât de pe deal") (n. red.).

[4] Personaj mitologic, nimfă a pădurilor de care s-a îndrăgostit muzicianul şi poetul Orfeu. Neîmpăcându-se cu moartea ei, acesta a coborât în infern şi l-a convins cu lira sa pe Hades să îi redea iubita. Condiţia pusă de Hades a fost ca Orfeu să nu se uite nicio clipă la Euridice. Orfeu nu a putut să o respecte; când mai avea un singur pas pentru a ieşi la lumină, a întors capul spre Euridice şi astfel a pierdut-o pentru a doua oară (n. tr.).

[5] Plantă erbacee montană otrăvitoare, denumită popular omag. Rădăcina sa are diverse întrebuinţări în medicina homeopată (n. tr.).

[6] „Cursed idol" – statuetă din aur înzestrată cu puterea de a aduce moartea ori de a-i răni pe cei care se află în preajma ei. Apare în filme şi jocuri video, fiind probabil inspirată din seria *Indiana Jones* (n. tr.).

[7] *Chopper* – tăietor de lemne, în limba engleză (n. tr.).

CUPRINS

Table of Contents